BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 1 listopada 1951 Nr 4 Poz. 19 — 40

TREŚĆ

ZARZĄDZENIA

OKOLNIKI

19.

ZARZĄDZENIE Nr 130
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 5 września 1951 r.

w sprawie pokrywania wydatków administracyjnych zarządów zjednoczeń.

W związku z zarządzeniem Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 67 z dnia 30 kwietnia 1951 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego jednostek organizacyjnych podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego zarządzam, co następuje:

§ 1. Zarządzenie określa sposób pokrywania administracyjnych wydatków zarządów:

1) zjednoczeń wykonujących wyłącznie funkcje kierownictwa, koordynacji kontroli i nadzoru w stosunku do podległych im jednostek działających na zasadzie pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, zwanych w dalszym ciągu niniejszego „zjednoczeniami administracyjnymi";

2) zjednoczeń wykonujących obok funkcji wymienionych w pkt. 1 bezpośrednią działalność produkcyjną, zwanych w dalszym ciągu niniejszego „zjednoczeniami wytwórczymi". Przy czym wchodzące w skład zjednoczenia wytwórczego jednostki organizacyjne mogą być:
   a) bądź finansowane przez bank bezpośrednio,
   b) bądź finansowane przez bank za pośrednictwem zjednoczenia.

§ 2. Zarząd zjednoczenia podejmuje wydatki administracyjne w oparciu o zatwierdzony w przepisanym trybie preliminarz budżetowy, określający górną granicę wydatków.

Podstawowym obowiązkiem zjednoczenia jest czuwanie nad oszczędnym i odpowiadającym istotnym gospodarczym potrzebom wydatkowaniem zatwierdzonych w budżecie sum.

Wszelkie uzasadnione zmiany w preliminarzu budżetowym mogą być dokonywane wyłącznie za pisemną zgodą jednostki nadrzędnej.

§ 3. Koszty utrzymania zarządu zjednoczeń pokrywane są z narzutów na koszty własne produkcji jednostek podległych.

§ 4. Wysokość narzutu na koszty własne podległych jednostek, działających zarówno na zasadach pełnego wewnętrznego jak i ograniczonego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego ustala zjednoczenie.

§ 5. Planowaną wielkość narzutu obciążającego koszty własne produkcji poszczególnych jednostek ustala się z góry na kwartał.

Podstawę wyliczenia stanowi 1/4 sumy zatwierdzonego na dany rok preliminarza budżetowego zjednoczenia, oraz udział sumy kosztu produkcji własnej poszczególnej jednostki w globalnej kwocie kosztu produkcji własnej całego zjednoczenia.

Wysokość narzutu ustala się zarówno w procentach od sumy kosztów własnych produkcji, jak też w kwocie absolutnej.

Ostateczną wielkość narzutu ustala się na podstawie kwartalnych zamknięć rachunkowych.

Metoda wyliczenia ostatecznej wielkości narzutu jest analogiczna z metodą wyliczenia narzutu planowanego.

§ 6. 1) Zjednoczenia obu typów zawiadamiają jednostki podległe o wysokości przypadającego na nie planowanego narzutu najpóźniej do dnia 10 miesiąca poprzedzającego planowany kwartał;

2) Podległe jednostki posiadające własne rachunki operacyjne w banku przelewają na konto zjednoczenia najpóźniej do dnia 20 każdego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym mają być dokonane wydatki zjednoczenia — 1/3 część planowanego kwartalnego narzutu.

3) Przelewy, o których mowa w pkt. 2 niniejszego §, winny być dokonane:

a) przez jednostki podległe zjednoczeniom administracyjnym na bankowy rachunek budżetowy zjednoczenia;

b) przez jednostki wchodzące w skład zjednoczeń wytwórczych, uprawnione do posiadania własnego rachunku operacyjnego w banku, na rachunek operacyjny zjednoczenia.

§ 7. 1) W przypadku, gdy kwota narzutu ostatecznego przewyższa planowaną, zjednoczenie obciąża dodatkowo podległe jednostki, a jednostki podległe obowiązane są uiścić dopłatę w terminie do dnia 7 od daty zawiadomienia.

2) W przypadku nadpłaty zjednoczenie zarachowuje ją na poczet wpłat przypadających na miesiące następne, a jednostki podległe potrącają ją przy wpłacie najbliższej raty miesięcznej.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Czesław Bąbiński

20.

ZARZĄDZENIE Nr. 132
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 7 września 1951 r.

w sprawie: zasad i trybu opracowania planu przewozów towarowych na rok 1952.

Zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 282 z dnia 16 lipca 1951 r. w sprawie zasad i trybu opracowania planu przewozów towarowych i przeładunków portowych na rok 1952 dla zapewnienia powiązania projektów planów produkcyjnych na rok 1952 z planami przewozów towarowych, zarządzam, co następuje:

§ 1. Podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego jednostki organizacyjne sporządzające projekty planów techniczno-produkcyjno-finansowych i techniczno-przemysłowo-finansowych na rok 1952, obowiązane są do sporządzenia w ramach tych projektów planów — projektu planu przewozów towarowych na rok 1952 wg zasad i trybu podanych w instrukcji stanowiącej załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Terminy opracowania planów przewozów towarowych określa terminarz stanowiący załącznik Nr 2 niniejszego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 7 września 1951 r.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Czesław Bąbiński

Załącznik Nr 1 do zarządzenia
Nr 132 Ministra Budownictwa
Przemysłowego z dn. 7.9.1951 r.

INSTRUKCJA
o opracowaniu planu przewozów towarowych na rok 1952.

Postanowienia ogólne.

Dla zapewnienia powiązania planu przewozów towarowych z planami innych gałęzi gospodarki narodowej wprowadza się, przy opracowaniu projektu planu, obowiązek opracowania przez nadawców masy przewozowej rocznych planów przewozów towarowych. W niniejszej instrukcji przyjmuje się za zasadę, że plan przewozów towarowych sporządza nadawca masy towarowej; tylko w niektórych przypadkach, określonych w poszczególnych częściach instrukcji, plan przewozów towarowych sporządza odbiorca. Jako przewóz planuje się nowe nadanie masy towarowej na poszczególne środki transportu.

Plan przewozów towarowych składa się z dwóch części:

1) ogólnego planu przewozów towarowych;

2) planu przewozów samochodowych.

Ustala się następujące zasady i tryb opracowania planu przewozów towarowych na etapie sporządzenia projektu planu gospodarczego w ramach jednostek organizacyjnych w resorcie budownictwa przemysłowego.

1) Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) sporządzą plan przewozów towarowych na wzorach określonych w części szczegółowej niniejszej instrukcji; odnośne plany (w zjednoczeniach pracujących na terenie kilku województw — wycinki planów) w odpisie prześlą odpowiednim terytorialnie Wojewódzkim Komisjom Planowania Gospodarczego.

2) Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przesyłają do ustalonych w niniejszej instrukcji dołowych jednostek Zarządu Transportu Zjednoczenia Robót Zmechanizowanych Centralnego Zarządu Mechanizacji i publicznych przedsiębiorstw komunikacyjnych odpowiednie wycinki z planu przewozów towarowych.

3) Centralne Zarządy i równorzędne jednostki organizacyjne w trakcie analizowania projektów planów jednostek podległych i wprowadzenia doń poprawek poprawiają równolegle plan przewozów towarowych. Plan przewozów towarowych tych organizacji jest opracowany na tych samych wzorach, co plan na szczeblu zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

4) Ministerstwo w trakcie analizowania projektów planów jednostek podległych i wprowadzenia doń poprawek poprawia równolegle plan przewozów towarowych.

5) Projekt planu gospodarczego łącznie z planem przewozów towarowych Ministerstwo składa do właściwego Departamentu PKPG z tym, że plan przewozów towarowych jest wyłączony z projektu planu i oprawiony oddzielnie. W celu uchwycenia zmian w przewozach, wynikłych wskutek zmian projektu planu gospodarczego na poszczególnych szczeblach opracowania planu — Ministerstwo po otrzymaniu projektu planu z jednostek podległych — przesyła, po przeprowadzonej korekcie, na wzorze Nr K1, wycinki planów przewozów odpowiednim ministerstwom, a więc: Ministerstwu Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego i Żeglugi.

Plan przewozów towarowych.

1) Plan przewozów towarowych stanowi część projektu planu zjednoczenia (przedsiębiorstwa) i podlega tym samym zmianom w trakcie opracowania, co plan produkcyjny. Wszelkie zmiany zachodzące na wszystkich szczeblach w planie produkcyjnym, a mające wpływ na kształtowanie się przewozów towarowych, powinny być uwidocznione w planie przewozów towarowych.

2) Plan przewozów towarowych stanie się podstawą dla opracowania planów Zarządu Transportu Zjedn. Robót Zmech. C. Z. Mechanizacji i publicznych przedsiębiorstw komunikacyjnych i od realności i dokładności opracowania tego planu zależeć będzie w dużym stopniu jakość i terminowość zaspokojenia potrzeb przewozowych zjednoczeń (przedsiębiorstw) budowlano-montażowych.

3) Plan przewozów towarowych opracowuje na wszystkich szczeblach organizacyjnych komórka transportowa na podstawie ustalonego projektu planu produkcyjnego, przy ścisłej współpracy komórek zaopatrzenia i komórek planowania przedsiębiorstwa. Wielkość masy ciężarowej i inne dane z zakresu obrotu zaopatrzeniowego, potrzebne do opracowania planu przewozów towarowych, przygotowują komórki zaopatrzenia wg odnośnej instrukcji wydanej przez Centralny Zarząd Zaopatrzenia.

Plan przewozów sporządzany jest przez jednostki podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego, jak następuje:

a) zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budowlano-montażowe na wzorach Tr3, Trs1 i Trs2.
b) zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przemysłowe na wzorach Tr1, Trs1 i Trs2.

W ten ostatni sposób sporządzają plany te jednostki organizacyjne, których produkcja nie nosi charakteru budowlano-montażowego, a nosi charakter przemysłowy (zakłady prefabrykacji, żwirownie itp.).

U w a g a: zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budowlano-montażowe, które posiadają zakłady przemysłowe, sporządzają plan na wzorach Tr 3 — podając odpowiednie dane w grupie C — „z produkcji pomocniczej".

4) Plan przewozów towarowych opracowany jest natychmiast po wstępnym ustaleniu zadań produkcyjnych, planu zaopatrzenia i innych elementów, niezbędnych dla opracowania planu przewozów towarowych.

5) Tryb oraz termin opracowania planu przewozów towarowych są zgodne z trybem i terminami opracowania projektu planu produkcji (terminarz w załączeniu).

6) Zjednoczenie (przedsiębiorstwo) sporządzające plan przewozów towarowych włącza ten plan w skład projektu planu zjednoczenia (przedsiębiorstwa). Jednocześnie przesyła plan (ew. terytorialnie właściwy wycinek planu) przewozów towarowych w jednym egzemplarzu do odpowiedniej Wojewódzkiej Komisji Planowania Gospodarczego (na wzorze Nr Tr. 3 ew. Tr. 1) wg terminarza.

7) Po opracowaniu planu przewozów towarowych przesyła się dane dotyczące przewozów wg poszczególnych środków transportu odpowiednim dołowym jednostkom przedsiębiorstw komunikacyjnych na wzorze Nr K1. Przed wysłaniem zapotrzebowania na przewozy towarowe na rok 1952 wg wzoru K1 do odpowiedniej ekspozytury PKS należy uzgodnić z właściwą terenowo Bazą Transportową Zarządu Transportu Zjednoczenia Robót Zmechanizowanych C. Z. Mechanizacji wielkość przewozów, które będą dokonane w roku 1952 na rzecz danego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) taborem ZRZ. W związku z tym Bazy Transportowe Zarządu Transportowego Zjednoczenia Robót Zmechanizowanych C. Z. Mechanizacji zwołają wg terminarza konferencję kierowników komórek transportowych zjednoczeń (przedsiębiorstw), które złożyły zapotrzebowanie na rok 1952; na konferencjach tych, zostanie dokonany rozdział planowanego na rok 1952 potencjału transportowego ZRZ na poszczególne zjednoczenia (przedsiębiorstwa) na takich samych zasadach, na jakich dokonuje się opracowania miesięcznych planów wynajmu. Ustalenia tych konferencji Bazy Transp. ZRZ potwierdzą na piśmie w stosunku do poszczególnych użytkowników. Odnośne dane należy wstawić do „Planu przewozów towarowych na rok 1952" wzór Tr. 3, rubr. 15 i 16 (wzór Tr. 1, rubr. 14 i 15).

Dopiero po ustaleniu tych danych zjednoczenia (przedsiębiorstwa) złożą odpowiednim ekspozyturom PKS swoje zapotrzebowania na przewozy samochodowe.

8) Plany przewozów towarowych opracowanych na wzorach Nr Tr1, Tr3, Trs1 i Trs2 w trakcie przechodzenia projektu planu przez poszczególne szczeble organizacyjne (zjednoczenie, centralny zarząd) podlegają analizie dokonywanej przez komórki transportu wspólnie z komórkami zaopatrzenia i planowania. Na szczeblach tych dokonywane są konieczne zmiany, wynikające ze zmiany planu produkcji, wzgl. z innych powodów.

9) Ministerstwo, po przeprowadzeniu analizy i wprowadzeniu poprawek do planu przewozów towarowych, przekazuje na wzorze Nr K1 resortom komunikacyjnym odpowiednie wycinki z planu przewozów towarowych celem uwzględnienia w planach komunikacyjnych wszelkich zmian, które zaszły w planie przewozów towarowych na szczeblu zjednoczenia centralnego zarządu i ministerstwa.

10) Przy opracowaniu wycinkowych zapotrzebowań na przewozy towarowe dla poszczególnych środków transportu, zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budowlano-montażowe, dokonując rozbicia zapotrzebowania na poszczególne kwartały, powinny zwrócić uwagę na maksymalne odciążenie IV kwartału od przewozu materiałów dokonywanych środkami transportu publicznego, a które bez szkody dla gospodarki narodowej mogą być przewiezione w innym okresie. Powyższe należy regulować przez ewent. zwiększenie zapasów magazynowych w poprzednim okresie, maksymalne obciążenie własnego taboru transportowego itp.

Sposób opracowania planu przewozów towarowych.

1) Plan przewozów towarowych składa się z dwóch części, a mianowicie:

a) ogólnego planu przewozów towarowych;
b) planu przewozów samochodowych.

Ogólny plan przewozów zawiera jeden wzór obrazujący wielkość przewozów towarowych z rozbiciem na poszczególne środki transportowe. Plan przewozów samochodowych składa się z dwóch wzorów: planu przewozów pojazdami samochodowymi oraz obliczenia zdolności przewozowej pojazdów samochodowych własnych.

2) Ogólny plan przewozów towarowych opracowuje się na podstawie zasadniczego planu działalności jednostki gospodarczej opracowującej projekt planu, tzn. zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budowlano-montażowe na podstawie pla-

nu produkcji budowlanej, zaś zjednoczenia o charakterze przemysłowym na podstawie właściwego planu produkcji.

Wielkość przewozów towarowych określa się przez przejście z liczb produkcji na liczby przewozu masy ciężarowej, dodając wszystkie elementy zwiększające wysyłkę i odejmując elementy zmniejszające wysyłkę. Otrzymaną globalną wielkość przewozu dzieli się na poszczególne środki transportu zgodnie z:

a) właściwościami przewożonego towaru,
b) rodzajem przewozu,
c) cechami środków transportowych.

Przy podziale przewozów należy kierować się doświadczeniem okresu ubieg'ego, możliwie najpełniejszym wykorzystaniem żeglugi śródlądowej i posiadanego parku transportowego.

Analizując podział masy towarowej na poszczególne środki transportu należy ustalić wielkość i rodzaj przewozów, które powinny być przewiezione transportem samochodowym tak własnym jak i obcym. Ustalając wielkości przewozów samochodowych można, jako dodatkową wskazówkę przyjąć, że będą to przewozy w procesie produkcyjnym, przewozy w dowozie i odwozie oraz niektóre przewozy samoistne. Wielkości te służą dla opracowania następnej części planu — planu przewozów samochodowych.

Na podstawie dokonanego podziału masy towarowej na poszczególne środki transportu wypełnia się wzór ogólnego planu przewozów towarowych, nie wypełniając rubryk odnoszących się do przewozów dokonywanych ZRZ, Państwową Komunikację Samochodową i własnym taborem samochodowym.

3) Następnie opracowuje się plan przewozów samochodowych na wzorach: Trs1 — plan przewozów pojazdami samochodowymi i Tr. S2 — obliczenie zdolności przewozowej pojazdów samochodowych własnych. Jako pierwszy opracowuje się wzór Nr Tr. S1 na podstawie ustalonej wielkości masy towarowej przeznaczonej do przewozu transportem samochodowym. We wzorze tym określa się rodzaje przewozów oraz przy pomocy średniego promienia jednej jazdy ilości tonokilometrów.

Po ustaleniu ilości ton, tonokilometrów, rodzaju przewozów — przystępuje się do wypełnienia następnego wzoru Trs2.

Wzór Trs2 określa zdolność przewozową własnego taboru samochodowego, którą oblicza się na podstawie ilostanu taboru i wskaźników techniczno-ekonomicznych.

4) Po określeniu zdolności przewozowych własnego taboru samochodowego przy założeniu mobilizujących wskaźników dokonuje się podziału masy towarowej przeznaczonej do przewozu transportem samochodowym na tabor własny, ZRZ i PKS.

Podziału tego dokonuje się w ten sposób, że obciąża się własny tabor samochodowy taką ilością przewozów, która da możność pełnego wykorzystania zdolności przewozowej.

Pozostałą resztę przewozów planuje się na ZRZ. PKS i tabor obcy samochodowy i konny. Dane powyższe. tzn. ilości ton i tonokilometrów przeznaczonych do przewozu własnym taborem samochodowym, taborem ZRZ, taborem PKS wpisuje się do odpowiednich rubryk formularza ogólnego planu przewozów towarowych (wzór Tr. 3 lub Tr. 1).

Sposób wypełniania formularza ogólnego planu przewozów towarowych oraz planu przewozów samochodowych określają szczegółowo objaśnienia do poszczególnych formularzy.

Ministerstwo ....
Centralny Zarząd ....
Zjednoczenie (przedsiębiorstwo) ....

Wzór Nr Tr 3.

PLAN PRZEWOZÓW TOWAROWYCH NA ROK 1952

L. p.	Nazwa towaru	Wielkość masy ciężarowej w obrocie	Zmniejszenie wysyłki	Zwiększenie wysyłki	Globalna ilość do przewozu	Przewóz wg. poszczególnych środków transportu												Uwagi
						PKP normalnotorowe	PKP dojazdowe	PZS	Inne środki transp.: Transp. konny i sam. obcy	Inne środki transp.: Kolejki wąskotorowe	Inne środki transp.: Razem	PKS		Tabor sam. Z.R.Z.		Tabor sam. własnymi		
		ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	tkm	ton	tkm	ton	tkm	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
A	**Z dostaw materiałowych**																	
	Cement	20.000	15 000	3.000	8.000	—	—	—	3.000	—	3.000	3.000	20.000					
	Drzewo	8 000	6,000	—	2.000	—	—	—	—	—	—	—	—			2.000	12.000	
	Inne	4,000	4.000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—			—	—	
B	**W procesie produkcji**																	
	Ziemia	17.000	5 0 0	—	12.000	—	—	—	—	10.000	10.000	—	—	2.000	8.000	—	—	
	Gruz	7.000	—	—	7.000	—	—	—	7.000	—	7.000	—	—	—	—	—	—	
C	**Z produkcji pomocniczej**																	
	Prefabrykaty	17,000	3.000	9.000	25.000	5 000	9 000	—	9.000	—	9.000	—	—	—	—	—	—	
	Razem:																	

.... (podpis Kierownika Oddz. Transportowego)

.... (podpis Kierownika Oddz. Planowania)

.... (podpis Dyrektora)

Objaśnienia do formularzy.

Wzór Nr Tr3 (sporządzają zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budowlano-montazowe) — należy sporządzić w ilości, jak dla projektu planu powiększonej o egzemplarz, który należy przesyłać do WKPG.

Rubr. Nr 1 — „Lp" — określa kolejno rodzaje przewożonych towarów.

Rubr. Nr 2 — „nazwa towaru" — należy wypełniać wg podanych we wzorze trzech zasadniczych grup przewozowych towarów:

A — z dostaw materiałowych,
B — w procesie produkcji,
C — z produkcji pomocniczej.

Należy zwrócić uwagę, że ilość podgrup towarowych ogółem nie powinna przekraczać piętnastu. Materiały o małym udziale towarowym w każdej z poszczególnych grup (A, B i C) należy grupować w pozycji „inne".

Rubr. Nr 3. — Wielkość masy ciężarowej w obrocie — należy umieścić w grupie A liczby dostaw materiałowych wg przyjętej w rubryce poprzedniej nomenklatury towarów.

W grupie B należy umieścić te wszystkie materiały wydobywane lub przerabiane na terenie budowy, z których chociażby część będzie przewożona. Będzie tu znajdować się np. ziemia z wykopów, gruz z rozbiórki, piasek, wyrabiany beton, zaprawa murarska itp.

W grupie C należy umieścić te wszystkie materiały, zgrupowane wg nomenklatury przyjętej w poprzedniej rubryce, które są produkowane przez zakłady produkcyjne przedsiębiorstwa i z których przynajmniej część jest przewożona.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że będzie się tu znajdować tylko produkcja tych zakładów, które nie opracowują oddzielnych planów techniczno-przemysłowo-finansowych.

Wielkości podane w tej i następnych rubrykach należy wyrazić w jednostkach wagowych (tonach). W przypadku, gdy dostawy materiałów i materiały przewożone w procesie produkcji lub z produkcji pomocniczej liczone są w innych jednostkach, należy przeliczyć je na jednostki wagowe, a współczynniki przeliczeniowe należy podać w rubryce Nr 19.

Rubr. Nr 4 — zmniejszenie wysyłki — należy wypełniać w tym przypadku, gdy wielkości określone w rubryce Nr 3 ulegają zmniejszeniu i nie będą w całości przewożone środkami transportu własnego, wzgl. pracującego na zlecenie zjednoczenia (przedsiębiorstwa) opracowującego plan przewozów towarowych.

W grupie A należy zamieścić te wszystkie przypadki, w których dostawy materiałowe będą dostarczane bezpośrednio na miejsce ich przeznaczenia (do magazynu lub na budowę) środkami transportu pracującego na obce zlecenie. Ilości materiałów, które są dostarczone w ten sposób należy podać w rubryce Nr 4.

W grupie B — należy podać te wszystkie przypadki, w których wielkości podane w poprzedniej rubryce nie będą przewożone, zostaną zużyte na miejscu wydobycia czy przerobu bez użycia środków transportu, a zostaną wprowadzone do procesu produkcyjnego przy pomocy np. maszyn i urządzeń budowlanych, jak urządzenia transportu pionowego (windy itp.). Te ilości, które nie będą przewożone środkami transportu, wymienionymi we wzorze Nr Tr3 należy umieścić w rubryce Nr 4.

W grupie C — należy zamieścić wszystkie przypadki, w których produkty zaplanowane przez zakłady pomocnicze przedsiębiorstwa będą zużyte na miejscu, względnie przesunięte bez użycia środków transportu wymienionych we wzorze Nr Tr3. Odnośnie ilości należy umieścić w rubr. Nr 4 przy pozycji odpowiedniego materiału.

Rubryka Nr 5. — Zwiększenie wysyłki — należy wypełniać w tym przypadku, gdy ilości określone w rubryce Nr 3 będą kilkakrotnie nadawane do przewozu w ramach tego samego przedsiębiorstwa.

W grupie A — należy podać te wszystkie przypadki, w których materiały otrzymane będą ponownie nadane i przewożone środkami transportu własnego wzgl. pracującego na zlecenie przedsiębiorstwa, np. na trasach z magazynu na budowę, z jednej budowy na inną itp. W takim przypadku w rubr. 5 podaje się ilości wynikające z ponownego naładunku i przewozu materiałów.

W grupie B — należy podać te wszystkie przypadki, w których materiały wydobywane i przerabiane, a podane w rubr. Nr 3 będą nadawane do przewozu i przewożone kilkakrotnie w ramach tego samego przedsiębiorstwa.

W grupie C — należy zamieścić te wszystkie przypadki, w których wytwory produkcji własnej wysyłane będą z zakładu nie bezpośrednio jednym środkiem transportu do miejsca przeznaczenia, a będą kilkakrotnie nadawane i przewożone, przy czym przewozy te dokonane będą w gestii danego przedsiębiorstwa.

Rubryka Nr 6. — Globalna ilość ton przewozu — w rubryce tej należy wpisać wynik działania otrzymanego z dodania liczb rubryki 3, rubr. 5 i odjęcia rubr. 4 (rubr. 6 = rubr. 3 + rubr. 5/rubr. 4).

Rubryka 7 do 13, 15 i 17. — „Przewóz wg poszczególnych środków transportowych" — rubryki te stanowią rozbicie rubryki 6 na poszczególne środki transportu. Suma rubryk 7, 8, 9, 12, 13, 15 i 17 musi równać się wielkości rubryki 6. Rubryki 13, 15 i 17 wypełnia się po opracowaniu wzorów Nr Trs1 i Trs2.

Rubryki Nr 14, 16 i 18 — w rubrykach tych należy określić tonokilometry dla przewozów dokonywanych przez ZRZ, PKS i własnym taborem samochodowym. Tonokilometry oblicza się na podstawie wzoru Trs1 i Trs2.

Rubryka Nr 19. — „Uwagi" — należy wypełniać w przypadkach przeliczenia wielkości dostaw materiałowych produkcji itp. z innych naturalnych jednostek na jednostki wagowe, w innych przypadkach powodujących konieczność dodatkowego wyjaśnienia liczb wzoru.

U w a g a: Zjednoczenia posiadające własny tabor konny lub wodny dokonają odpowiednich wyliczeń potencjału tego taboru w roku 1952 i podadzą oddzielnymi liczbami w rubr. 17 i 18, omawiając w uwagach. Sposób obliczenia potencjału własnego taboru należy podać na oddzielnym arkuszu.

WZÓR Nr Tr1 (sporządzają zjednoczenia (przedsiębiorstwa) o charakterze produkcji przemysłowej) sporządzić w ilości egzemplarzy jak dla projektu planu powiększonej o egzemplarz, który należy przesłać do WKPG.

Rubryka Nr 1 — „Lp." — określa kolejno rodzaje towaru wg ustalonej nomenklatury.

Rubryka Nr 2 — „nazwa towaru" — wypełnić wg nomenklatury planu produkcji, przy czym należy wziąć pod uwagę tylko produkcję towarową z wyłączeniem usług produkcyjnych. W przypadkach jeżeli zjednoczenie (przedsiębiorstwo) posiada szeroki wachlarz produkowanych towarów — w rubryce tej umieszcza się podstawowe pod względem wielkości tonażu towary. Ilość grup towarowych nie może przekraczać 10. Towary o małym udziale tonażowym w ogólnej produkcji należy grupować w pozycji „inne".

Rubryka Nr 3 — „wielkość produkcji" — należy wypełniać na podstawie planu produkcji wg przyjętej nomenklatury. Wielkość produkcji podaje się w jednostkach wagowych (tonach), dlatego też produkcję w innych jednostkach należy przeliczyć na jednostki wagowe. Współczynniki przeliczeniowe należy podać w rubryce Nr 18 „Uwagi".

Ministerstwo ....
Centralny Zarząd ....
Zjednoczenie (przedsiębiorstwo) ....
....

Wzór Nr Tr 1.

PLAN PRZEWOZÓW TOWARÓW NA ROK 1952

L. p.	NAZWA TOWARU	Wielkość produkcji	Zmniejszenie wysyłki	Zwiększenie wysyłki	Dowóz towaru wzgl. odwóz	Globalna ilość do przewozu 3 + 5 + 6 − 4	Przewóz wg. poszczególnych środków transportowych: PKP normalnotorowe	PKP — dojazdowe	PŻS	Inne środki transportowe	PKS		Tabor ZRZ		Tabor sam. własny		Uwagi
		ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	ton	tkm	ton	tkm	ton	tkm	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	
	Razem:																

....
(podpis Kierownika Oddz. Transportowego)

....
(podpis Kierownika Oddz. Planowania)

....
(podpis Dyrektora)

....
(podpis Kierownika Oddz. Zaopatrzenia)

....
(podpis Kierownika Oddz. Prod. Pomocniczej)

Rubryka Nr 4 — „zmniejszenie wysyłki" — należy wypełniać w tym przypadku, jeżeli wielkość podana w rubryce poprzedniej (Nr 3) ulega zmniejszeniu i nie zostanie w całości wywieziona ze zjednoczenia, np. w wyniku odłożenia do zapasu, zużycia na miejscu części produkcji itp.

Rubryka Nr 5 — „zwiększenie wysyłki" — w rubryce tej sumuje się wszelkie elementy zwiększające, poza produkcją określoną w rubryce Nr 3, wysyłkę ze zjednoczeń (przedsiębiorstw). Takim elementem jest np. opakowanie, jeżeli nie jest wliczone do wagi produkcji, wywóz odpadków po produkcyjnych, upłynnienie remanentów materiałowych, przesyłki gospodarcze, przewozy międzywydziałowe (samochodowe) itp.

Rubryka Nr 6 — „dowóz towaru wzgl. odwóz" — rubrykę tę wypełnia się w przypadku, jeżeli zjednoczenie przewiduje wysyłając towar z produkcji, odwóz tego towaru do stacji kolejowej odległej od zjednoczenia, względnie do portu żeglugi śródlądowej, tzn. wtedy, kiedy nadanie całej masy towarowej względnie jej części dokonywane jest nie bezpośrednio ze zjednoczenia, ale przez dowóz samochodem, względnie innym środkiem transportu.

Rubrykę tę wypełnia się również w innym wypadku, kiedy np. zjednoczenie na podstawie planu zaopatrzenia i innych danych spodziewa się otrzymać surowce, czy półfabrykaty, które również nie będą dowiezione bezpośrednio do zjednoczenia, a będą wymagać dowozu samochodem wzgl. innym środkiem transportu.

Jeżeli zachodzą obydwa wypadki, tzn. dowozu i odwozu, wielkość dowożonej i odwożonej masy towarowej dodaje się i wpisuje do rubryki Nr 6, a następnie do odpowiednich rubryk w zależności od tego, jakimi środkami transportu dowóz wzgl. odwóz będzie dokonywany.

Rubryka Nr 7 — „globalna ilość do przewozu" — stanowi zsumowanie wszystkich przewozów zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

Wielkość rubryki Nr 7 otrzymuje się przez dodanie do rubryki Nr 3 rubryki Nr 5 i rubr. Nr 6 i odjęcia rubryki Nr 4 (rub. 7 = 3 + 5 + 6 — 4). Rubryki Nr 8, 9, 10, 11, 12, 14 i 16 — stanowią rozbicie rubryki Nr 7 na poszczególne środki transportu, którymi przewóz ma być dokonany.

Pod rubryką Nr 11 — „inne środki transportu" — należy rozumieć transport konny, koleje wąskotorowe itp.

Rubryki Nr 12, 14 i 16 wypełnia się po opracowaniu formularzy Nr Trs1 i Trs2.

Rubryka Nr 13, 15, 17 — w rubryce tej należy określić tonokilometry dla przewozów dokonywanych PKS, ZRZ i własnym taborem samochodowym, obliczone na podstawie formularzy Nr Trs1 i Trs2.

Rubrykę Nr 18 — „Uwagi" — należy wypełnić w przypadku przeliczenia produkcji na jednostki wagowe oraz w innych przypadkach powodujących konieczność dodatkowego wyjaśnienia cyfr wzoru.

Uwaga: 1) Egzemplarz wzoru Nr Tr1 przesłany do WKPG nie zawiera rubryk Nr 3, 4, 5 i 6.
2) Zjednoczenia posiadające własny tabor konny lub wodny dokonają odpowiednich wyliczeń potencjału tego taboru w roku 1952 i podadzą oddzielnymi liczbami w rubrykach 16 i 17 omawiając w uwagach. Sposób obliczenia potencjału własnego taboru należy podać na oddzielnym arkuszu.

WZÓR Nr K 1.

Po opracowaniu planu przewozów towarowych na wzorze Tr 3 wzgl. Tr. 1 zjednoczenie (przedsiębiorstwo) przesyła wycinek planu przewozów wg poniższego wzoru następującym jednostkom przedsiębiorstw komunikacyjnych.

a) PKP — normalnotorowe — do stacji obsługującej przedsiębiorstwo (budowę);
b) PKP — dojazdowe — do Zarządu Kolei Dojazdowych;
c) PŻSr — Żegluga na Odrze — Wrocław, ul. Kłęczborska Nr 50;
Żegluga na Wiśle—Warszawa, ul. Nowogrodzka Nr 49;
d) PKS — do Ekspozytury Okręgowej PKS (dopiero po uzgodnieniu wielkości przewozów, które mają być wykonane transportem najbliższej Bazy Transportowej Zarządu Transportu ZRZ).

Ministerstwo
Centralny Zarząd
Zjednoczenie (przedsiębiorstwo)
w . . . .

Wzór Nr K1

ZAPOTRZEBOWANIE
na przewozy towarowe na r. 1952
dla (PKP, PKS, PŻS, PKP-dojazdy)

L. p.	Nazwa towaru	(* Ilość ton do przewozu	Rozbicie kwartalne				Uwagi
			I kw.	II kw.	III kw.	IV kw.	
			ton	ton	ton	ton	
1	2	3	4	5	6	7	8

U w a g a: *) przy zgłoszeniach dla PKS i PZS (Państwowej Żeglugi Śródlądowej) podaje się również tonokilometry tak w ujęciu rocznym jak i w rozbiciu kwartalnym.

Objaśnienia do wzoru Nr K1.

Wzór należy sporządzić w trzech egzemplarzach, z których jeden Zjednoczenie przesyła do odpowiedniej jednostki przedsiębiorstwa komunikacyjnego, drugi egz. przesyła do jednostki nadrzędnej, a trzeci egz. pozostaje w aktach Zjednoczenia.

Rubryka Nr 1. — „L.P." — należy wypełnić jak w poprzednich wzorach.

Rubryka Nr 2. — „Nazwa towaru" — ze wzoru Nr Tr 3 wzgl. Tr 1 wypisuje się na towary, które są przewożone środkiem transportu, dla którego opracowany jest wzór K 1.

Rubryka Nr 3 — należy wypełnić na podstawie planu przewozów towarowych (wzór Nr Tr 3 ewent. Tr 1) przez wypisanie odpowiednich ilości z rubryk właściwych. Zgłoszenia dla PKS, PZS uwzględniają również ilości tonokilometrów uwidocznionych w rubr. 14 wzoru Tr 3 ewent. rubr. 13 Tr 1).

Rubryka Nr 4 do 7 — „rozbicie kwartalne" — należy dokonać na podstawie przewidywanego planu dostaw materiałowych i planu zadań produkcyjnych.

Rubryka Nr 8 — „uwagi" — należy wypełniać w miarę potrzeby. W przypadku, gdy zjednoczenie (przedsiębiorstwo) prowadzi roboty budowlane w kilku, czy kilkunastu punktach — wycinkowę zapotrzebowanie na przewozy należy sporządzać dla każdej miejscowości nadania oddzielnie i należy przesłać zapotrzebowanie sporządzone na wzorze Nr K 1 do odpowiednich jednostek komunikacyjnych w tych miejscowościach.

Wzór Nr Trs/1 — „plan przewozów pojazdami samochodowymi". Formularz Trs/1 obejmuje planowe przewozy wszystkimi pojazdami samochodowymi, tzn. tak powierzone przewoźnikom publicznym (PKS), jak i planowane do wykonania przez ZRZ i tabor własny.

Ministerstwo ....
Centralny Zarząd ....
Zjednoczenie (przedsiębiorstwo) ....
....

Wzór Nr Trs/1.

PLAN PRZEWOZÓW POJAZDAMI SAMOCHODOWYMI

L.p.	NAZWA ŁADUNKU	Dowóz ładunków wzgl. odwóz na i z innego rodzaju środka transportu			Przewozy w procesie produkcyjnym lub dystrybucyjnym			Przewozy samoistne (od dostawcy i do odbiorcy)			Ogółem	
		ton	średni pr. jednej jazdy	tono km.	ton	średni pr. jednej jazdy	tono km	ton	średni pr. jednej jazdy	tono km.	ton	tono km.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	Razem:											

....
(podpis Kierownika Oddz. Transportowego)

....
(podpis Kierownika Oddz. Zaopatrzenia)

....
(podpis Kierownika Oddz. Planowania)

....
(podpis Kierownika Oddz. Prod. Pomocniczej)

....
(podpis Dyrektora)

Sposób wypełniania rubryki:

Rubryka Nr 1 — nie wymaga objaśnień.

Rubryka Nr 2 — należy wpisać wszystkie te ładunki, które zostały wpisane do rubryki 2 formularza ogólnego planu przewozów towarowych, a które będą przewożone pojazdami samochodowymi.

Rubryki od 3 do 11 — obejmują rozbicie ilości masy towarowej do przewozu pojazdami samochodowymi oraz roz-

bicie pracy, jaką mają do wykonania pojazdy samochodowe w zależności od rodzajów przewozów.

Rubryki od 3 — 5 — obejmują przewozy ładunków o charakterze dowozowym lub odwozowym w relacji z innym środkiem przewozowym. Będzie to więc np. w przypadku zakładu produkcji pomocniczej dowóz gotowych wyrobów z zakładu produkcyjnego na stację załadowczą, względnie przywóz surowców lub półfabrykatów ze stacji wyładowczej do zakładu produkcyjnego, czy też materiałów budowalnych na plac budowy.

Rubryki 6 — 8 — obejmują przewozy ładunków o charakterze wewnętrzno - zakładowym, na budowie lub dystrybucyjnym. Będą to więc np. przewozy półfabrykatów pomiędzy poszczególnymi wydziałami w zakładzie produkcyjnym, przewóz materiałów budowalnych na budowie, lub wywóz gruzu, czy ziemi z wykopów.

Rubryki 9 — 11 — obejmują przewozy samoistne, tzn. nie wymagające przeładowania ładunku przewożonego na inny rodzaj środka transportu. Przewozy samoistne będą to przewozy od dostawy do odbiorcy.

Rybryki 3, 6, 9 — w rubrykach tych należy wpisać ilość ton ładunków poszczególnych rodzajów do przewozu w zależności od rodzajów przewozów omówionych wyżej.

Rubryki 4, 7, 10 — w rubrykach tych należy wpisać średni promień jazdy charakterystyczny dla danego ładunku przy danym rodzaju przewozu.

Przez średni promień jazdy należy rozumieć średnią odległość jednej jazdy.

Rubryki 5, 8, 11 — w rubrykach tych należy wpisać ilość tonokilometrów jakie ma do wykonania transport samochodowy przy przewozie poszczególnych ładunków. Ilość tonokilometrów oblicza się mnożąc ilość ton do przewiezienia przez średni promień jazdy.

Rubryki 12 i 13 — stanowią zsumowanie ton do przewiezienia i tonokilometrów do wykonania przez pojazdy samochodowe. Rubryka 12 jest sumą rubryk 3, 6, 9; rubryka 13 jest sumą rubryk 5, 8 i 11.

Przy zsumowaniu poszczególnych rubryk należy zsumować ilość ton do przewozu (rubryki 3, 6 i 9) oraz ilość tonokilometrów do wykonania (rubr. 5, 8 i 11) i wyliczyć średni promień jazdy dla poszczególnych rodzajów przewozów (rubryki 4, 7 i 10) przez podzielenie sumy tonokilometrów przez sumę ton. Średni promień jazdy dla wszystkich przewozów samochodowych należy wyliczyć przez podzielenie sumy zapisów z rubryki 13 przez sumę zapisów z rubryki 12.

Wzór Nr Trs/2.

Ministerstwo ....
Centralny Zarząd ....
Zjednoczenie (przedsiębiorstwo) ....
....

OBLICZANIE ZDOLNOŚCI PRZEWOZOWEJ WŁASNYCH POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH

Lp.	Grupa jednakowych pojazdów samochodowych	Ładown. 1 pojazdu w grupie (g)	Ilość pojazdów w grupie: na początku okresu planu (Iw)	wycof. w okresie planu (Ip)	nowych wprow. do ekspl. w okr. planu (Im)	na końcu okresu planu (Ik)	wozodni w posiadaniu (Dj)	długość dnia roboczego (T)	szybkość eksploatacyjna (Ve)	Współczynniki: wykorzystania taboru (A)	wykorzystania przebiegu (B)	wykorzystania ładowności (C)	wydajność taboru w tonokm w okresie planu (Ur)	średni promień jazdy (R)	zdolność przewozowa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
	Razem:	x						x	x	x	x	x		x	

.... (podpis Kierownika Oddz. Transportowego)

.... (podpis Dyrektora)

Wzór Trs/2. — „Obliczenie zdolności przewozowej pojazdów samochodowych własnych".

Objaśnienie rubryk:

Rubryka Nr 1 — nie wymaga objaśnienia.

Rubryka Nr 2 — należy wpisać grupy jednakowych pojazdów samochodowych, przeznaczonych do przewożenia ładunków.

Za grupę jednakowych pojazdów należy uważać pojazdy samochodowe o jednakowej ładowności i jednakowych właściwościach technicznych. Ciągniki siodłowe stanowią wraz z naczepą ciężarową samochód członowy posiadający właściwości techniczne, b. zbliżone do właściwości samochodu ciężarowego. Ciągnik siodłowy z naczepą należy zatem uważać za samochód ciężarowy o ładowności używanej naczepy (naczep).

Rubryka Nr 3 — ładowność jednego pojazdu w grupie (g) wpisać na podstawie dokumentów rejestracyjnych.

Rubryka Nr 4 — ilość pojazdów w grupie na początku planowania (Ip) należy wpisać na podstawie inwentarza, należy uwzględnić tylko te pojazdy, które będą najmniej jeden dzień w ruchu w okresie planowym.

Rubryka Nr 5 — ilość pojazdów wycofanych w okresie planowym (Iw) należy wpisać na podstawie stwierdzenia pisemnego czynnika odpowiedzialnego za stan techniczny taboru. Należy uwzględnić tylko te pojazdy, które zostaną całkowicie wycofane z eksploatacji w określonej jednostce, a nie czasowo (np. zostaną oddane do remontu).

Rubryka Nr 6 — ilość pojazdów nowych wprowadzonych do eksploatacji w okresie planowania (In) należy wpisać na podstawie danych otrzymanych od jednostki zwierzchniej odnośnie planowanych przydziałów pojazdów.

Rubryka Nr 7. — Ilość pojazdów na koniec okresu planowanego (Ik) wynika z odjęcia od ilości pojazdów na początek okresu planowanego ilości pojazdów wycofanych i oddania do wyniku ilości pojazdów nowych wprowadzonych do eksploatacji (Ik, Ip, Iw, In).

Rubryka Nr 8. — Ilość wozodni w posiadaniu (Di) oblicza się przez zsumowanie iloczynów ilości samochodów przez ilość dni pozostawania ich w taborze.

Dla samochodów planowanych do otrzymania w r. 1952 należy przyjąć 182 wozodni w posiadaniu.

Rubryka Nr 9 — długość dnia roboczego (T) należy wpisać na podstawie danych sprawozdawczych z poprzedniego okresu oraz przewidywanej (założonej) długości dnia roboczego w okresie planowym. Podaje się orientacyjnie, że długość dnia roboczego pojazdów samochodowych w jednostkach organizacyjnych budownictwa przemysłowego winna w zasadzie wynosić nie mniej niż 10 godzin. Uzyskane to być może drogą przedłużenia dnia pracy załogi pracującej na jedną zmianę, bądź też zatrudnieniem części załogi na drugą zmianę. Obniżenie tego reżimu dnia pracy należy w planie uzasadnić.

Rubryka Nr 10 — szybkość eksploatacyjną (Ve) należy wpisać na podstawie danych sprawozdawczych poprzedniego okresu. W przypadku nie posiadania takich danych, lub zmiany charakteru pracy przewozowej danej grupy pojazdów szybkość eksploatacyjną należy obliczyć w sposób następujący:

a) należy ustalić promień pracy dla jednego pojazdu w danej grupie (R) w km.

b) należy ustalić szybkość techniczną w km/godz. dla danego pojazdu (Vt), opierając się na sprawozdawczości lub średnich normach Ministerstwa Komunikacji SM-168;

c) należy ustalić czas na (na- i wyładunek) jednego pojazdu w minutach (Tnw), opierając się na sprawozdawczości lub średnich normach.

Przyjęcie szybkości technicznej i czasu na- i wyładunku niższego niż przewidziane normami Ministerstwa Komunikacji należy szczegółowo uzasadnić.

Na podstawie powyższych ustaleń oraz określenia współczynnika wykorzystania przebiegu (patrz wyjaśnienia do rubryki 12), który oznaczony literą „B" możemy określić czas jednego obiegu, który będzie się równał czasowi potrzebnemu na dwie jazdy (promień jazdy podzielony przez szybkość techniczną x 2) — podwójny czas na wyładunku pomnożony przez współczynnik wykorzystania przebiegu; oznaczając czas jednego obiegu symbolem „Tob", możemy powyższe wyrazić następującym wzorem:

$$Tob = 2\left(\frac{R \times 60}{V\,tech}\right) + 2Tnw \times B$$

Następnie należy długość dnia pracy oznaczoną literą T (patrz objaśnienia do rubr. 9) — podzielić przez czas jednego obiegu i na podstawie otrzymanej w ten sposób ilości obiegu w ciągu dnia pracy obliczyć ilość kilometrów przejechanych w ciągu dnia pracy (K), tzn. należy pomnożyć ilość obiegów przez 2 i przez promień pracy (R). Czyli powyższe możemy określić następującym wzorem:

$$K = \frac{T \times 2 \times R}{Tob}$$

Szybkość eksploatacyjną (Ve) obliczamy, dzieląc ilość kilometrów przejechanych w ciągu dnia pracy (K) przez długość dnia pracy, czyli

$$Ve = \frac{K}{T}$$

Rubryka Nr 11 — współczynnik wykorzystania taboru (A) jest to stosunek wozodni w pracy do wozodni w posiadaniu. Współczynnik ten charakteryzuje stopień zatrudnienia taboru. Przy opracowaniu planu należy, opierając się na sprawozdawczości poprzedniego okresu oraz przyjmując przewidywane zwiększenie wykorzystania taboru, założyć omawiany współczynnik wyższy od wynikającego ze sprawozdawczości Przyjęcie współczynnika wykorzystania taboru poniżej 0,67 wymaga szczegółowego uzasadnienia.

Rubryka Nr 12 — współczynnik wykorzystania przebiegu (B) jest to stosunek kilometrów przejechanych z ładunkiem do ilości kilometrów przejechanych ogółem.

Współczynnik ten charakteryzuje stopień wykorzystania przebiegów i w zależności od charakteru pracy, jaką wykonują określone pojazdy samochodowe. Przy opracowywaniu planu należy wziąć pod uwagę dane statystyczne okresu poprzedniego oraz przeanalizować charakter pracy poszczególnych grup pojazdów samochodowych oraz możliwości wykorzystania próżnych przebiegów. Przy wywozie ziemi z wykopu prawie zawsze współczynnik wykorzystania przebiegu będzie równał się 0,5, jednakże przy właściwej organizacji przewozów można np. wozić w powrotnym kierunku piasek na budowę i wówczas współczynnik ten będzie równał 1,0. Przy rozładunku wagonów należy starać się o powrotny ładunek do załadunku na wagony; w zależności od tego jaki procent ładunków tego typu można uzyskać, należy odpowiednio ustalić współczynnik wykorzystania przebiegu. Przyjęcie współczynnika wykorzystania przebiegu poniżej 0,52 wymaga szczegółowego uzasadnienia.

Rubryka Nr 13 — współczynnik wykorzystania ładowności (C) charakteryzuje stopień załadowania samochodu w stosunku do jego ładowności nominalnej przy przebiegu z ładunkiem. Dla celów statystycznych oblicza się ten współczynnik przez podzielenie ilości tonokilometrów wykonanych przez ilość tonokilometrów możliwych do wykonania przy przebiegach z ładunkiem. Przy określeniach planowanego współczynnika wykorzystania ładowności należy wziąć pod uwagę dane sprawozdawcze za okres poprzedni oraz możliwości polepszenia tego współczynnika drogą zastosowania odpowiednich pojazdów do odpowiednich ładunków i innych usprawnień organizacyjnych i technicznych.

Przyjęcie współczynnika wykorzystania ładowności poniżej 0,96 wymaga szczegółowego uzasadnienia.

Rubryka Nr 14 — wydajność roboczą tonokilometrów (Ur) należy obliczyć mnożąc ładowność jednego pojazdu (g) przez szybkość eksploatacyjną (Ve), przez długość dnia roboczego (T), przez ilość wozodni w posiadaniu (Di), przez współczynnik wykorzystania taboru (A), przez współczynnik wykorzystania przebiegu (B) oraz przez współczynnik wykorzystania ładowności (C).

Czyli Ur = g x Ve x T x Di x A x B x C.

Rubryka Nr 15 — średni promień jazdy (R) należy spisać na podstawie zapisów w formularzu Trs 1.

Rubryka Nr 16 — zdolność przewozową w tonach (Qr) należy obliczyć dzieląc wydajność taboru w tonokilometrach „Ur" (rubr. 14) przez średni promień jazdy „R" (rubr. 15), czyli

$$Qr = \frac{Ur}{R}$$

Na podstawie ustalonej zdolności przewozowej taboru własnego i po ustaleniu ilości pracy przewozowej, która bę-

dzie dokonana taborem najbliższej masy towarowej, jaka ma być przewieziona przez PKS obliczenie to należy wykonać, odejmując od ogólnej masy towarowej i ogólnej ilości tonokilometrów do wykonania przez pojazdy samochodowe — zdolności przewozowej i wydajności roboczej taboru własnego i taboru Zarz. Trans. ZRZ. Następnie należy w ten sposób podzieloną masę towarową wpisać do formularza ogólnego planu przewozów towarowych, ustalając w zależności od charakteru ładunków co ma przewieźć PKS, a co ma być przewiezione przez tabor własny i tabor Zarz. Tr. ZRZ.

Uwaga:

1) rubryk oznaczonych „x" nie sumuje się;
2) w rubrykach od 9 — 15 włącznie, należy dla poszczególnych grup pojazdów samochodowych podać dane w postaci ułamka, przy czym w liczniku umieścić dane sprawozdawcze z wyników osiągniętych w pierwszym półroczu 1951 r., natomiast w mianowniku dane planowe na rok 1952.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 132 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 7.9.1051 r.

TERMINARZ
OPRACOWANYCH PLANÓW PRZEWOZÓW TOWAROWYCH NA ROK 1952.

Lp.	Czynności	Jednostka wykonująca	Termin
1	2	3	4
1.	Opracowanie planu Tr 3 (wzgl. Tr 1) bez wypełniania rubryk 13 do 18 wzgl. 12 do 17 oraz planu Trs1 i Trs2	Zjednoczenie	2.10.1951
2.	Złożenie zapotrzebowania na przewozy w roku 1952 do:		
	1) właściwej terenowo Bazy Transp. Zarz. Transp. ZRZ.	Zjednoczenie	2.10.1951
	2) do właściwej stacji PKP — normalnotorowa (na wzorze K1)	Zjednoczenie	2.10.1951
	3) do właściwej stacji PKP dojazdowa (na wzorze K1)	Zjednoczenie	2.10.1951
	4) do właściwej PŻSr. (na wzorze K1)	Zjednoczenie	2.10.1951
3.	Ustalenie wielkości pracy przewozowej Bazy Transportowej Zarządu Transportowego ZRZ dla poszczególnych Zjednoczeń (przedsiębiorstw)	Baza Transp. Zarz. Transp. ZRZ	8.10.1951
4.	Opracowanie całkowite planu Tr3 (wzgl. Tr1)	Zjednoczenie	11.10.1951
5.	Złożenie zapotrzebowania w r. 1952 do Ekspozytury PKS (na wzorze K1)	Zjednoczenie	11.10.1951
6.	Złożenie odpisów planów (wzgl. wycinków) przewozów towarowych na r. 1952 do właściwych Woj. Komisji Planowania Gospodarczego (na wzorze Tr 3 wzgl. Tr 1).	Zjednoczenie	11.10.1951
7.	Złożenie planów do Centralnego Zarządu Tr 3 (wzgl. Tr 1), Trs1, Trs2 i odpisów złożonych zapotrzebowań do PKP, PŻSr., PKS oraz ustaleń z Zarządem Transp. ZRZ.	Zjednoczenie	11.10.1951
8.	Złożenie planów do Departamentu Głównego Mechanika na wzorach Tr 3 (wzgl. Tr 1), Trs1, Trs2 oraz zbiorczych terytorialnie K1.	Centralny Zarząd	15.10.1951
9.	Złożenie wyników planów do Ministerstwa Kolei, Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego, Ministerstwa Żeglugi (wzór K1)	Ministerstwo	20.10.1951
10.	Złożenie planów do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego	Ministerstwo	20.10.1951

21.

ZARZĄDZENIE Nr 133
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 13 września 1951 r.

w sprawie: zmiany zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 47 z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie tymczasowego podziału funkcji w kierownictwie Ministerstwa.

§ 1. W zarządzeniu Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 47 z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie tymczasowego podziału funkcji w kierownictwie Ministerstwa wprowadza się następujące zmiany:

1. w § 1 skreśla się pkt. 8, 9 i 10.
2. w § 2 pkt. 6 wyrazy „Departament Szkolenia Zawodowego zastępuje się wyrazami „Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego".
3. po § 3 dodaje się nowy § 4 w brzmieniu:

„Dyrektorowi Departamentu Techniki powierzam nadzór nad:
1. Instytutem Mechanizacji i Organizacji Budownictwa.
2. Instytutem Techniki Budownictwa".

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA **Dr Cz. Bąbiński**

22.

ZARZĄDZENIE Nr 138 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 21 września 1951 r.

W sprawie przyśpieszenia rozliczeń z tytułu zaległych oszczędności na robotach budowlano-montażowych

Ministerstwo Finansów stwierdza na podstawie informacji otrzymanych od banków, że dyscyplina na odcinku zadań oszczędnościowych etapu realizacji jest dotychczas całkowicie niedostateczna zarówno po stronie inwestorów jak i przedsiębiorstw wykonawczych.

Celem usunięcia szkodliwych skutków opóźnienia się rozliczeń oszczędnościowych zarówno w zakresie wykonania budżetu Państwa jak i w zakresie gospodarki finansowej przedsiębiorstw, zarządza się, co następuje:

1) Inwestorzy bezpośredni zawiadomią bezzwłocznie pisemnie swoich inwestorów naczelnych czy podział zadania oszczędnościowego etapu realizacji został już dokonany w odsieniu do wszystkich umów, a jeśli nie, w odniesieniu do ilu umów podział został dokonany i do ilu umów zostanie dopiero dokonany,

2) inwestorzy bezpośredni są obowiązani do natychmiastowego zgłaszania inwestorom naczelnym dodatkowych porozumień w sprawie podziału zadania oszczędnościowego zawartych po zawiadomieniu, o którym mowa pod 1) oraz do zgłaszania wszelkich trudności na jakie natrafiają w tym przedmiocie,

3) zobowiązuje się inwestorów naczelnych do bezzwłocznego przedsiębrania kroków mających na celu usunięcie zgłoszonych im trudności,

4) inwestorzy naczelni obowiązani są w nieprzekraczalnym terminie do *dnia 30 września br.* złożyć Departamentowi Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego sprawozdania oparte o dane otrzymane stosownie do pkt. 1 oraz do składania w oparciu o dane otrzymywane stosownie do pkt. 2, dekadowych sprawozdań w terminach 1, 10 i 20 każdego miesiąca,

5) zobowiązuje się inwestorów naczelnych do stosowania w stosunku do opieszałych inwestorów podległych jak najsurowszych sankcji, przewidzianych przepisami o przestrzeganiu dyscypliny inwestycyjnej,

6) zobowiązuje się kierowników jednostek inwestycyjnych (Dyrektorów Zjednoczeń względnie organizacji równorzędnych) do pociągania do osobistej odpowiedzialności majątkowej osoby, która zaniechaniem obliczenia oszczędności podlegających potrącaniu z faktur, spowoduje naliczenie przez bank pół procent opłaty karnej (§ 44 instrukcji z dnia 23.I.1951 r.).

Zarządzenie wchodzi w życie natychmiast i obowiązuje od daty podpisania.

za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

23.

ZARZĄDZENIE Nr 141 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 28 września 1951 r.

w sprawie uzupełnienia zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 123 z dnia 23 sierpnia 1951 r. w sprawie sporządzenia planu robót zimowych 1951-52 r.

W celu ustalenia jednolitych zasad i terminów przy opracowywaniu i składaniu planów robót zimowych 1951/52 r., jak również w celu upewnienia właściwych warunków dla sprawnej realizacji robót objętych tymi planami zarządzam co następuje:

§ 1. 1) Ilekroć w niniejszym zarządzeniu będzie mowa o zarządzeniu Nr 123 należy przez to rozumieć zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 123 z dnia 23 sierpnia 1951 r. w sprawie sporządzenia planu robót zimowych 1951/52 r.

2. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu lub w załączonej instrukcji będzie mowa o zjednoczeniach, należy przez to rozumieć również przedsiębiorstwa, podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego.

§ 2. Przy opracowywaniu i składaniu planów robót zimowych, o których mowa w §§ 2 i 3 zarządzenia Nr 123 należy przestrzegać zasad i terminów ustalonych w instrukcji stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1) Departament Głównego Mechanika na podstawie wykazów sporządzonych przez Zjednoczenia zgodnie z § 6 zarządzenia Nr 123 opracuje plan zaopatrzenia zjednoczeń w potrzebny sprzęt i urządzenia pomocnicze.

2. Plan, o którym mowa w ust. 1, Departament Głównego Mechanika przekaże niezwłocznie Przedsiębiorstwu Zaopatrzenia Sprzętowego do natychmiastowej realizacji.

§ 4. Urządzenia pomocnicze, o których mowa w § 6 zarządzenia Nr 123, takie jak igły parowe do podgrzewania kruszywa, piece do podgrzewania wody i piece do podgrzewania kruszywa, mogą być wykonywane przez zjednoczenia we własnym zakresie, przy czym zjednoczenia nie są związane konstrukcją tych urządzeń podaną w rysunkach załączonych do zarządzenia Nr 123.

§ 5. Centralny Zarząd Mechanizacji w terminie do dnia 1 października poda do wiadomości Departamentu Planowania na formularzu stanowiącym załącznik Nr 5 do niniejszego zarządzenia dane ilościowe co do udzielonych przez zjednoczenia zleceń na wykonanie urządzeń pomocniczych — a następnie począwszy od dnia 1 października br. informować będzie Departament Planowania co dekadę, aż do odwołania, o stanie wykonania tych zleceń na formularzu stanowiącym załącznik Nr 6 do niniejszego zarządzenia.

§ 6. Zapotrzebowania na odzież zimową, o których mowa w § 4 zarządzenia Nr 123, należy złożyć do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia stosownie do pisma okólnego Centralnego Zarządu Zaopatrzenia z dnia 9 sierpnia 1951 r. znak CZZ/MRL/6/573/51.

§ 7. Sprzęt oraz urządzenia pomocnicze, o których mowa w § 6 zarządzenia Nr 123 stanowiące majątek trwały należy nabywać z kredytów inwestycyjnych przeznaczonych na zakup sprzętu.

Departament Głównego Mechanika w porozumieniu z Departamentem Inwestycji ustali rozdzielnik kredytów inwestycyjnych pomiędzy poszczególne zjednoczenia i dopilnuje wykonania tego rozdzielnika.

1. Nie mające charakteru nakładów inwestycyjnych wydatki dodatkowe związane z prowadzeniem robót zimowych a w szczególności: wydatki na zakup przedmiotów niemających charakteru majątku trwałego, na zwiększone zużycie, niektórych materiałów budowlanych i pomocniczych na dodatkowe zagospodarowanie placu budowy oraz na urządzenie zabezpieczające wymagane przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy w warunkach zimowych, winny być finansowane przejściowo ze środków obrotowych zjednoczenia.
2. Sposób ostatecznego rozliczenia tych wydatków i źródła pokrycia uregulowane zostaną odrębnymi przepisami.

§ 9. 1. Przy obliczaniu dla celów planowania sprawozdawczości i innych potrzeb bieżących wysokości dodatkowych wydatków, związanych z prowadzeniem robót zimowych, należy — do czasu wydania odrębnych przepisów w tym

przedmiocie posługiwać się orientacyjnie tabelą procentową dodatków do wartości kosztorysowej robót budowalnych, wykonywanych w warunkach zimowych w okresie od 1 stycznia do 31 marca 1951 r. stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 50 z dnia 16 kwietnia 1951 r.

2. Jako wskaźniki kontrolne do wstępnych obliczeń dla potrzeb własnych dodatkowych kosztów wykonawstwa w okresie zimowym należy przyjąć:

1. dla sprzętu 1 %.......
2. dla urządzeń i narzędzi 1 %.......
3. dla materiałów pomocniczych 1.5 %.......
4. dla odzieży zimowej 1,5 %.......

3. Obliczone na podstawie wskaźników kontrolnych nakłady nie mogą być traktowane jako limity i nie mogą służyć za podstawę do wystawiania jakichkolwiek faktur.

§ 10. 1. Zjednoczenia, które nie uwzględniły w planach finansowania na IV kwartał 1951 r., odpowiednich kwot na przejściowe finansowanie z środków obrotowych dodatkowych nakładów nieinwestycyjnych związanych z prowadzeniem robót zimowych 1951/52 r., powinny zgłosić w Departamencie Finansowym, za pośrednictwem właściwego centralnego zarządu oraz bezpośrednio w bankach finansujących ich działalność wnioski o zwiększenie ich limitów kredytowych.

2. Zjednoczenia powinny przewidzieć odpowiednie kwoty na przejściowe pokrycie dodatkowych wydatków związanych z prowadzeniem robót zimowych w planach finansowania na I kwartał 1952 r.

§ 11. Zjednoczenia ogólnobudowlane wykonywujące roboty jako generalni wykonawcy zapewnią zjednoczeniom branżowym (specjalizowanym), występującym jako subwykonawcy, normalne warunki dla wykonywania przez nie robót wewnątrz budynków w okresie zimowym.

§ 12. Centralne zarządy i zjednoczenia obowiązane są starannie przygotować się do robót zimowych a w szczególności:

1. przeprowadzić na budowach szczegółowy instruktaż personelu technicznego tak, aby personel ten dokładnie przyswoił sobie zasady instrukcji „O wykonaniu robót w okresie zimowym 1951/52", stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 123;
2. starannie opracować rzeczowy program robót na każdej budowie;
3. bezwzględnie wykonać obudowę punktów przygotowanie betonów i zaprawy na budowach, na których będą prowadzone roboty zimowe;
4. zaopatrzyć budowę przed nastąpieniem mrozów w całkowitą potrzebę do wykonania robót zimowych ilość piasku i żwiru;
5. zabezpieczyć prowizorycznie wodociągi na budowie przed zamarznięciem;
6. przygotować urządzenia do podgrzewania żwiru, piasku, wody i cieplaków;
7. zaopatrzyć budowy w potrzebną ilość cieplaków i zasłon;
8. przygotować odpowiednią ilość ciepłych pomieszczeń dla robotników;
9. dostarczyć na budowę potrzebną ilość materiałów pomocniczych.

§ 13. Zjednoczenia powinny koncentrować wykonawstwo w okresie zimowym na wielkich kluczowych obiektach z tym, aby zatrudnienie w okresie zimowym na tych budowach nie tylko nie uległo obniżeniu, lecz przeciwnie wzrosło.

Potrzebną ilość pracowników należy uzyskać drogą przerzutów pracowników z tych budów, na których intensywność robót w okresie zimowym uległa zmniejszeniu.

§ 14. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 141 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 28 września 1951 r.

INSTRUKCJA

w sprawie zasad i terminów sporządzania i składania planów robót zimowych 1951/52 r.

§ 1. Plan robót zimowych, o którym mowa w §§ 2 i 3 Zarządzenia Nr 123 nie jest planem specjalnym czy dodatkowym, lecz obowiązującym planem produkcyjnym na IV kw. 1951 r. i I kw. 1952 r.

Ze względu na specyficzny charakter wykonywania robót w okresie zimowym plan produkcyjny na ten okres wymaga jedynie pewnych uzupełnień.

Załączone do niniejszej instrukcji wzory formularzy (załącznika Nr 2—4) zawierają dane uzupełniające te plany i stanowią wraz z nimi nierozłączną całość.

Zawarte w nich dane winny być oparte o dyrektywny plan i całkowicie z nim zgodne.

§ 2. Zjednoczenia prześlą do właściwych Centralnych Zarządów po 2 egzemplarze formularzy wypełnionych według wzorów, stanowiących załączniki Nr 2 i 4.

§ 3. Centralne Zarządy po sporządzeniu zestawień zbiorczych prześlą je w 2-ch egzemplarzach wraz z jednym egzemplarzem nadesłanych przez Zjednoczenie do Departamentu Planowania.

§ 4. Terminy nadsyłania wypełnionych formularzy ustalone są jak następuje:

1. Plan asortymentowy (załącznik Nr 2) na miesiące listopad i grudzień 1951 r. Zjednoczenia prześlą do właściwych Centralnych Zarządów do dn. 10.X.1952 r.
   Centralne Zarządy prześlą plan zbiorczy do Departamentu Planowania do dnia 15 października 1951 r.
   Asortymentowe plany na I kw. 1952 r. i poszczególne miesiące tego kwartału, Zjednoczenia i Centralne Zarządy złożą w terminach jakie będą ustalone przez Departament Planowania.
2. Formularz stanowiący załącznik Nr 3 Zjednoczenia wypełnią jednorazowo na cały okres zimowy i prześlą do właściwych Centralnych Zarządów do dnia 5 października 1951 r., a Centralne Zarządy zbiorcze 1 egzemplarz do Departamentu Planowania i 2 egzemplarze do C. Z. Zaopatrzenia w terminie do dnia 10 października 1951 r.
3. Formularz stanowiący załącznik Nr 4 należy wypełnić oddzielnie dla IV kwartału 1951 r. i I kwartału 1952 r.
   Zjednoczenia prześlą wypełnione formularze w 3 egzemplarzach do właściwych Centralnych Zarządów w terminach:
   a) za IV kwartał 1951 r. do dnia 10 października 1951 r.
   b) za I kwartał 1952 r. do dnia 1 grudnia 1951 r.
4. Centralne Zarządy prześlą skorygowane zbiorcze formularze do Departamentu Planowania oraz Departa-

mentu Zatrudnienia i Płac włączając po 1 egz. poprawione załączniki zjednoczeń w terminach:
a) za IV kwartał 1951 r. do dnia 15 października 1951 r.,
b) za I kwartał 1952 r. do dnia 6 grudnia 1951 r.

5. Formularz stanowiący załącznik Nr 5 wypełni jednorazowo C. Z. Mechanizacji i złoży go do Departamentu Planowania do dnia 30 września 1951 r.
6. Formularz stanowiący załącznik Nr 6 przesyła C. Z. Mechanizacji w odstępach 10-dniowych aż do odwołania, począwszy od dnia 14 października rb.

§ 5. Przy wypełnianiu formularzy należy stosować się do podanych poniżej wskazówek:

A. Wskazówki do wypełnienia załącznika Nr 2:

1. plan asortymentowy musi być złożony osobno na IV kwartał 1951 r. i na I kwartał 1952 r.

   Ponieważ okres zimowy następuje od dnia 15 listopada i IV kwartał trwa tylko półtora miesiąca nie należy robić osobnego planu miesięcznego.

   Plan na I kwartał należy sporządzać osobno na kwartał i osobno na poszczególne miesiące;
2. załączony wzór zawiera wyspecyfikowane częściowo roboty budowlane, C. Z. branżowe jak C. Z. Montażu Urządzeń Elektr., Instalacji Przemysłowych, C. Z. Robót Specjalnych, C. Z. Konstrukcji Stalowych ustala asortymenty robót wg. własnego uznania.
3. Inne wskazówki są zamieszczone na załączniku Nr 2.

B. Wskazówki do wypełnienia załącznika Nr 3:

1. należy wypełnić za okres od 15 listopada do 31 marca,
2. rubryka 2 jako przykład podaje, powinna być rozbita na węgiel i koks z tym, że dla każdego rodzaju paliwa obowiązuje wypełnienie pozostałych rubryk wzoru.

C. Wskazówki do wypełnienia załącznika Nr 4:

jako generalną wytyczną należy przyjąć utrzymanie w okresie zimowym pełnego stanu zatrudnienia robotników wykwalifikowanych i przyuczonych robotników budowlanych, zatrudnionych w okresie przed 15.XI. 1951 r.

D. Pozostałe załączniki Nr 5 i Nr 6 nie wymagają oddzielnych wyjaśnień.

Wzór Nr 1

PLAN ASORTYMENTOWY

na miesiąc . . . .

L. p.	Wyszczególnienie asortymentów robót	W technicznych jednostkach miary			w tys. zł.		Uwagi
		Nazwa techniczna jednostki miary	Ilość jednostek miary		wartość robót		
			Ogółem	W tym na robotach zewnętrz.	Ogółem	W tym na robotach zewnętrz.	
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Roboty ziemne						
	1) pod fundamenty						
	2) masowe						
2	Roboty murarskie						
	1) fundamenty						
	2) ściany konstrukcyjne						
	3) ściany działowe wewnętrzne						
3	Roboty betonowe						
	1) fundamenty						
	2) konstrukcje						
4	Roboty tynkarskie						
5	Roboty malarskie						
6	Roboty posadzkarskie						
7	Roboty stolarskie						
8	Roboty ślusarskie						
9	Wyroby betonowe prefabrykowane						
10	....						
11	....						

Uwaga Nr 1 — Dane do wzoru niniejszego winny być oparte na planach OP-1 (Zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 19 z dnia 27 lutego 1951 r.).

Uwaga Nr 2 — Od kolumny 5,7 dla listopada wyodrębnić jedynie roboty przewidywane do wykonania po 20.XI.1951 r., dla innych miesięcy okresu zimowego wyodrębnić roboty wykonywane w ciągu całego miesiąca.

Uwaga Nr 3 — Wymienione asortymenty robót traktować jako minimalne. Zjednoczenia mogą rozszerzyć asortyment wg. potrzeby z tym, że ww. specyfikacja asortymentowa powinna ująć conajmniej 75% robót planowanych. Przedsiębiorstwa specjalizowane podadzą właściwą dla swoich robót specyfikację asortymentową.

Uwaga Nr 4 — W zasadzie należy specyfikować tylko takie asortymenty, które występują w dużej masie.

Załącznik Nr 4 do instrukcji uzupełniającej

L. p.	Nazwa zawodu wg nomenklatury	Planowane zatrudnienie na IV kw. pracowników fizycznych produkcyjnych + prod. pom. oraz ogółem							Przewidywana nadwyżka zatrudnienia ogółem							Samoczynny odpływ	Różnica do dyspozycji	Szkolenie	
		Razem	na m-c X		na m-c XI		na m-c XII		Razem	na m-c X		na m-c XI		na m-c XII				kursy zamknięte	kursy otwarte
			prod.	ogół.	prod.	ogół.	prod.	ogół.		prod.	ogół.	prod.	ogół.	prod.	ogół.				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

Uwaga Nr 1 — W ilościach planowanego zatrudnienia i zwolnienia junaków „SP" nie wykazywać.

Uwaga Nr 2 — Wzór Nr 2 należy wypełnić oddzielnie dla IV kwartału 1951 r. i dla I kw. 1952 r.

Uwaga Nr 3 — Przy wypełnianiu niniejszego należy wziąć pod uwagę wszystkich robotników zarówno wykwalifikowanych i przyuczonych jak i niewykwalifikowanych.

Wzór Nr 3

ILOŚĆ WĘGLA I KOKSU POTRZEBNA NA OKRES ZIMOWY OD 15.11.1951 R. DO 31.3.1952 R.

L. p.	Zjednoczenie / rodzaj paliwa	Biura, bud. użytk. publicznej i wszystkie inne							Hotele robotnicze						Suszenie budynków piecami			Podgrzewanie budynków koksiakami			Podgrzewanie żwirów, piasku i wody					Ogrzewanie cieplaków i budynków w budowie			Ogrzewanie warsztatów			Ogółem ton	Uwagi
		ilość pracowników zatrudnionych w biurze	Kubatura budynku w tys. m³		rodzaj ogrzewania	ilość palenisk wzgl. kotł. centr. ogrzewania	norma opału na palenisko wzgl. kocioł ton sezon	razem na sezon ton	ilość ludzi zamieszkałych w hotelach	kubatura w tys. m³	rodzaj ogrzewania	ilość palenisk wzgl. kotłów centr. ogrzewania	norma opału na 1 palenisko wzgl. kocioł ton/sezon	razem na sezon ton	kubatura budynków do suszenia w tys. m³	norma opału na tys. m³ osuszenia w tonach	razem ton	ilość koksiaków sztuki	norma opału na 1 koksiak na sezon w ton.	razem ton	ilość do przerobienia z podgrzewaniem inetnych wody w tys. m³		norma zużycia paliwa		razem ton	kubatura w tys. m3	norma na tys. m3	razem ton	kubatura w tys. m3	norma na tys. m3 (sezon)	razem ton		
			biurowe	inne																	zaprawa	betony	zaprawa	betonów									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	31	33	34
	Przykład																																
	Wrocław	200	4,0	15,0	piece c. o.	70	0,8		500	10,0	piece	50	0,8		120			150	2,5		6,0	8,0	3 kg	19		25,0	4.0		5,0	6,0			
						1	50,0																										
	węgiel							56,0						4,0																			
	koks							50,0						–						375								100			30,0	406	
																												–			–	425	

Uwaga Nr — Tabela niniejsza winna objąć dane za czas od 15 listopada 1951 r. do 31 marca 1952 r.

Uwaga Nr — Rubryka 2 powinna być rozbita na węgiel i koks jak podano w przykładzie z tym, że dla każdego rodzaju paliwa obowiązuje wypełnienie wszystkich pozostałych rubryk wzoru.

Załącznik Nr 5 do instrukcji uzupełniającej

INFORMACJE Z WYKONANIA ZARZĄDZENIA MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO Nr 123 § 6,

odnośnie zapotrzebowania Zjednoczeń M. B. Przem. w urządzenia pomocnicze do robót zimowych za okres od 19.XI. do 31.III.1951 r.

L. p.	Nazwa Zjednoczenia	Piece do podgrzewania kruszywa				Piece do podgrzewania wody				Piece do suszenia ciepłym powietrzem				Igły do podgrzewania kruszywa			
		ilość sztuk				ilość sztuk				ilość sztuk				ilość sztuk			
		zapotrzebowanie zjednoczenia	przyjęto do wykonania	Nazwa zakładów wykonujących	Termin wykonania	zapotrzebowanie zjednoczenia	przyjęto do wykonania	Nazwa zakładów wykonujących	Termin wykonania	zapotrzebowanie zjednoczenia	przyjęto do wykonania	Nazwa zakładów wykonujących	Termin wykonania	zapotrzebowanie zjednoczenia	przyjęto do wykonania	Nazwa zakładów wykonujących	Termin wykonania
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	15	16	17	18	19	20

Uwaga: wzór należy wypełnić jednorazowo.

Wzór Nr 5

INFORMACJE CENTRALNEGO ZARZĄDU MECHANIZACJI

za okres od . . . . do . . . . (dekadowe o postępie wykonania urządzeń pomocniczych do podgrzewania.

Lp.	Nazwa Zjednoczenia	Piece do podgrzewania kruszywa			Piece do podgrzewania wody			Piece do suszenia ciepłym powietrz.			Igłu do podgrzewania kruszywa			Uwagi
		ilość sztuk			ilość sztuk			ilość sztuk			ilość sztuk			
		do dostarczenia	wysłano	gotowe do wysyłki	do dostarczenia	wysłano	gotowe do wysyłki	do dostarczenia	wysłano	gotowe do wysyłki	do dostarczenia	wysłano	gotowe do wysyłki	
1	2	3	4	5	5	7	8	9	10	11	12	13	13	15

24.

ZARZĄDZENIE NR 142
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 1 października 1951 r.

w sprawie wzmożenia czujności przeciwpożarowej w okresie zimowym.

W związku ze zbliżającymi się chłodami i zwiększoną w tym okresie możliwością powstawania pożarów, zarządzam co następuje:

§ 1. 1) Jednostki organizacyjne Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego oraz podległe Ministerstwu zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obowiązane są do ścisłego przestrzegania w okresie zimowym wytycznych w zakresie ochrony przeciwpożarowej, zawartych w instrukcji stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia;

2) Postanowienia załączonej instrukcji w niczym nie naruszają powszechnie obowiązujących przepisów w zakresie ochrony przeciwpożarowej, a w szczególności przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 28 sierpnia 1951 r. w sprawie zapobiegania powstawaniu i rozszerza-

niu się pożarów w budynkach oraz na budowach (Dz. U.R.P. Nr 49, poz. 360).

§ 2. Dyrektorzy (kierownicy) poszczególnych jednostek organizacyjnych odpowiedzialni są za ścisłe przestrzeganie i wykonanie postanowień niniejszego zarządzenia oraz załączonej instrukcji.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 142 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 1 października 1951 r.

INSTRUKCJA

w sprawie wytycznych w zakresie ochrony przeciwpożarowej w okresie zimowym.

1. Zabrania się ogrzewania przy pomocy urządzeń z płomieniem otwartym wszelkich magazynów oraz składów materiałów łatwopalnych oraz wybuchowych.

Wyjątek stanowić mogą pomieszczenia biurowe (kantorki) przy magazynach, dla których obowiązują ogólne przepisy przeciwpożarowe przy używaniu piecyków przenośnych.

2. Zabrania się ogrzewania przy pomocy piecyków trocinowych, węglowych i koksowych hal tartacznych i szop, w których odbywa się obróbka drewna lub składanie oraz malowanie elementów drewnianych itp.

3. Paleniska otwarte służące dla podgrzewania smoły do dachów, robót instalacyjnych itp., należy umieszczać w odległości nie mniejszej niż 5 m od obiektów palnych, w przerwach obiadowych i po skończonej pracy paleniska te należy dokładnie wygaszać.

Przepis ten dotyczy również palenisk zewnętrznych do ogrzewania stanowisk roboczych w czasie silniejszych mrozów.

4. Kosze koksowe do osuszenia wnętrz mogą być jedynie wstawiane w pomieszczeniach ognioodpornych, całkowicie opróżnionych ze wszelkich materiałów palnych.

5. Przy instalowaniu piecyków przenośnych należy bezwzględnie przestrzegać odnośnych przepisów przeciwpożarowych.

6. Zapas potrzebnego paliwa, przechowywany przy paleniskach nie może przekraczać jednodniowego zapotrzebowania. Zapas ten może być przechowywany jedynie w naczyniach niepalnych, znajdujących się w odległości co najmniej 1 m od paleniska.

7. Pomieszczenia składowe i robocze oraz strychy należy doprowadzić i utrzymywać w należytym porządku.

Na strychu nie wolno składować żadnych przedmiotów poza niezbędnym sprzętem przeciwpożarowym.

8. Wszelkie materiały i urządzenia powinny być składowane w ten sposób, ażeby nie tamowały przejść i dostępu do sprzętu przeciwpożarowego.

9. Materiały oraz odpadki samozapalne powinny być składane do specjalnych skrzyń metalowych szczelnie nakrywanych.

10. Wszelkie urządzenia elektryczne, a zwłaszcza prowizoryczne, należy niezwłocznie doprowadzić do należytego stanu zgodnie z normami PNE/10, przy czym zabrania się stosowania bezpieczników tzw. „reperowanych".

11. Zabrania się palenia tytoniu oraz chodzenia z ogniem otwartym, w miejscach, w których istnieje możliwość spowodowania pożaru. W miejscach tych winny być umieszczone wyraźne napisy: PALENIE TYTONIU, UŻYWANIE ŚWIATŁA I OGNIA OTWARTEGO SUROWO WZBRO-

12. Należy niezwłocznie uzupełnić zaopatrzenie punktów przeciwpożarowych w odpowiedni sprzęt oraz zabronić używania tego sprzętu dla innych celów.

13. Należy skontrolować stan gaśnic ręcznych, a ładunki letnie wymienić na zimowe.

14. Po nadejściu przymrozków należy wstawić beczki z wodą do pomieszczeń, w których temperatura nie spada do 0°, a istniejące hydranty zabezpieczyć przed zamarzaniem.

15. W miejscach widocznych należy umieścić tablice wskazujące punkty, w których znajdują się sygnały alarmowe oraz telefon, zapewniający natychmiastowe połączenie z miejscową strażą ogniową, a w braku tejże — z najbliższym posterunkiem Milicji Obywatelskiej.

16. Należy wzmocnić ogólny dozór nad obiektami, zwłaszcza niebezpiecznymi pod względem pożarowym, w czasie przerw w pracy i porze nocnej.

25.

ZARZĄDZENIE NR 143
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 6 października 1951 r.

w sprawie obniżenia dolnej granicy kosztów kapitalnych remontów.

Na podstawie § 13 ustęp 2 instrukcji Nr 30 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o ogólnych zasadach planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej ustalam, co następuje:

§ 1. Dolną granicę minimalnego kosztu remontów kapitalnych sprzętu budowlanego znajdującego się w posiadaniu jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego, ustaloną w powołanej na wstępie instrukcji Nr 30 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na sumę 9.000 zł, obniża się do wysokości sumy 3.000 zł.

§ 2. Obniżka, o której mowa w § 1, obowiązuje począwszy od dnia 1 stycznia 1952 r.

§ 3. Przy dokonywaniu kapitalnych remontów sprzętu budowlanego należy ściśle przestrzegać postanowień instrukcji Nr 30 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z uwzględnieniem zmian wprowadzonych zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 234 z dnia 18 czerwca 1951 r. (Biuletyn PKPG Nr 19, poz. 186).

§ 4. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego obowiązane są w terminie do dnia 27 października 1951 r. przedłożyć właściwym centralnym zarządom dodatkowe plany remontów kapitalnych sprzętu budowlanego, których koszt przekracza sumę 3.000 zł, o ile remonty te pod względem technicznym kwalifikują się jako remonty kapitalne.

Plany, o których mowa w ustępie 1, należy sporządzać na formularzach wprowadzonych zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 234.

§ 5. Centralne Zarządy przedłożą plany zbiorcze Departamentowi Głównego Mechanika w terminie do dnia 31 października 1951 r.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

26.

ZARZĄDZENIE NR 144

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 8 października 1951 r.

w sprawie powołania komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości w resorcie budownictwa przemysłowego.

W wykonaniu § 23 ust. 1 i 2 zarządzenia Nr 277 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokości wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia, jak również trybu postępowania tych organów (Monitor Polski Nr A-66, poz. 869) zarządzam, co następuje:

§ 1. Powołuje się:

a) komisje wynalazczości przy zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) i jednostkach równorzędnych resortu budownictwa przemysłowego;
b) centralne komisje wynalazczości przy Zarządzie Budowy Metro i centralnych zarządach z wyjątkiem Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego i Centralnego Zarządu Zaopatrzenia.

§ 2. Organizację, skład, właściwość oraz tryb postępowania komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości określa instrukcja stanowiąca załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Dyrektorzy centralnych zarządów wymienionych w § 1 lit. b oraz Dyrektor Zarządu Budowy Metro przedstawią mi do dnia 14 października 1951 r. kandydatów na przewodniczących centralnych komisji wynalazczości spośród osób wymienionych w § 20 ust. 2 powołanego na wstępie zarządzenia Nr 277 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

Załącznik - instrukcja

za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik do zarządzenia Nr 144 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 8 października 1951 r.

I N S T R U K C J A

w sprawie organizacji, składu, właściwości oraz trybu postępowania komisji wynalazczości i centralnej komisji wynalazczości.

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszej instrukcji jest mowa o zarządzeniu należy przez to rozumieć zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 277 z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień, jak również trybu postępowania tych organów (Monitor Polski Nr A-66, poz. 869).

2. Powołane w niniejszej instrukcji przepisy o wynagrodzeniu wynalazczości pracowniczej oznaczają uchwałę Nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-36, poz. 446).

3. Powołane w niniejszej instrukcji artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej (Dz. URP Nr 47, poz. 428).

4. Ilekroć w niniejszej instrukcji jest mowa o „komisji" należy przez to rozumieć komisję wynalazczości lub centralną komisję wynalazczości.

5. Powołane w instrukcji §§ bez bliższego określenia oznaczają odpowiednie §§ niniejszej instrukcji.

ROZDZIAŁ I.

Dział I.

Organizacja, skład i właściwość komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości.

§ 2. 1. W skład komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości wchodzą:

1. przewodniczący
2. zastępca przewodniczącego
3. sekretarz

oraz jako stali członkowie:

4. przedstawiciel podstawowej organizacji PZPR
5. przedstawiciel rady zakładowej (związku zawodowego)
6. przedstawiciel służby finansowo-księgowej
7. przedstawiciel służby techniczno-produkcyjnej.

2. W skład komisji wynalazczości w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) i jednostkach równorzędnych, w których istnieją kluby techniki i racjonalizacji, wchodzi przedstawiciel techniczny kierownictwa danego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) względnie jednostki równorzędnej.

§ 3. 1. Funkcję przewodniczącego komisji wynalazczości pełni pierwszy zastępca dyrektora do spraw technicznych.

2. Funkcję sekretarzy komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości pełnią odpowiednio kierownicy komórek wynalazczości w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) i jednostkach równorzędnych oraz w centralnych zarządach.

§ 4. Przewodniczący komisji wynalazczości i centralnych komisji wynalazczości wyznaczają swych zastępców spośród członków tych komisji, będących wysokokwalifikowanymi fachowcami.

Przedstawicieli służb finansowo-księgowych i techniczno-produkcyjnych wyznacza kierownik jednostki, w której działa komisja, spośród stałych pracowników odpowiednich komórek organizacyjnych tej jednostki

§ 5. Czynności biurowe i kancelaryjne komisji załatwiają pracownicy jednostki, w której działa komisja, wyznaczeni przez kierownika tej jednostki.

§ 6. 1. W posiedzeniach komisji wynalazczości udział twórcy lub twórców rozpatrywanego projektu jest obowiązkowy. Na posiedzeniu centralnej komisji wynalazczości, należy w razie potrzeby wzywać twórcę lub twórców rozpatrywanego projektu.

2. W posiedzeniach komisji mogą brać udział z prawem zabierania głosu, ale bez prawa głosowania, przedstawiciele klubu techniki i racjonalizacji, delegowani przez zarząd klubu.

3. W posiedzeniach komisji biorą udział zaproszeni w miarę potrzeby rzeczoznawcy.

§ 7. 1. Posiedzenie komisji zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby, z zachowaniem przepisów § 18, ust. 3.

2. Dla ważności uchwał potrzebna jest obecność przynajmniej połowy członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy i sekretarza.

3. Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 8. 1. Członkowie komisji powinni obowiązki swoje wypełniać gorliwie i sumiennie oraz zachować w tajemnicy sprawy, o których powzięli wiadomość w związku z uczestniczeniem w komisji.

2. Członek komisji powinien zgłosić swoje wyłączenie w sprawie, w której pozostaje z twórcą projektu w tego rodzaju stosunkach, że mogłaby powstać uzasadniona wątpliwość, co do jego bezstronności. Wniosek o wyłączenie składa się do przewodniczącego komisji, który rozstrzyga o przyjęciu lub odrzuceniu wniosku.

3. Wniosek o wyłączeniu może być również zgłoszony przez innego członka komisji, jeżeli ten uważa, że odnośnie jednego z członków komisji zachodzą okoliczności wymienione w ust. 2.

§ 9. 1. Z przebiegu posiedzenia spisuje się protokół, który po odczytaniu podpisuje przewodniczący, sekretarz, obecni na posiedzeniu członkowie komisji oraz protokólant.

2. Protokół musi zawierać: Datę, miejsce obrad, czas rozpoczęcia i zamknięcia posiedzenia, skład komisji (nazwiska uczestniczących w posiedzeniu) ze wskazaniem charakteru, w jakim uczestniczą w posiedzeniu, stwierdzeniem prawności posiedzenia, porządek obrad, krótkie streszczenie dyskusji, dosłowne brzmienie powziętych uchwał, wynik głosowania nad wnioskiem.

3. Załącznikiem do protokółu jest lista obecności, podpisana przez wszystkich biorących udział w posiedzeniu.

§ 10. W przypadkach, w których komisja rozpatruje projekt zgłoszony przez jednego z jej członków, twórca projektu na czas obrad komisji wyłącza się z jej grona, a na czas głosowania opuszcza salę obrad, natomiast korzysta się ze wszystkich praw, przysługujących twórcy projektu.

§ 11. Do zakresu działania komisji wynalazczości należy:

1. Ocenianie pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień oraz określenie wysokości wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia (§§ 19 i 20) zgłaszanych przez pracowników zjednoczeń (przedsiębiorstw) i jednostek równorzędnych resortu budownictwa przemysłowego.

2. Ocenianie projektów i prac zgłoszonych na konkursy wynalazczości, organizowane przez kierownictwo zakładu pracy i Klub Techniki i Racjonalizacji.

§ 12. Do zakresu działania centralnej komisji wynalazczości należy:

1. sprawdzanie prawidłowości uchwał komisji wynalazczości przesłanych do zatwierdzenia dyrektorowi centralnego zarządu i stawiania wniosków co do zatwierdzenie tych uchwał przez dyrektora centralnego zarządu lub ministra (§ 32 ust. 1).

2. przedkładanie ministrowi wniosków o podwyższenie wynagrodzenia za projekty, o których mowa w §§ 10 i 11 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej oraz ustalenie wysokości wynagrodzenia i terminów wypłat za projekty, o których mowa w § 13 powołanych przepisów i przedkładanie ministrowi wniosków o zatwierdzenie tych ustaleń.

3. rozpatrywanie odwołań od uchwał komisji wynalazczości i rozstrzyganie sporów o wysokość wynagrodzenia za pracownicze wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia (§ 38 i nast.).

§ 13. 1. Do rozpatrzenia i ocenienia pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia dokonanego przez kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa), jego zastępcę, kierownika komórki wynalazczości lub członka komisji wynalazczości właściwą jest komisja wynalazczości zjednoczenia (przedsiębiorstwa), w którym twórca jest zatrudniony.

2. Do rozpatrzenia i oceniania pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia dokonanego przez dyrektora centralnego zarządu, jego zastępcę, kierownika komórki wynalazczości przez członka centralnej komisji wynalazczości lub innych pracowników centralnego zarządu, właściwa jest komisja wynalazczości w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) właściwym ze względu na przedmiot projektu. Przepisy zarządzenia, dział III — zgłaszanie pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień, stosuje się odpowiednio.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają również zastosowanie w przypadku zgłoszenia projektu opracowanego przez osobę wymienioną w ust. 1 i 2, wspólnie z inną osobą lub innymi osobami.

§ 14. 1. Komisja wynalazczości w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) i jednostkach równorzędnych są organami właściwymi do oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień.

2. Centralne komisje wynalazczości w centralnych zarządach są organami właściwymi do:

1) sprawdzania prawidłowości uchwał komisji wynalazczości, przesyłanych do zatwierdzenia dyrektorowi centralnego zarządu,

2) przedkładania ministrowi wniosków o podwyższenie wynagrodzenia za projekty, o których mowa w §§ 10 i 11 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, oraz ustalenia wysokości wynagrodzenia i terminów wypłat za projekty, o których mowa w § 13 powołanych przepisów,

3) rozstrzyganie sporów o wysokość wynagrodzenia za pracownicze wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia.

§ 15. Za udział w posiedzeniach komisji członkowie komisji otrzymywać będą wynagrodzenie w wysokości 22,50 zł, a przewodniczący komisji w wysokości 30. Protokólanci i rzeczoznawcy otrzymują wynagrodzenie tak, jak członkowie komisji.

§ 16. Za wadliwą ocenę projektu członkowie komisji ponoszą odpowiedzialność służbową i dyscyplinarną.

2. Jeżeli wadliwa ocena, krzywdząca twórcę lub wyrządzająca szkodę gospodarce narodowej, jest następstwem złej woli lub rażącego niedbalstwa członków komisji oraz w przypadku świadomego wprowadzenia kierownictwa zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w błąd z chęci zysku lub w porozumieniu z zainteresowanymi osobami, członkowie komisji ponoszą odpowiedzialność materialną i karną w ramach obowiązujących przepisów.

Dział II.

Tryb postępowania

Ocenianie pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień.

§ 17. 1. Po zgłoszeniu projektu przez twórcę w komórce wynalazczości (§ 9 ust. 1 zarządzenia) kierownik komórki sprawdza, czy formularz zgłoszenia projektu został należycie wypełniony i czy załączona dokumentacja sporządzona została zgodnie z wytycznymi co do zakresu sporządzania

dokumentacji technicznej (§ 11 ust. 2 i § 13 zarządzenia) i wydaje twórcy stwierdzenie zgłoszenia projektu, a następnie podejmuje czynności mające na celu przygotowania projektu do rozpatrzenia przez komisję wynalazczości. W szczególności kierownik komórki wynalazczości zasięga opinii zastępcy dyrektora do spraw technicznych i opinii wybitnych fachowców zjednoczenia (przedsiębiorstwa) co do wartości technicznej i przydatności projektu, możliwości celowości zastosowania projektu w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) i w produkcji oraz przewidywanych korzyści i oszczędności, jakie przyniesie zastosowanie projektu.

2. Po uzyskaniu potrzebnych opinii i materiałów. kierownik komórki wynalazczości zwraca się do komórki finansowej zjednoczenia (przedsiębiorstwa) o dokonanie obliczenia oszczędności, jaka przewidywana jest w pierwszych 12 miesiącach zastosowania projektu w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie). — Kierownik komórki wynalazczości jest obowiązany ustalić i przedłożyć komórce finansowej niezbędne elementy do dokonania obliczenia przewidzianej oszczędności. Komórka finansowa jest obowiązana dokonać obliczenia bez zwłoki, aby mógł być zachowany termin przewidziany w § 18 ust. 2. Arkusz obliczenia oszczędności podpisuje główny (starszy) księgowy stwierdzając prawidłowość dokonanego obliczenia.

3. Jeżeli załączona dokumentacja techniczna wymaga uzupełnienia lub opracowania, którego twórca sam nie jest w stanie wykonać, kierownik komórki wynalazczości, zwraca się do kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) o udzielenie twórcy potrzebnej pomocy technicznej (§§ 14 i 15 zarządzenia).

4. Kierownik komórki wynalazczości jest obowiązany dołożyć staranności przy wykonywaniu czynności przygotowawczych przed złożeniem projektu pod obrady komisji wynalazczości tak, aby rozpatrzenie przez komisję były projekty całkowicie opracowane wraz z potrzebną dokumentacją techniczną.

§ 18. 1. Po dokonaniu przez komórkę finansową zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obliczenia przewidzianej oszczędności i po uzupełnieniu w miarę potrzeby dokumentacji technicznej kierownik komórki wynalazczości zwraca się do przewodniczącego komisji wynalazczości o wyznaczenie terminu posiedzenia komisji, na którym projekt ma być rozpatrzony.

2. Kierownik komórki wynalazczości jest obowiązany do przedłożenia projektu pod obrady komisji wynalazczości w ciągu 14 dni od daty zgłoszenia projektu przez twórcę. Przedłużenie tego terminu jest dopuszczalne jedynie za zgodą kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w przypadkach konieczności uzupełnienia lub opracowania dokumentacji technicznej.

3. Posiedzenie komisji wynalazczości powinno odbywać się nie później niż w ciągu 7 dni od daty przedłożenia projektu przewodniczącemu komisji przez kierownika komórki wynalazczości (ust. 1).

O terminie posiedzenia przewodniczący komisji wynalazczości zawiadamia niezwłocznie członków komisji wynalazczości, zarząd klubu techniki i racjonalizacji, twórcę lub twórców projektu oraz rzeczoznawcę lub rzeczoznawców, jeżeli zachodzi potrzeba korzystania z ich usług.

4. Na jednym posiedeniu komisji powinny być rozpatrzone nie mniej niż 3 lub 4 projekty, chyba, że znaczenie projektów albo brak odpowiedniej ilości zgłoszonych projektów w związku z terminem zakreślonym § 18 ust. 3 stoją temu na przeszkodzie.

§ 19. Komisja wynalazczości oceniając projekt bada:

1. czy w rozumieniu art. 1 pkt. 1, 2, 3 dekretu zgłoszony projekt jest usprawnieniem, czy też posiada cechy udoskonalenia technicznego lub wynalazku,

2. czy zgłoszony projekt jest nowym w rozumieniu art. 2 dekretu, a w odniesieniu do projektów posiadających cechy wynalazku — czy nie został ogłoszony przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej w opisach patentowych,

3. jaka jest wartość techniczna i przydatność projektu oraz możliwość i celowość zastosowania go w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) i w produkcji — biorąc pod uwagę przewidywane korzyści i oszczędności, jakie przyniesie zastosowanie projektu,

4. czy podana przez komórkę finansową kwota oszczędności została obliczona zgodnie z przepisami wydanymi w tej materii dla danej gałęzi produkcji.

§ 20. 1. Po rozpatrzeniu projektu komisja wynalazczości podejmuje uchwałę: 1. o przyjęciu projektu, po stwierdzeniu, że projekt ten odpowiada warunkom, przewidzianym w § 19 pkt. 1 i 2, że jest on wartościowy pod względem technicznym oraz, że celowe jest zastosowanie go w produkcji (§ 19 pkt. 3),

2. o odrzuceniu projektu, jeżeli stwierdzi, że nie odpowiada on wymaganiom określonym w pkt. 1 niniejszego ustępu.

2. W uzasadnionych przykładach, jeżeli zachodzi konieczność przeprowadzenia dodatkowych prób, komisja wynalazczości może powziąć uchwałę o konieczności przeprowadzenia tych prób.

§ 21. 1. W przypadkach powzięcia przez komisję wynalazczości uchwały o konieczności przeprowadzenia dodatkowych prób (§ 20 ust. 2), zastępca dyrektora do spraw technicznych zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obowiązany jest niezwłocznie po zawiadomieniu go w uchwale komisji wynalazczości zlecić komórce wynalazczości opracowanie planu przeprowadzenia prób oraz zapewnić udział twórcy projektu przy ich przeprowadzeniu, a komórka planowania zakładu pracy jest obowiązana włączyć ten plan do miesięcznych planów pracy komórek przeprowadzających próby.

2. Plan przeprowadzenia prób powinien przewidywać:

1) przygotowanie dokumentacji,
2) przygotowanie potrzebnych materiałów,
3) określenie i zapewnienie potrzebnych środków finansowych,
4) ustalenie komórek przeprowadzających próby,
5) czas trwania próby,
6) osobę lub osoby kierujące pracą przy przeprowadzaniu prób oraz opracowujące sprawozdanie z osiągniętych wyników.

3. Po przeprowadzeniu prób kierownik komórki wynalazczości ponownie przedkłada projekt do oceny komisji wynalazczości, która po ponownym rozpatrzeniu projektu podejmuje uchwałę o jego przyjęciu lub odrzuceniu.

4. Jeżeli komisja wynalazczości stwierdzi, że zgłoszony projekt posiada cechy, o których mowa w §§ 10, 11 i 13 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, przesyła projekt do centralnej komisji wynalazczości.

§ 22. Komisja wynalazczości, podejmując uchwałę o przyjęciu lub odrzuceniu projektu, przechowuje jeden komplet dokumentacji i oryginał uchwały opatrzony podpisami członków komisji.

ROZDZIAŁ II.

Przyjęcie do wykorzystania pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia i sporządzenie oraz zatwierdzenie planu wykorzystania projektu.

§ 23. 1. Po powzięciu przez komisję wynalazczości uchwały o przyjęciu projektu przewodniczący komisji zawiadamia niezwłocznie o uchwale kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa), który w oparciu o tę uchwałę wydaje decyzję o przyjęciu do wykorzystania pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia.

2. Przez przyjęcie do wykorzystania należy rozumieć decyzję o przystąpieniu do realizacji pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia i o zastosowaniu go w produkcji.

§ 24. W odniesieniu do projektów, określonych w §§ 10, 11 i 13 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, jak również w przypadkach, kiedy koszty realizacji przewiduje się na kwotę wyższą niż 30.000 zł, realizacja projektu może nastąpić po uprzednim uzyskaniu zgody właściwego centralnego zarządu.

§ 25. 1. Realizacja i zastosowanie projektu w produkcji następuje w zasadzie w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie), którego kierownik wydał decyzję o przyjęciu projektu do wykorzystania.

2. Właściwy centralny zarząd może wskazać inne zjednoczenie (przedsiębiorstwo), w których ma nastąpić realizacja i zastosowanie projektu w produkcji.

§ 26. W celu zapewnienia planowej i terminowej realizacji i zastosowania w produkcji wynalazku, udoskonalenia technicznego i usprawnienia, zastępca dyrektora do spraw technicznych jest obowiązany w porozumieniu z właściwymi komórkami organizacyjnymi zjednoczenia (przedsiębiorstwa) niezwłocznie po przyjęciu projektu do wykorzystania sporządzić plan wykorzystania projektu.

§ 27. 1. Plan wykorzystania projektu powinien być opracowany w oparciu o plan techniczno-przemysłowo-finansowy zjednoczenia (przedsiębiorstwa) na dany rok kalendarzowy, przy uwzględnieniu charakteru projektu i specyfiki procesu produkcyjnego.

2. Plan wykorzystania projektu, tj. wprowadzenia go w życie, powinien przewidywać środki potrzebne dla jego realizacji, a przede wszystkim:

1. przygotowanie dokumentacji technicznej potrzebnej do realizacji projektu i zastosowania go w produkcji, jak rysunki warsztatowe, opis technologiczny itp.,
2. przygotowanie materiałów, surowców itp. potrzebnych do produkcji, w której projekt znajdzie zastosowanie,
3. przeszkolenie potrzebnego personelu (załogi robotniczej, techników i inżynierów),
4. określenie rozmiarów bądź cyklu produkcji uwzględniającej zastosowanie projektu,
5. zapewnienie środków finansowych potrzebnych do realizacji projektu i wprowadzenia go do produkcji,
6. datę rozpoczęcia produkcji,
7. komórki organizacyjne odpowiedzialne za realizację poszczególnych części planu w ustalonych terminach.

3. Plan wykorzystania projektu może zawierać inne pozycje w zależności od charakteru i specyfiki projektu i procesu produkcyjnego.

§ 28. Plan wykorzystania projektu podlega zatwierdzeniu przez kierownika zakładu pracy, a w odniesieniu do projektów określonych w §§ 10, 11 i 13 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej oraz w przypadkach, kiedy koszty realizacji mają wynosić kwotę wyższą niż 30.000 zł — przez właściwy centralny zarząd.

§ 29. Po sporządzeniu planu wykorzystania projektu i zatwierdzeniu go przez kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa), komórka planowania na polecenie kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obowiązana jest włączyć plan wykorzystania projektu do ogólnego planu produkcyjno - finansowego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) oraz do miesięcznych planów pracy.

§ 30. Kierownictwo zjednoczenia (przedsiębiorstwa) zapewni twórcy bezpośredni udział w pracach nad realizacją projektu.

§ 31. 1. Jeżeli realizacja i wykorzystanie projektu następuje w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie), w którym zatrudniony jest twórca, może on być w koniecznych przypadkach zwalniany od swych zasadniczych zajęć do prac nad realizacją projektu, z zachowaniem wynagrodzenia w wysokości średniego zarobku z ostatnich trzech miesięcy.

2. Jeżeli realizacja i wykorzystanie projektu następuje w innym zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) twórca w razie potrzeby może być delegowany do prac nad realizacją projektu. W okresie trwania delegacji wynagrodzenie wypłaca twórcy macierzyste zjednoczenie (przedsiębiorstwo) w wysokości średniego zarobku z ostatnich trzech miesięcy.

3. Jeżeli twórca nie ma stałego zatrudnienia, wynagrodzenie za pracę nad realizacją projektu ustala się i wypłaca na podstawie umowy.

ROZDZIAŁ III.

Zatwierdzenie uchwał komisji wynalazczości.

§ 32. 1. Uchwały komisji wynalazczości o przyjęciu projektu podlegają zatwierdzeniu w następującym trybie:

1. komisja wynalazczości po powzięciu uchwały o przyjęciu projektu przedkłada uchwałę do zatwierdzenia kierownikowi zjednoczenia (przedsiębiorstwa), jeżeli wysokość przyznanego wynagrodzenia nie przekracza kwoty 5.000 zł, a w odniesieniu do projektów, za które wynagrodzenie określa się szacunkowo (§ 12 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej) — kwoty 2.000 zł. Jeżeli wysokość wynagrodzenia przekracza wymienione kwoty, komisja wynalazczości przesyła akta sprawy wraz ze swoją uchwałą do centralnej komisji wynalazczości,
2. centralna komisja wynalazczości, po sprawdzeniu prawidłowości nadesłanej uchwały i dokonanego obliczenia wynagrodzenia przedkłada uchwałę do zatwierdzenia dyrektorowi centralnego zarządu, jeżeli wysokość przyznanego wynagrodzenia wynosi od 5.000 zł do 10.000 zł, a w odniesieniu do projektów, za które wynagrodzenie określa się szacunkowo — od 2.000 zł do 5.000. Jeżeli wysokość wynagrodzenia przewyższa kwotę 10.000 zł, a w odniesieniu do projektów, za które wynagrodzenie określa się szacunkowo kwotą 5.000 zł, centralna komisja wynalazczości przedkłada uchwałę za pośrednictwem Departamentu Techniki (Wydziału Wynalazczości) do zatwierdzenia Ministrowi Budownictwa Przemysłowego. Departament Techniki przedkłada Ministrowi uchwałę wraz ze swoim wnioskiem w ciągu 7 dni od daty otrzymania akt sprawy.
3. w odniesieniu do projektu, zgłoszonego przez kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) uprawnienia jego przewidziane w ust. 1 pkt. 1 przysługują dyrektorowi centralnego zarządu. W odniesieniu do projektu zgłoszonego przez dyrektora centralnego zarządu, uprawnienia jego przewidziane w ust. 1, pkt. 2, przysługują Ministrowi Budownictwa Przemysłowego.
4. Przepisy ust. 2 mają również zastosowanie w przypadku zgłoszenia projektu opracowanego przez kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) lub dyrektora centralnego zarządu wspólnie z inną osobą lub innymi osobami.

§ 33. 1. Terminy zatwierdzenia uchwały w trybie przewidzianym w § 32 wynoszą:

1) przez kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) — 2 dni,
2) przez dyrektora centralnego zarządu — 3 dni, od daty otrzymania akt sprawy.

2. Termin rozpatrzenia sprawy przez centralną komisję wynalazczości w trybie przewidzianym w § 32 ust. 1, pkt. 2 wynosi — 7 dni od daty otrzymania akt sprawy.

3. Na jednym posiedzeniu komisji powinny być rozpatrzone nie mniej niż 3 lub 4 projekty, chyba, że znaczenie projektów albo brak odpowiedniej ilości zgłoszonych projektów

w związku z terminem zakreślonym w § 18 ust. 3 stoją temu na przeszkodzie.

§ 34. 1. W odniesieniu do projektów, o których mowa w §§ 10 i 11 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, centralna komisja wynalazczości przedkłada Ministrowi Budownictwa Przemysłowego wniosek o podwyższeniu wynagrodzenia. Wniosek powinien zawierać proponowaną wysokość podwyżki oraz szczegółowe uzasadnienie.

2. W odniesieniu do projektów, o których mowa w § 13 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, centralna komisja ustala wysokość wynagrodzenia i terminy wypłat i przedkłada stosowny wniosek wraz z uzasadnieniem do zatwierdzenia Ministrowi Budownictwa Przemysłowego.

§ 35. 1. O zatwierdzeniu uchwały komisji wynalazczości w trybie przewidzianym w § 32 kierownik jednostki, który wydał decyzję zatwierdzającą, zawiadamia niezwłocznie:

1) kierownika i komisję wynalazczości zjednoczenia (przedsiębiorstwa), w którym twórca jest zatrudniony i w którym projekt został przyjęty do wykorzystania,
2) jeżeli realizacja i zastosowanie projektu w produkcji nastąpiły w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) innymi, niż wymieniony w pkt. 1 — kierownika tego zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

2. komórka wynalazczości zjednoczenia (przedsiębiorstwa), w którym twórca jest zatrudniony zawiadamia go niezwłocznie o zatwierdzeniu uchwały.

3. Wypłata wynagrodzenia twórcy następuje w terminach przewidzianych w przepisach o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej.

§ 36. Jeżeli przy rozpatrywaniu sprawy w trybie przewidzianym w § 32 właściy organ stwierdzi nieprawidłowość nadesłanej uchwały lub dokonanego obliczenia wynagrodzenia, obowiązany jest dokonać stosownych poprawek, zawiadamiając o tym komisję wylazczości, której uchwała zawiera nieprawidłowość. W uzasadnionych przypadkach właściwy organ może zwrócić projekt komisji wynalazczości, której uchwała zawiera nieprawidłowość, w celu ponownego rozpatrzenia sprawy; organ zwracający projekt wskazuje na czym polega błąd w ocenie.

§ 37. Jeżeli przy rozpatrywaniu sprawy w trybie przewidzianym w § 32 właściwy organ stwierdzi, że projekt nie odpowiada warunkom przewidzianym w § 19 pkt. 1 i 2, albo też, że błędnie oceniono wartość techniczną projektu, lub celowość zastosowania go w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) i w produkcji (§ 19 pkt. 3), wówczas organ ten podejmuje uchwałę lub wydaje decyzję o odrzuceniu projektu i zwraca akta sprawy komisji wynalazczości, która dokonała błędnej oceny, w celu powiadomienia twórcy o odrzuceniu projektu.

ROZDZIAŁ IV.

Odwołania.

§ 38. Twórcy służy prawo odwołania się do centralnej komisji wynalazczości zwanej dalej „komisją odwoławczą":

1. od uchwały komisji wynalazczości o odrzuceniu projektu,

2. od zatwierdzonej przez kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa) uchwały komisji wynalazczości o przyjęciu projektu, jeżeli twórca nie zgadza się na wysokość przyznanego wynagrodzenia.

§ 39. Odwołanie składa twórca za pośrednictwem komisji wynalazczości, która powzięła zaskarżoną uchwałę, w terminie 14 dni od daty zawiadomienia go o odrzuceniu projektu lub o zatwierdzeniu wysokości wynagrodzenia, na które się nie zgadza.

2. Kopię odwołania twórca przesyła bezpośrednio do komisji odwoławczej.

3. Przewodniczący komisji odwoławczej może na wniożeli uchybienie terminu nastąpiło bez winy twórcy. Wniosek o przywrócenie terminu może być zgłoszony do przewodniczącego komisji odwoławczej najdalej w ciągu tygodsek twórcy przywrócić mu termin wniesienia odwołania, jenia od ustalenia przyczyny, która spowodowała uchybienie.

§ 40. Komisja wynalazczości, która powzięła zaskarżoną uchwałę, przesyła odwołanie wraz z aktami sprawy i swoimi wyjaśnieniami do komisji odwoławczej w terminie 7 dni od daty jego złożenia.

§ 41. 1. Komisja odwoławcza obowiązana jest rozpatrzyć odwołanie i wydać orzeczenie z uzasadnieniem w ciągu 14 dni od daty otrzymania akt sprawy.

2. Przedłużenie tego terminu jest dopuszczalne w przypadku konieczności uzyskania dodatkowych materiałów i wyjaśnień.

§ 42. 1. Komisja odwoławcza może przesłuchać twórcę, świadków i biegłych oraz wezwać ich do złożenia zeznań lub opinii na piśmie, uprzedzając ich zarazem o odpowiedzialności za fałszywe zeznanie. Komisja nie może od twórcy, świadków i biegłych odbierać przyrzeczenia ani stosować wobec nich środków przymusowych.

2. Do wykonania czynności, których komisja odwoławcza nie jest władna przedsięwziąć, stosuje się odpowiednie przepisy art. 61 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym.

§ 43. W postępowaniu przed komisją odwoławczą mają zastosowanie przepisy §§ 7, 8, 15 i 16.

§ 44. O wydanym orzeczeniu komisja odwoławcza zawiadamia niezwłocznie:

1. twórcę projektu, który złożył odwołanie,
2. komisję wynalazczości, która powzięła zaskarżoną uchwałę,
3. kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa), który zatwierdził zaskarżoną uchwałę,
4. kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa), w którym twórca jest zatrudniony i w którym projekt został przyjęty do wykorzystania,
5. jeżeli realizacja i zastosowanie projektu produkcji nastąpiły w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) innym, niż wymieniony w pkt. 4 — kierownika zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

§ 45. Orzeczenie komisji odwoławczej jest ostateczne.

§ 46. Minister Budownictwa Przemysłowego może w drodze nadzoru uchylić orzeczenie komisji odwoławczej bądź wydać decyzję ostateczną, bądź też przekazać sprawę centralnej komisji wynalazczości do ponownego rozpatrzenia udzielając wskazówek co do sposobu jej załatwienia.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. W. Iwanowski

27.

ZARZĄDZENIE Nr 145

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 9 października 1951 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach produkcji pomocniczej i jednostkach usługowych podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego

W celu stworzenia zachęty do wykonywania i przekraczania zadań planowych przez pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach produkcji pomocniczej i jednostkach usługowych resortu budownictwa przemysłowego,

w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce, zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 września 1951 r. wprowadza się:

1. regulamin premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach produkcji pomocniczej produkcji przemysłowej w budownictwie przemysłowym, stanowiący załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

2. regulamin premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach eksploatacji środków transportowych, stanowiący załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

3. regulamin premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach eksploatacji sprzętu budowlanego, stanowiący załącznik Nr 3 do niniejszego zarządzenia.

4. Regulamin premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w warsztatach remontowych i produkcyjno-remontowych w budownictwie przemysłowym stanowiący załącznik Nr 4 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Z dniem 1 września 1951 r. tracą moc obowiązujące wszystkie dotychczasowe regulaminy i wyjaśnienia w sprawach uregulowanych zarządzeniem.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą obowiązującą od 1 września 1951 r.

za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 145 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9.10.1951 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach pomocniczej produkcji przemysłowej w budownictwie przemysłowym.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala zasady premiowania pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. zatrudnionych w zakładach pomocniczej produkcji przemysłowej, w oddziałach produkcji pomocniczej zjednoczeń budowlano-montażowych oraz w Centralnym Zarządzie Prefabrykacji i podległych mu jednostkach.

§ 2. Premię miesięczną oblicza się na podstawie dwóch wskaźników:

„A" — wykonania miesięcznego planu produkcji,

„B" — utrzymania i poprawienia zaplanowanego na dany miesiąc wskaźnika wydajności.

§ 3. Wskaźnik „A" — określa się stosunkiem procentowym sumy wartości wykonanej produkcji w danym miesiącu z uwzględnieniem potrąceń przewidzianych w § 4 do sumy wartości produkcji zaplanowanej na dany miesiąc w ramach planu kwartalnego, przy czym produkcję planowaną i wykonaną wyraża się ilościowo według asortymentów oraz wartościowo według cen przyjętych w planie.

§ 4. Od sumy wartości wykonanej w danym miesiącu produkcji potrąca się:

1. dwukrotną wartość wyrobów objętych reklamacjami wniesionymi w okresie ubiegłego miesiąca, a uznanymi w ciągu miesiąca obliczeniowego.

2. jednokrotną wartość niewykonanej części produkcji zaplanowanej na dany miesiąc w poszczególnych asortymentach.

§ 5. Potrąceń przewidzianych w § 4 pkt. 2 nie stosuje się w przypadkach niewykonania produkcji i asortymentów planowanych na skutek zarządzenia jednostki nadrzędnej o zmianie asortymentów.

§ 6. W przypadku przekroczenia planu produkcji w asortymencie, którego ponadplanowa produkcja nie ma istotnego znaczenia gospodarczego, a równocześnie wpływa ujemnie na wykonanie innych zaplanowanych asortymentów, jednostka nadrzędna może uznać plan w danym asortymencie za wykonany tylko w 100%.

§ 7. Premię wynikającą ze wskaźnika „A" ustala się według następującej tabeli:

% wykonania planu	% premii
100	37
101	38
102	39
103	40
104	41
105	42
106	43
107	44
108	45
109	46
110 i wyżej	47

§ 8. Wskaźnik „B" — wyraża się stosunkiem procentowym wykonanego w danym miesiącu wskaźnika wydajności do zaplanowanego wskaźnika wydajności, przy czym:

a) planowany wskaźnik wydajności wynika z podzielenia zaplanowanej wartości produkcji przez planowaną ilość rob/godzin robotników grupy przemysłowej,

b) wykonany wskaźnik wydajności wynika z podzielenia wartości wykonanej produkcji, bez potrąceń przewidzianych w § 4, pkt. 2 oraz § 6, przez rzeczywistą ilość rob/godzin robotników grupy przemysłowej.

§ 9. Premię wynikającą ze wskaźnika „B" ustala się według następującej tabeli:

% wykonanie wskaźnika wydajności	% premii
100	5
za każdy dalszy 1% premia wzrasta o	1
110 i więcej	15

§ 10. 1. W przypadku niewykonania w danym miesiącu planu produkcji (wskaźnika A) premię miesięczną oblicza się tylko na podstawie wskaźnika „B".

2. W przypadku niewykonania w danym miesiącu zaplanowanego wskaźnika wydajności (wskaźnik „B"), premię miesięczną oblicza się tylko na podstawie wskaźnika „A", przy czym procent premii, ustalonej wg. tabeli podanej w § 7 obniża się o 1 za każdy 1% brakujący do 100% planowanego wskaźnika wydajności.

3. Suma procentów premii osiągniętych ze wskaźników „A" i „B" stanowi wskaźnik procentowy należnej premii miesięcznej.

§ 11. 1. Wskaźnik premii miesięcznej zatwierdza jednostka nadrzędna.

2. Jednostka zatwierdzająca premię może uzależnić przyznanie premii wynikającej ze wskaźnika „B" od wykonania co najmniej w 90% miesięcznego planu produkcji, przy zachowaniu warunków określonych w §§ 3 — 6 niniejszego regulaminu.

3. Wskaźnik premii przekraczający 55% zatwierdza Minister Budownictwa Przemysłowego, przy czym wskaźnik tej wysokości zatwierdzany będzie jedynie w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 12. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym z uwzględnieniem współczynników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie dla poszczególnych funkcji.

§ 13. Pracownicy tracą całkowicie lub częściowo prawo do przypadającej im z tytułu postanowień niniejszego regulaminu premii, o ile zostanie stwierdzone, że na skutek ich niedbalstwa w wykonaniu ciążących na nich obowiązków, narazili na szkody interesy zakładu pracy lub dopuścili się wykroczenia, szczególnie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 14. Premie pracowników umysłowych nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu, będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

§ 15. Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 145 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9.10.1951 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach eksploatacji środków transportowych w budownictwie przemysłowym.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala zasady premiowania pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. zatrudnionych w bazach eksploatacji środków transportowych oraz zarządach transportu.

§ 2. Premię miesięczną oblicza się na podstawie dwóch wskaźników:

„A" — wykonania miesięcznego planu eksploatacji środków transportowych,

„B" — wykonania zaplanowanych samochodo-dni.

§ 3. 1. Na wskaźnik „A" składają się wyniki:

a) wykonania w danym miesiącu zaplanowanego przewozu tonażu towarów,

b) wykonania zaplanowanych na dany miesiąc tono-kilometrów.

2. Premię za wykonanie planu przewozu tonażu ustala się według tabeli podanej w § 4 przy zastosowaniu współczynnika 0,55, premię za wykonanie planu tono-kilometrów ustala się wg. tabeli podanej w § 4 przy zastosowaniu współczynnika 0,45.

§ 4. Premię wynikającą ze wskaźnika „A" ustala się wg. następującej tabeli:

% wykonania planu tono-kilometrów	% premii
100	37
za każdy następny 1% po	1
110 i więcej	47

§ 5. Wskaźnik „B" wyraża się stosunkiem procentowym rzeczywistej ilości samochodo-dni, w których sprzęt był zatrudniony do zaplanowanej ilości samochodo-dni na dany miesiąc.

§ 6. Premię wynikającą ze wskaźnika „B" ustala się wg. następującej tabeli:

% wykonania zaplanowanych samochodo-dni	% premii
100	5
za każdy następny 1% po	1

§ 7. Suma procentów premii wynikających ze wskaźników „A" i „B" stanowi wskaźnik procentowy należnej premii miesięcznej, przy czym premia przypadająca na podstawie wskaźnika „B" może być przyznana jedynie w przypadku wykonania co najmniej w 100% miesięcznego planu przewozu w tonażu oraz w tono-kilometrach.

§ 8. Pracownicy zatrudnieni w zarządach transportu premiowaniu są wg. zasad podanych w §§ 1 — 7 niniejszego regulaminu, na podstawie wykonania zbiorczych planów.

§ 9. 1. Wskaźnik premii miesięcznej zatwierdza centralny zarząd w ciągu miesiąca, po upływie miesiąca obliczeniowego na podstawie obowiązującej sprawozdawczości z eksploatacji pojazdów samochodowych.

2. Wskaźnik premii przekraczający 55% zatwierdza Minister Budownictwa Przemysłowego, przy czym wskaźnik w tej wysokości zatwierdzony będzie jedynie w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 10. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym z uwzględnieniem współczynników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie dla poszczególnych funkcji.

§ 11. Pracownicy tracą całkowicie lub częściowo prawo do przypadającej im z tytułu postanowień niniejszego regulaminu premii, o ile zostanie stwierdzone, że na skutek ich niedbalstwa w wykonaniu ciążących na nich obowiązków, narazili na szkody interesy zakładu pracy lub dopuścili się wykroczenia, szczególnie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 12. Premie pracowników umysłowych nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu, będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

§ 13. Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 145 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9.10.1951 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach eksploatacji sprzętu budowlanego.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala zasady premiowania pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. zatrudnionych w bazach eksplotacji sprzętu budowlanego oraz w zarządach gospodarki sprzętem.

§ 2. Premię miesięczną oblicza się na podstawie dwóch wskaźników:

„A" — wykonania miesięcznego planu eksploatacji sprzętu

„B" — utrzymania, względnie poprawienia zaplanowanego współczynnika kosztów.

§ 3. Wskaźnik „A" wykonania miesięcznego planu eksploatacji sprzętu wyraża się stosunkiem procentowym sumy rzeczywistych godzin eksploatacji jednostek sprzętowych wg. raportów dziennych pracy sprzętu do sumy godzin eksploatacji zaplanowanych dla wszystkich jednostek sprzętowych, które w miesiącu obliczeniowym były w ewidencji bazy, przy czym plan i wykonanie planu oblicza się z uwzględnieniem postanowień § 4.

2. Plan miesięczny godzin eksploatacji nie może być niższy od planu miesięcznego wynikającego z podziału planu rocznego na poszczególne miesiące.

§ 4. Celem uwzględnienia wagi rodzajowej sprzętu w sumie godzin eksploatacji sprzętu w danym miesiącu, przemnaża się sumę planowaną godzin eksploatacji i wykonaną

w poszczególnych grupach sprzętu wg. następujących współczynników ważności:

1) sprzęt ciężki — współczynnik ważności 2,
2) sprzęt średni — współczynnik ważności 1,
3) sprzęt lekki — współczynnik ważności 0,5,

1. Wskaźnik „B“ — utrzymania względnie poprawienia planowanego współczynnika kosztów wyraża się stosunkiem procentowym współczynnika kosztów rzeczywiście osiągniętego do współczynnika kosztów zaplanowanego na dany miesiąc.

2. Zaplanowany wskaźnik kosztów oblicza się przez podzielenie kosztów planowanych przez teoretyczną ilość godzin eksploatacji sprzętu, wynikającą z planu operatywnego — wykonany wskaźnik kosztów wynika z podzielenia kosztów rzeczywistych przez teoretyczną ilość wykonanych godzin eksploatacji sprzętu.

3. Przez teoretyczne godziny eksploatacji, o których mowa w pkt. 2 rozumieć należy godziny eksploatacji (planowane — wykonane) przemnożone przez współczynnik obciążenia kosztami w każdej z trzech grup sprzętu.

4. Współczynnik obciążenia kosztami wynosi dla sprzętu średniego 1,0.

Dla sprzętu ciężkiego i lekkiego współczynniki ustali centralny zarząd kierując się proporcją kosztów jednej godziny eksploatacji sprzętu ciężkiego i lekkiego do kosztów jednej godziny eksploatacji sprzętu średniego.

§ 6. Premię wynikającą ze wskaźnika „A“ ustala się wg. następującej tabeli:

% wykonania planu eksploatacji	% premii
100	37
za każdy 1% przekroczenia planu po	1
110 i więcej	47

§ 7. Premię wynikającą ze wskaźnika „B“ ustala się wg. następującej tabeli:

% wykonania wskaźnika kosztów	% premii
100	5
za każdy następny 1% obniżenia	1
90 i niżej	15

§ 8. 1. Suma procentów premii wynikającej ze wskaźników „A“ i „B“ stanowi wskaźnik procentowy należnej premii miesięcznej.

2. W przypadku niewykonania w 100% w danym miesiącu planu eksploatacji sprzętu (wskaźnik „A“) premię miesięczną oblicza się tylko na podstawie wskaźnika „B“.

3. Warunkiem przyznania premii obliczonej na podstawie wskaźnika „B“ w przypadkach, o których mowa w pkt. 2 jest wykonanie miesięcznego planu eksploatacji sprzętu (wskaźnik „A“) co najmniej w 90%.

4. W przypadku przekroczenia planowanego wskaźnika kosztów premię oblicza się tylko na podstawie wskaźnika „A“, przy czym procent premii ustalony wg. tabeli podanej w § 6 obniża się o 0,5 za każdy 1% przekroczenia planowanego wskaźnika kosztów.

§ 9. Pracownicy zatrudnieni w zarządach gospodarki sprzętem otrzymują premię średnią ważoną ze wskaźników premiowych, zatwierdzonych dla poszczególnych baz, przy czym za czynnik wagi przyjmuje się wielkość planów miesięcznych, wyrażonych w godzinach eksplotacji sprzętu, zatwierdzonych dla poszczególnych baz.

§ 10. 1. Wskaźnik premii miesięcznej zatwierdza zjednoczenie w ciągu miesiąca po upływie miesiąca obliczeniowego.

2. Wskaźnik premii przekraczający 55% zatwierdza Minister Budownictwa Przemysłowego, przy czym wskaźnik tej wysokości zatwierdzony będzie jedynie w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 11. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym, z uwzględnieniem współczynników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie dla poszczególnych funkcji.

§ 12. Pracownicy tracą całkowicie lub częściowo prawo do przypadającej im z tytułu postanowień niniejszego regulaminu premii, o ile zostanie stwierdzone, że na skutek ich niedbalstwa w wykonaniu ciążących na nich obowiązków, narazili na szkody interesy zakładu pracy lub dopuścili się wykroczenia, szczególnie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 13. Premie pracowników umysłowych nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu, będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

§ 14. Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r.

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 145 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9.10.1951 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w warsztatach remontowych i produkcyjno-remontowych w budownictwie przemysłowym.

§ 1. Regulamin niniejszy ustala premiowanie pracowników umysłowych uprawnionych do premiowania na podstawie załącznika Nr 22 do Układu Zbiorowe Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. zatrudnionych w warsztatach remontowych i produkcyjno-remontowych oraz w jednostkach organizacyjnych, których działalność polega na bezpośrednim nadzorowaniu i koordynacji działalności tych warsztatów.

§ 2. 1. Pracownicy umysłowi zatrudnieni w warsztatach otrzymują premię w wysokości średniej ważonej premii zatwierdzonych na dany miesiąc dla pracowników umysłowych, zatrudnionych w bazach eksploatacji sprzętu i bazach eksploatacji środków transportowych, obsługiwanych przez dany warsztat.

2. Czynnikiem wyważania premii jest wartość dokonanych w danym miesiącu remontów dla poszczególnych baz.

§ 3. 1. Premia obliczona zgodnie z § 2 ulega zmniejszeniu za niedotrzymanie terminów wykonania zaplanowanych remontów wg. następujących zasad:

a) za niedotrzymanie terminu wykonania remontu jednej jednostki sprzętu lekkiego odejmuje się od premii sumę równającą się co najmniej 1% wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym,
b) za niedotrzymanie terminu wykonania remontu jednej jednostki sprzętu średniego odejmuje się od premii sumę równającą się co najmniej 2% wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym,
c) za niedotrzymanie terminu wykonania remontu jednej jednostki sprzętu ciężkiego odejmuje się od premii sumę równającą się co najmniej 3% wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym.

2. W przypadku niewykonania w terminie 50% zaplanowanych remontów premia winna być całkowicie skreślona.

§ 4. Pracownicy zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych bezpośrednio nadzorujących i koordynujących działalność warsztatów produkcyjno-remontowych otrzymują premię średnią ważoną ze wskaźników premiowych zatwier-

dzonych dla poszczególnych warsztatów, przy czym za czynnik wagi przyjmuje ilość przepracowanych godzin robotników produkcyjnych w poszczególnych warsztatach.

§ 5. Wskaźnik premii miesięcznej zatwierdza jednostka nadrzędna w ciągu miesiąca po upływie miesiąca obliczeniowego.

§ 6. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem funkcyjnym z uwzględnieniem współczyników premiowych przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie dla poszczególnych funkcji.

§ 7. Pracownicy tracą całkowicie lub częściowo prawo do przypadającej im z tytułu postanowień niniejszego regulaminu premii, o ile zostanie stwierdzone, że na skutek ich niedbalstwa w wykonaniu ciążących na nich obowiązków, narazili na szkody interesy zakładu pracy lub dopuścili się wykroczenia, szczególnie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 8. Premie pracowników umysłowych nie oparte na postanowieniach niniejszego regulaminu, będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

§ 9. Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r. na okres próbny do odwołania.

28.

ZARZĄDZENIE Nr 148

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 13 października 1951 r.

w sprawie oszczędnego stosowania i usprawnienia gospodarki cementem.

Na podstawie § 3 i § 8 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 358 z dnia 12 września 1951 r., w sprawie oszczędnego stosowania i usprawnienia gospodarki cementem oraz z uwagi na konieczność zaostrzenia dyscypliny w zakresie najoszczędniejszego stosowania i rozchodowania cementu zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Zabrania się stosowania betonu nieuzbrojonego w ustrojach, które mogą być wykonane z innych mniej deficytowych materiałów, takich jak cegła, kamień łamany, kamień polny itp.

2. Dyrektor właściwego centralnego zarządu, sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwem budowlanym, może na pisemny wniosek nadzoru budowlanego, uzgodniony z biurem projektów, poparty szczegółowym uzasadnieniem nieodzownej konieczności technicznej — zezwolić w przypadkach wyjątkowych, do czasu opracowania dokumentacji przez biura projektowe, na wykonanie ustroju z betonu nieuzbrojonego.

§ 2. 1. Stosowanie zaprawy cementowej lub cementowo-wapiennej do wykonania murów z cegły oraz do wykonania robót tynkarskich jest dozwolone wyłącznie tylko w przypadkach uzasadnionych względami statycznymi albo też wtedy, gdy uzasadniają to inne względy techniczno-konstrukcyjne jak np. przy murach podziemnych, robotach elewacyjnych, robotach prowadzonych w warunkach zimowych, układaniu płytek terrakotowych itp.

2. Do czasu opracowania dokumentacji przez biura projektów konieczność użycia zaprawy cementowej lub cementowo-wapiennej stwierdza protokólarnie komisja złożona z właściwego inspektora nadzoru, kierownika robót oraz przedstawiciela biura projektów, które opracowało dokumentację techniczną.

§ 3. 1. Fundamenty betonowe pod obiekty budowlane należy w zasadzie zastępować fundamentami z kamienia naturalnego lub sztucznego.

2. Fundamenty betonowe pod nawierzchnie drogowe należy zastępować fundamentami z kamienia łamanego lub polnego.

3. Wyroby betonowe należy w jak najszerszym zakresie zastępować wyrobami z ceramiki, tworzyw wapienno-piaskowych itp.

4. Drogowe kostki prefabrykowane (trylinki) należy przy wykonywaniu wszelkiego rodzaju nawierzchni (dróg, dojazdów, ramp, placów) zastępować przez nawierzchnie z kamienia łamanego, polnego lub sztucznego.

§ 4. 1. Zabrania się stosowania w projektach na rok 1952 ustrojów z betonu nieuzbrojonego oraz zapraw cementowych.

Odstępstwa od tej zasady mogą być dopuszczone w przypadkach uzasadnionych względami statycznymi lub techniczno-konstrukcyjnymi na podstawie stwierdzenia rady technicznej właściwego biura projektowego.

2. Biura projektów obowiązane są do niezwłocznego zrewidowania projektów wykonywanych obiektów w celu:

1. zastąpienia urządzeń zagospodarowania terenu (dróg, ramp, ogrodzeń itp.) o konstrukcji betonowej i żelbetowej ustrojami niewymagającymi cementu lub zużywającymi cement w minimalnej ilości;
2. wyeliminowania lub zmniejszenia ilości cementu w myśl postanowień zawartych w § 1, 2 i 3.

3. Na wszystkich rysunkach wykonawczych konstrukcji betonowej i żelbetowej należy podać miarodajną wytrzymałość betonu po 28 dniach „R_{28}" z podaniem rodzaju zaprawy i jej składu.

4. Kierownicy nadzoru budowlanego w uzgodnieniu z biurami projektów obowiązani są w ciągu dwóch tygodni od wejścia w życie niniejszego zarządzenia spowodować korektę dokumentacji technicznej będącej na budowie w myśl postanowień zawartych w § 1 — 3 oraz podać ją przedsiębiorstwu wykonawczemu do wiadomości i zastosowania.

§ 5. 1. Centralne zarządy budowlane, Centralny Zarząd Robót Specjalnych oraz Centralny Zarząd Prefabrykacji wydadzą odpowiednie polecenie, aby w ciągu jednego miesiąca od wejścia w życie niniejszego zarządzenia dokonana została w podległych jednostkach rewizja typowych procesów technologicznych w celu zmniejszenia ilości stosowanego cementu do możliwie najmniejszych technicznie uzasadnionych granic. Przy rewizji, należy w miarę potrzeby, zasięgnąć opinii Instytutu Techniki Budowlanej.

2. Odpowiednie marki cementu należy stosować według następujących wytycznych:

1) Cement murarski „150" należy używać do konstrukcji betonowych o małych wymiarach poprzecznych i podłużnych (wymiar poprzeczny do 30 cm, wymiar podłużny do 10 m) o wymaganej wytrzymałości „R_{28}" do 110 kg/cm². Jako zasadę należy przyjąć, że ze względu na brak stałości objętości należy we wszystkich elementach, do których użyto cement murarski „150" stosować częste dylatacje.

   Cement murarski „150" należy używać w szczególności do:

   a) betonów niekonstrukcyjnych,
   b) betonów gruzowych i ceglanych,
   c) podłoży betonowych (z wyjątkiem nawierzchni drogowych),
   d) zapraw o wymaganej wytrzymałości „R_{28}" do 30 kg/cm².

2) Cement portlandzki „250" należy używać:

   a) w konstrukcjach żelebetowych o wymaganej wytrzymałości „R_{28}" od 110 kg/cm² do 200 kg/cm².

   Jest możliwe i wskazane ze względów oszczędnościowych użycie cementu „250" w konstrukcjach o wymaganej wytrzymałości „R_{28}" do 240 kg/cm² —

wymaga to jednak uprzedniego dokładnego laboratoryjnego zbadania składu mieszanki, przed zamówieniem cementu;

b) w konstrukcjach prefabrykowanych o wymaganej wytrzymałości „R_{28}“ do 240 kg/cm².
Jest możliwe i wskazane ze względów oszczędnościowych użycie cementu „250“ w konstrukcjach prefabrykowanych o wymaganej wytrzymałości „R_{28}“ do 280 kg/cm² — wymaga to jednak uprzedniego dokładnego laboratoryjnego zbadania składu mieszanki, przed zamówieniem cementu;

c) w wyrobach betonowych o wymaganej wytrzymałości „R_{28}“ od 110 kg/cm² do 280 kg/cm²;

d) przy wyrobie płyt wiórowo-cementowych.

Na równi z cementem portlandzkim należy stosować cement hutniczy „250“, w szczególności dla robót fundamentowych przy występujących wodach zakwaszonych oraz przy wykonywaniu większych bloków betonowych; nie wskazane jest natomiast używanie go przy zimowych robotach budowlanych (małe ciepło wiązania).

3) Cement portlandzki „350“ należy używać tylko do ważnych i specjalnych robót żelbetowych, jak:

a) konstrukcje żelbetowe o wymaganej wytrzymałości betonu „R_{28}“ powyżej 240 kg/cm².
Użycie cementu „350“ w konstrukcjach o wymaganej wytrzymałości „R_{28}“ od 200 kg/cm² do 240 kg/cm² powinno znaleźć zastosowanie wtedy gdy próby z cementem „250“ nie dadzą pozytywnego rezultatu;

b) konstrukcje prefabrykowane o wytrzymałości „R_{28}“ powyżej 280 kg/cm². Użycie cementu „350“ w konstrukcjach prefabrykowanych o wymaganej wytrzymałości „R_{28}“ od 240 kg/cm² do 280 kg/cm², powinno mieć miejsce wtedy gdy próby z cementem „250“ nie dadzą pozytywnego rezultatu;

c) w wyrobach betonowych o wymaganej wytrzymałości „R_{28}“ powyżej 280 kg/cm²;

d) w konstrukcjach łupinowych;

e) w konstrukcjach narażonych na wstrząsy i uderzenia;

f) do pianobetonów.

§ 6. 1. W celu podniesienia technologii wykonywania betonów na placu budowy oraz dla uzyskania jego należytej jakości przy użyciu niezbędnego minimum cementu nalezy dozować składniki betonu według przepisów podanych w instrukcji dla laboratoriów polowych. Budowy nieposiadające laboratoriów są obowiązane do ustalania składu kruszywa w betonie według krzywej przesiewu. Kierownicy jednostek organizacyjnych, które posiadają laboratoria, odpowiedzialni są za właściwe i maksymalne wykorzystanie posiadanego sprzętu.

2. Recepturę dozowania betonu i zapraw należy uwidocznić na tablicach, wywieszonych w miejscu ich wytwarzania.

3. Należy w jak najszerszym zakresie stosować wibrowanie betonu na budowanych i wytwórniach. Dyrektorzy zjednoczeń są odpowiedzialni za właściwe i maksymalne wykorzystanie posiadanych wibratorów.

4. Cement należy przechowywać z zachowaniem wszelkich środków chroniących go od strat. Za właściwe magazynowanie odpowiedzialny jest kierownik właściwej jednostki i magazynier.

§ 7. 1. Dyrektorzy zjednoczeń zorganizują kontrolę jakości wydobywanego żwiru w miejscu ich wydobycia.

2. Instrukcje o przeprowadzeniu kontroli wyda Departament Produkcji Materiałów Budowlanych w terminie do dnia 10 października 1951 r.

§ 8. 1. Służba produkcyjno-techniczna zjednoczeń poda do wiadomości służby zaopatrzenia w terminie do dnia 1 listopada 1951 r. wyliczenie, wykazujące:

1) zmniejszenie zużycia cementu w planie na IV kwartał 1951 r., wynikające z wprowadzenia w życie niniejszego zarządzenia;

2) zwiększenie zużycia innych materiałów w planie na IV kwartał 1951 r., wynikające na skutek zastąpienia cementu tymi materiałami.

2. Służba zaopatrzenia zjednoczenia prowadzi korektę planu zaopatrzenia na IV kwartał 1951 r. w pozycjach cementu oraz innych materiałów zastępujących cement.

3. Zjednoczenia przedstawią w terminie do dnia 10 listopada 1951 r. do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia zestawienia wykazujące:

1) zmniejszenie planowanego zużycia cementu oraz planowanego zapotrzebowania w IV kwartale 1951 r., w zestawieniu z planem;

2) zwiększenie planowanego zużycia i zapotrzebowania innych materiałów zastępujących cement w planie na IV kwartał 1951 r. w zestawieniu z planem.

4. Centralny Zarząd Zaopatrzenia dokona analizy zmian wynikających w zapotrzebowaniu na IV kwartał 1951 r. na cement i materiały, o których mowa w § 1 — 3 i w terminie do dnia 13 listopada 1951 r. przedstawi Ministrowi Budownictwa Przemysłowego odpowiednie wnioski.

§ 9. 1. Centralne zarządy budowlane, Centralny Zarząd Robót Specjalnych i Centralny Zarząd Prefabrykacji zarządzą przeprowadzenie przynajmniej raz na miesiąc kontroli racjonalnej gospodarki cementem pod względem technologii, magazynowania, transportu, używania i rozdziału.

2. Jednostki organizacyjne wym. w ust. 1 zarządzą przeprowadzenie na wytypowanych budowach akcji instrukcyjno-kontrolnej dozowania i gospodarki cementem. Akcję tę przeprowadzą trójki kontrolne, składające się z dwóch pracowników technicznych, obeznanych gruntownie z technologią betonu (np. absolwentów kursu Instytutu Techniki Budowlanej dla kierowników laboratoriów polowych) oraz przedstawiciela czynnika społecznego. Akcja powyższa powinna być rozpoczęta nie później, niż w dwa tygodnie po wejściu w życie niniejszego zarządzenia.

§ 10. Centralne zarządy złożą w Departamencie Techniki w terminie do dnia 12 listopada 1951 r. zbiorcze sprawozdanie z wykonania powyższego zarządzenia.

§ 11. W przypadku naruszenia postanowień niniejszego zarządzenia Ob. Ob. Dyrektorzy centralnych zarządów wyciągną w stosunku do winnych konsekwencje służbowe, a jeżeli czyn ma charakter przestępstwa skierują doniesienia do właściwego prokuratora lub Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym w celu pociągnięcia winnych do odpowiedzialności stosownie do obowiązujących przepisów.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 13 października 1951 r.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

w porozumieniu:

w/z Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego
Dr St. Jędrychowski
Minister

29.

ZARZĄDZENIE NR 149

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 19 października 1951 r.

w sprawie finansowania i rozliczania nakładów na kapitalne remonty jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego.

W celu jednolitego stosowania zasad finansowania i trybu rozliczania nakładów na kapitalne remonty — zarządzam, co następuje:

§ 1. Finansowanie i rozliczanie nakładów na kapitalne remonty jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego należy przeprowadzać według zasad i trybu podanych w instrukcji, stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Jednostki sporządzające plany rzeczowo-finansowe kapitalnych remontów odpowiedzialne są za właściwe zakwalifikowanie poszczególnych remontów do kategorii kapitalnych remontów.

2. W przypadkach wątpliwych kwalifikacji dokonywać należy w porozumieniu z właściwym centralnym zarządem oraz z bankiem upoważnionym do sprawowania kontroli nakładów na kapitalne remonty.

3. Wszelkie odchylenia od ustalonych w załączonej instrukcji zasad kwalifikowania kapitalnych remontów traktowane będą jako naruszenie dyscypliny finansowej.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik do Zarządzenia nr 149
Ministra Budownictwa
Przemysłowego z dnia 19.10.51 r.

I N S T R U K C J A

w sprawie finansowania i trybu rozliczania nakładów na kapitalne remonty.

§ 1. **Przedmiot instrukcji.**

Instrukcja niniejsza ustala zasady finansowania i tryb rozliczania nakładów na kapitalne remonty w przedsiębiorstwach wykonawczych budownictwa przemysłowego.

§ 2. Ilekroć jest mowa w niniejszej instrukcji o przedsiębiorstwach — należy przez to rozumieć jednostki organizacyjne, podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego, działające na zasadach pełnego lub pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

§ 3. **Rodzaje remontów kapitalnych.**

1. Remont kapitalny polega na remoncie i wymianie zużytych lub uszkodzonych ważnych zespołów, poszczególnych części i elementów obiektu stanowiącego środki trwałe, w celu przywrócenia temu obiektowi utraconej przydatności użytkowej i sprawności technicznej.

Planowany koszt kapitalnego remontu powinien wynosić co najmniej 3000 zł i mieścić się w granicach od 30% do 70% wartości rzeczywistej lub szacunkowej remontowanego obiektu w nowym stanie.

Jeżeli koszt remontu nie przekracza 3000 zł, nie należy traktować go jako remont kapitalny, nawet jeżeli technicznie ma on charakter kapitalnego remontu.

Za kapitalny remont należy uważać również wymianę pojazdów samochodowych, polegającą na sprzedaży pojazdu wymagającego remontu i zakupie pojazdu wyremontowanego, przeznaczonego dla tego samego celu użytkowego.

2. Remonty kapitalne dzielą się na:
   a) remonty planowe, które podlegają ścisłemu planowaniu rzeczowemu i finansowemu;
   b) remonty pozaplanowe, do których zalicza się remonty awaryjne (wypadkowe) i przeciwawaryjne.

3. Kapitalnym remontem awaryjnym jest wszelki remont, w rozmiarach określonych w punkcie 1 wywołany nieprzewidzianym uszkodzeniem, powodującym przerwę w zaplanowanym użytkowaniu obiektu.

Za kapitalny remont awaryjny należy również uważać wszelki remont przeciwawaryjny o rozmiarach i charakterze remontu kapitalnego, to jest taki remont, który ma na celu zapobieżenie powstaniu awarii i zostaje dokonany na skutek uprzedniego stwierdzenia niedokładności lub nienormalności przy użytkowaniu obiektu.

Do remontów kapitalnych nie zalicza się:
   a) remontów, w wyniku których zdolność produkcyjna lub użytkowa obiektu zwiększa się powyżej zdolności pierwotnej lub zmienia się przeznaczenie obiektu;
   b) kapitalnych remontów, których koszt przekracza 70% pierwotnej wartości obiektu, a które muszą być przeprowadzane z ważnych względów gospodarczych;
   c) remontów mających pod względem technicznym charakter kapitalnego remontu, lecz dokonywanych celem przywrócenia zdolności użytkowej obiektom zniszczonym wskutek działań wojennych lub z innych przyczyn losowych;
   d) pierwszych remontów obiektów otrzymanych z importu specjalnego (rewindykacji i reperacji), o ile konieczność przeprowadzenia remontu zaistniała przed uruchomieniem obiektu lub w okresie próbnym z przyczyn niezależnych od użytkownika.

5. Nakłady na remonty, o których mowa w pkt. 4, traktować należy jako nakłady inwestycyjne.

§ 4. **Tworzenie funduszów na kapitalne remonty.**

1. Źródłem pokrycia nakładów na kapitalne remonty jest część funduszu amortyzacyjnego, utworzonego z odpisów amortyzacyjnych, jakie przedsiębiorstwo obowiązane jest odprowadzać co miesiąc do banku według obowiązujących stawek amortyzacyjnych.

2. Fundusz amortyzacyjny dzieli się w roku 1951 na:
   a) finansowanie kapitalnych remontów — w wysokości 40%;
   b) finansowanie inwestycji — w wysokości 60%.

3. Fundusz amortyzacyjny dzieli się w roku 1952 w następujący sposób:

	na kapitalne rem.	na inwestycje
a) dla przedsiębiorstw podległych Centralnym Zarządom: Budownictwa Przemysłowego Śląsk, Budownictwa Przemysłowego Zachód, Konstrukcji Stalowych, Mechanizacji, Prefabrykacji —	60%	40%
b) dla przedsiębiorstw podległych Centralnym Zarządom: Budownictwa Przemysłowego Południe, Budownictwa Przemysłowego Północ, Robót Specjalnych —	70%	30%
c) dla przedsiębiorstw podległych Centralnym Zarządom: Montażu Urządzeń Elektrycznych, Instalacji Przemysłowych —	30%	70%
d) dla przedsiębiorstw podległych pozostałym Centralnym Zarządom —	20%	80%

4. Centralne zarządy i jednostki równorzędne mogą dokonywać zróżnicowania ustalonego w pkt. 3 podziału funduszu amortyzacyjnego dla poszczególnych przedsiębiorstw pod warunkiem, że zróżnicowanie nie może w żadnym przypadku naruszać kwoty globalnej, przewidzianej na sfinansowanie kapitalnych remontów, ani globalnej kwoty przewidzianej na sfinansowanie inwestycji.

Finansowanie kapitalnych remontów

1. Kapitalne remonty przedsiębiorstw budownictwa przemysłowego finansowane są z kwot zakumulowanych na rachunku kapitalnych remontów danego przedsiębiorstwa w banku finansującym jego eksploatację.

2. W szczególności źródłami finansowania kapitalnych remontów objętych planem rzeczowo-finansowym przedsiębiorstwa są:

a) niewykorzystane saldo funduszu amortyzacyjnego, pozostające na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa na początku roku, pomniejszone o saldo rezerwy awaryjnej,
b) przelewy z rachunku operacyjnego dokonywane przez przedsiębiorstwo do dnia 22 każdego miesiąca — w wysokości 1/12 części rocznego funduszu zaplanowanego na finansowanie nakładów na kapitalne remonty z wyłączeniem kwot przeznaczonych na rezerwę awaryjną. Przelewy te mają charakter zaliczkowy i podlegają rozliczeniu na podstawie okresowych zamknięć rachunkowych w trybie ustalonym instrukcją w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r.,
c) fundusze amartyzacyjne zakumulowane przez inne przedsiębiorstwa, przeniesione decyzją centralnego zarządu lub jednostki równorzędnej na rachunek kapitalnych remontów przedsiębiorstwa w przypadku, jeżeli własna akumulacja przedsiębiorstwa nie wystarczą na pokrycie nakładów na planowane kapitalne remonty. Szczegółowe zasady i tryb przenoszenia środków na kapitalne remonty ustala § 8 pkt. 1 — 4 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 marca 1951 r. w sprawie zasad finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego. (Monitor Polski nr A-35, poz. 444).
d) wpływy na rachunek kapitalnych remontów z tytułu kredytów antycypacyjnych, uzyskanych na poczet przyszłego funduszu amortyzacyjnego, przeznaczonego na finansowanie planowych kapitalnych remontów.

3. Źródłami finansowania nakładów na kapitalne remonty waryjne są:

a) niewykorzystane saldo rezerwy awaryjnej, pozostające na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa na początku roku,
b) część przelewów funduszu amortyzacyjnego akumulowana na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa przeznaczona na rezerwę awaryjną (wysokość rezerwy awaryjnej zostanie ustalona odrębnymi przepisami),
c) środki z rezerwy awaryjnej innych przedsiębiorstw, przeniesione decyzją centralnego zarządu lub jednostki równorzędnej na racnunek kapitalnych remontów przedsiębiorstwa, w przypadku jeżeli rezerwa awaryjna przedsiębiorstwa nie wystarcza na pokrycie nakładów na jego kapitalne remonty pozaplanowe,
d) wpływy na rachunek kapitalnych remontów z tytułu kredytów antycypacyjnych uzyskanych na poczet przyszłego funduszu amortyzacyjnego w części przeznaczonej na rezerwę awaryjną.

4. Jeżeli względy gospodarcze uzasadniają szybsze ukończenie remontu, niż pozwala na to akumulacja środków określonych w pkt. 2 lit. a) — c), pkt. 3 lit. A) — c), przedsiębiorstwo może wystąpić do banku finansującego jego działalność eksploatacyjną z wnioskiem o udzielenie mu kredytu antycypacyjnego na poczet:

a) akumulacji własnego funduszu amortyzacyjnego w roku bieżącym,
b) przeniesień funduszu amortyzacyjnego z innych przedsiębiorstw, formalnie zadysponowanych przez centralny zarząd lub jednostkę równorzędną,
c) akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku przyszłego.

5. Kredyt antycypacyjny, o którym mowa w pkt. 4 lit. a i b udzielany jest przez bank w miarę potrzeby pokrywania należności za kapitalne remonty, nie znajdujących pokrycia w zakumulowanych środkach, w granicach różnicy pomiędzy kwotami planowanymi do zakumulowania i uzyskania z przeniesień w roku bieżącym, a kwotami faktycznie zakumulowanymi.

6. Kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku przyszłego udzielany jest przez bank na zlecenie Ministerstwa Finansów wydane na wniosek Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego zaopiniowany przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

7. W wyjątkowych przypadkach przedsiębiorstwo może otrzymać kredyt antycypacyjny na poczet funduszu amortyzacyjnego roku przyszłego bez obowiązku uzyskania uprzedniej zgody Ministerstwa Finansów przy zastosowaniu następującego trybu postępowania:

Kierownictwo przedsiębiorstwa ubiegającego się o kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku przyszłego — sporządza protokół konieczności i pilności remontu, w którym:

a) stwierdza i motywuje konieczność i pilność remontu,
b) określa szkody gospodarcze, jakie mogą wyniknąć na skutek zwłoki w wykonaniu remontu,
c) ustala niemożność zaniechania realizacji innego planowanego na dany rok remontu bez szkody gospodarczej,
d) stwierdza, że posiadane na rachunku kapitalnych remontów środki zostały już całkowicie zaangażowane na inne remonty, a kredyt antycypacyjny na poczet akukulacji roku bieżącego został bądź w całości zaangażowany bądź już wykorzystany,
e) stwierdza, że należności za omawiany remont muszą być uregulowane w terminie, nie pozwalającym na zachowanie normalnego trybu postępowania przy ubieganiu się o kredyt antycypacyjny, na poczet amortyzacji roku następnego.

Protokół, o którym mowa powyżej, przedsiębiorstwo przesyła do właściwego centralnego zarządu, który stwierdza na otrzymanym protokóle fakt, że:

a) wszelkie możliwości przeniesień środków na finansowanie remontów z innych podległych mu przedsiębiorstw zostały w danym roku wyczerpane,
b) przytoczone przez przedsiębiorstwo w protokóle okoliczności uzasadniają zastosowanie uproszczonego trybu udzielania kredytu antycypacyjnego na poczet amortyzacji roku następnego.

Następnie protokół ten przesyła do banku finansującego przedsiębiorstwa.

Kredyt antycypacyjny udzielony w tym trybie nie może przekroczyć 15% części planowanej na bieżący rok amortyzacji, przeznaczonej na kapitalne remonty.

8. Szczegółowe przepisy, dotyczące zasad i trybu udzielania kredytów antycypacyjnych zawarte są w zarządzeniu

Ministra Finansów z dnia 30 marca 1951 r. (Monitor Polski nr A-35, poz. 444) oraz w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 stycznia 1951 r. (Monitor Polski nr A-11, poz. 169).

Finansowanie kapitalnych remontów pojazdów samochodowych

Kapitalne remonty, polegające na wymianie pojazdów samochodowych finansowane są z rachunku kapitalnych remontów. Z rachunku tego przedsiębiorstwo pokrywa faktury na całą wartość zakupionego pojazdu i na rachunek ten odprowadza kwoty uzyskane ze sprzedaży pojazdu wymagającego wyremontowania.

§ 7. **Finansowanie i rozliczanie nakładów na kapitalne remonty dokonywane we własnym zakresie (sposobem gospodarczym).**

Nakłady na kapitalne remonty przeprowadzane przez przedsiębiorstwa we własnym zakresie należy finansować przejściowo ze środków obrotowych. Nakłady te winny być refundowane natychmiast po zakończeniu i formalnym przyjęciu robót.

Jeżeli remont trwa dłużej niż 2 miesiące, to częściowe nakłady winny być refundowane w ciągu tego czasu za pomocą przejściowych not wewnętrznych na tych samych zasadach i w tych samych terminach, jakie obowiązują dla inwestycji własnych wykonywanych sposobem gospodarczym. Nie należy występować o refundację dopóki wysokość nakładów nie osiągnie kwoty zł 2.000.—.

Refundowanie nakładów przy pomocy not wewnętrznych winno odbywać się na podstawie planowanego kosztu własnego bez uwzględnienia marży zysku.

Do czasu zrefundowania nakładów ze środków planu kapitalnych remontów przedsiębiorstwo może uzyskać w banku kredyt przejściowy na wstępne finansowanie remontów kapitalnych na podstawie § 22 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego na 1951 r., przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski nr A-23, poz. 290).

§ 8. **Finansowanie i rozliczanie nakładów na remonty kapitalne dokonywane w obcych obiektach.**

Finansowanie kapitalnych remontów dokonywanych w obcych obiektach odbywać się winno w ramach planów finansowych ze środków obrotowych przedsiębiorstw, o ile zawarte umowy nie stanowią inaczej.

Poniesione nakłady powinny być traktowane jako nakłady przyszłych okresów i umarzane w okresie właściwego cyklu remontowego lub w okresie przewidzianym umową dzierżawną, o ile umowny okres użytkowania obiektu jest krótszy od ustalonego cyklu remontowego.

§ 9. **Zadania oszczędnościowe:**

1. Przedsiębiorstwa obowiązane są odprowadzać na odrębny rachunek bankowy oszczędności wygospodarowane na kosztach realizacji kapitalnych remontów, wykonanych po dniu 1 maja 1951 r.

2. Wysokość zadań oszczędnościowych przy wykonywaniu kapitalnych remontów została ustalona na r. 1951 jak następuje:

a) zadania oszczędności zasadniczej — 9,1% wartości remontów, obliczone według bazy cen i norm pierwszego kwartału 1950 r.,

b) zadania oszczędności, dodatkowej — 2% wartości faktury za wykonane kapitalne remonty w oparciu o ceny 1950 r. (przed obniżką cen materiałów).

3. Kwoty z wygospodarowanych oszczędności należy odprowadzać w miarę wykonywania kapitalnych remontów. nie później jak do dnia 10 każdego miesiąca od sum faktur i rozliczeń pokrytych w ubiegłym miesiącu.

4. Szczegółowe przepisy o zasadach obliczania i trybie odprowadzania oszczędności zawarte są w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 2 czerwca 1951 r. w sprawie obniżenia kosztów własnych w zakresie rzeczowego wykonania kapitalnych remontów (Monitor Polski nr A-60. poz. 810).

§ 10. **Sposób księgowania.**

Przedsiębiorstwa obowiązane są prowadzić kontrolę zaszłości z tytułu przeprowadzonych kapitalnych remontów według obowiązujących zasad księgowości inwestycyjnej.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU FINANSOWEGO

M. Marlewicz

30.

ZARZĄDZENIE Nr 150

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 10 października 1951 r.

w sprawie zatwierdzania i upowszechniania norm pracy w zakresie wykonawstwa

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. (Biuletyn PKPG nr 10, poz. 126) w sprawie organizacji normowania pracy, zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 maja 1950 r. (Biuletyn PKPG nr 11, poz. 140) w sprawie powoływania i zakresu działania organów normowania pracy, oraz uchwały nr 387 Prezydium Rządu z 26.V.1951 r. (Monitor Polski nr 49, poz. 644) w sprawie postępowania przy przeprowadzaniu rewizji norm pracy, w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce zarządzam, co następuje:

§ 1. Normy pracy o charakterze norm zakładowych, obowiązujące na poszczególnych budowach, warsztatach, lub zakładach, opracowują w formie projektu technicy normowania.

§ 2. Normy pracy o charakterze norm branżowych, obowiązujące w poszczególnych działach robót i usług dla całego resortu budownictwa przemysłowego, przedstawione w formie wniosków przez Branżowe Komisje Norm Pracy, oraz normy pracy dotyczące robót, prac i usług wspólnych dla różnych gałęzi gospodarki narodowej (normy jednolite) opracowuje w formie projektu Główna Komisja Norm Pracy przy Ministerstwie Budownictwa Przemysłowego.

§ 3. Celem zapewnienia prawidłowego opracowania projektu normy Departament Zatrudnienia i Płac wyda instrukcję o sposobie i trybie postępowania przy opracowywaniu norm pracy w budownictwie.

§ 4. Zatwierdzanie, czyli nadawanie mocy obowiązującej, normom pracy powinno być dokonywane wg niżej podanych zasad:

1. Zakładowe normy pracy dla prac jednorazowych, nie powtarzających się, zatwierdza (zgodnie z pkt. III b uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r.) dyrektor zjednoczenia lub jednostki równorzędnej, w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z radą zakładową.

W zależności od czasu trwania prac jednorazowych dyrektor zjednoczenia może przelać swoje uprawnienia i zlecić zatwierdzenie tych norm:

a) kierownikowi zarządu budowlanego, w porozumieniu z radą zakładową, na wniosek technika normowania, w odniesieniu do norm pracy o czasie trwania w granicach od 46 do 92 roboczogodzin.

Dyrektor zjednoczenia, lub jednostki równorzędnej, nie może przelać swoich uprawnień dotyczących zatwierdzania

jednorazowych norm pracy o czasie trwania przekraczającym 92 roboczo-godziny.

2. Zakładowe normy pracy dla prac powtarzających się, wielokrotnych, zatwierdza (zgodnie z pkt. IIIa uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r.) dyrektor centralnego zarządu w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce.

W zależności od czasu trwania prac powtarzających się dyrektor centralnego zarządu może przelać swoje uprawnienia i zlecić zatwierdzanie norm:

a) kierownikowi budowy lub warsztatu, w porozumieniu z radą zakładową, na wniosek technika normowania, w odniesieniu do norm pracy o czasie trwania do 92 roboczo-godzin,

b) kierownikowi zarządu budowlanego w porozumieniu z radą zakładową, na wniosek technika normowania, w odniesieniu do norm pracy o czasie trwania w granicach od 92 do 300 roboczo-godzin,

c) dyrektorowi zjednoczenia, w porozumieniu z Zarządem Okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce, na wniosek kierownika komórki normowania pracy zjednoczenia, w odniesieniu do norm pracy o czasie trwania w granicach od 300 do 1000 roboczo-godzin.

Normy dla robót przekraczających 1000 roboczo-godzin zatwierdza dyrektor centralnego zarządu na podstawie wniosku przedstawionego przez Branżową Komisję Norm Pracy.

3. Normy pracy podlegające zatwierdzeniu przez kierownika wyższej jednostki administracyjnej, (kierownika zarządu budowlanego, dyrektora zjednoczenia, dyrektora centralnego zarządu), mogą być wprowadzone w życie przez kierownika budowy po porozumieniu z radą zakładową, jako normy tymczasowe do czasu ich zatwierdzenia. Wprowadzenie w życie zatwierdzonej normy (o ile została zatwierdzona w zmienionej wysokości) następuje z początkiem najbliższego okresu rozrachunkowego.

4. Branżowe normy pracy, które mają być powszechnie stosowane we wszystkich przedsiębiorstwach, zarządach budowlanych i budowach, w ramach jednego centralnego zarządu lub wielu centralnych zarządów, wymagają zatwierdzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego.

§ 5. 1. Zakładowe normy pracy dla prac jednorazowych (niepowtarzających się) lub powtarzających się (wielokrotnych), zatwierdzone dla jednej budowy, mogą być upowszechnione na inne budowy w przypadkach, gdy stwierdzone zostanie, że proces produkcyjny i technologiczny na tych budowach przebiega tak samo, jak przy ustalaniu normy pracy na budowie, dla której norma została zatwierdzona.

2. Zakładowe normy pracy dla prac jednorazowych lub powtarzających się:

a) których czas stosowania na wszystkich podległych budowach nie przekracza 300 roboczo-godzin upowszechnia na podległych sobie budowach i zakładach kierownik zarządu budowlanego, lub jednostki równorzędnej, po porozumieniu z Radą Zakładową,

b) których czas stosowania na wszystkich podległych budowach nie przekracza 1000 roboczo-godzin upowszechnia na podległych sobie budowach dyrektor zjednoczenia po porozumieniu z Zarządem Okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce,

c) których czas stosowania na wszystkich podległych budowach nie przekracza 2000 roboczo-godzin upowszechnia na podległych sobie budowach, dyrektor centralnego zarządu na wniosek Branżowej Komisji Norm Pracy.

3. Upowszechnienie zakładowych norm dla prac jednorazowych lub powtarzających się na wszystkie budowy lub zakłady całego resortu wymaga zatwierdzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego na wniosek Głównej Komisji Norm Pracy.

§ 6. Stosowanie zakładowych norm pracy, o których mowa w poprzednich §§-ch, na innych budowach niż te, dla których zostały one zatwierdzone, jest niedopuszczalne z wyjątkiem przypadków upowszechnienia norm zakładowych, omówionych w § 5.

§ 7. Przy wprowadzeniu nowych norm pracy, zarówno zakładowych, branżowych, jak powszechnych, administracja gospodarcza, a więc dyrektor centralnego zarządu, dyrektor zjednoczenia, kierownik zarządu budowlanego i kierownik budowy, odpowiadają za stworzenie robotnikom najdogodniejszych warunków pracy, przede wszystkim przez przeanalizowanie i usprawnienie organizacji zarówno całej budowy, lub budów, jak i miejsca roboczego oraz przez odpowiednie wzmożenie pracy instruktażowo-szkoleniowej — w celu dopomożenia robotnikom w wykonaniu i przekroczeniu nowych norm pracy, a co zatem idzie — w osiągnięciu wyższej wydajności pracy i wyższych zarobków.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 11 lipca 1950 r., znak: VI-3-2197/50 w sprawie zatwierdzania norm pracy.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

31.

ZARZĄDZENIE Nr 151

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 22 października 1951 r.

w sprawie szkolenia praktycznego i teoretycznego w zakładach pracy podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego

W celu natychmiastowego rozpoczęcia praktycznego szkolenia w IV kwartale 1951 r. niewykwalifikowanych robotników zarządzam, co następuje:

§ 1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) przystąpią niezwłocznie do zorganizowania szkolenia praktycznego robotników niewykwalifikowanych na robotników przyuczonych. Szkolenie winno się odbywać na placach budów, przy warsztatach i na stanowiskach roboczych.

§ 2. Departament Zatrudnienia i Płac ustali do dnia 31 października 1951 r. na podstawie wniosków centralnych zarządów orientacyjne zapotrzebowanie na robotników przyuczonych na IV kwartał i na rok 1952 dla zjednoczeń (przedsiębiorstw).

§ 3. Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego opracuje do dnia 31 października br. ramowy plan szkolenia, o którym mowa w niniejszym zarządzeniu.

§ 4. Szkolenie należy powierzyć pracownikom zjednoczeń (przedsiębiorstw) odznaczającym się wysokimi kwalifikacjami fachowymi, umiejętnością instruowania oraz politycznym uświadomieniem.

§ 5. Szkolenie Zawodowe powinno trwać od jednego do 6 miesięcy w zależności od zawodu (kierunku szkolenia). Szkolenie praktyczne powinno odbywać się w normalnych godzinach pracy, instruktaż teoretyczny — po godzinach pracy w ilości od 4 do 6 godzin tygodniowo.

§ 6. Typowanie kandydatów na szkolenie winno odbywać się przy współudziale majstrów poszczególnych zawodów (kierunków szkolenia).

§ 7. Programy szkolenia i rozkłady godzin ustali Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego w terminie do dnia 10 listopada 1951 roku.

§ 8. Dla osiągnięcia jak najlepszych wyników szkolenia praktycznego należy w zależności od ilości szkolonych robotników, zawodu (kierunku szkolenia) specjalizacji, potrzeb zakładu pracy i warunków lokalnych, stosować następujące formy szkolenia:

a) szkolenia indywidualne, polegające na tym, że robotnikowi wykwalifikowanemu, pracującemu indywidualnie lub w zespole zracjonalizowanym (lecz nie w brygadzie) przydziela się do przeszkolenia (przyuczenia) jednego do trzech robotników niewykwalifikowanych,

b) szkolenie w brygadach produkcyjnych, polegające na tym, że do brygady produkcyjnej przydziela się grupę od 3 do 5 robotników niewykwalifikowanych celem przeszkolenia w specjalności prac, wykonywanych przez daną brygadę.

§ 9. W okresie szkolenia szkolony obowiązany jest do wykonywania pracy wskazanej przez instruktora zakładu i pod jego kierownictwem.

§ 10. Szkolenie winno być zakończone egzaminem. Egzamin przeprowadza komisja kwalifikacyjna. Sposób powoływania komisji egzaminacyjnej, jej skład oraz regulamin określi odrębne zarządzenie.

§ 11. Każdemu przeszkolonemu robotnikowi, po złożeniu przez niego egzaminu kwalifikacyjnego z wynikiem pozytywnym, należy wydać zaświadczenie (świadectwo) stwierdzające uzyskanie umiejętności fachowych.

Kierownictwo obowiązane jest do zatrudnienia przeszkolonych zgodnie z nabytymi umiejętnościami.

§ 12. W celu wszechstronnego ujęcia i opracowania najwłaściwszych metod szkolenia zawodowego robotników, komórki szkolenia zawodowego zjednoczeń mają obowiązek stałego kontrolowania w terminie przebiegu i wyników szkolenia oraz składania Centralnemu Zarządowi Szkolenia Zawodowego sprawozdań w tym przedmiocie.

§ 13. Kierownik budowy odpowiada za stan szkolenia na budowie i sprawuje opiekę nad szkolonymi. Bezpośrednio odpowiedzialnymi są:

a) przy szkoleniu indywidualnym — robotnik wykwalifikowany prowadzący szkolenie,

b) przy szkoleniu w brygadzie — brygadzista.

§ 14. Szkolenie praktyczne robotników (przyuczenie) nie może w każdym wypadku wpłynąć na obniżenie planu produkcji lub planu wydajności.

§ 15. Za zoragnizowanie i terminowe rozpoczęcie praktycznego szkolenia robotników oraz wykonanie postanowień niniejszego zarządzenia odpowiedzialni są dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) oraz właściwych centralnych zarządów.

§ 16. Zasady finansowania oraz wynagradzania prowadzących szkolenie określi odrębne zarządzenie.

§ 17. Zarządzenie niniejsze w niczym nie narusza postanowień instrukcji tymczasowej w sprawie kursowego szkolenia zawodowego kadr budowlano-montażowych, stanowiącej załącznik do okólnika Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego nr 57 z dnia 7 lipca 1951 r.

§ 18. Szczegółowe przepisy o szkoleniu w zakładach pracy ustali instrukcja wykonawcza.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

32.

OKÓLNIK Nr 67

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 6 września 1951 r.

w sprawie stosowania norm pracy w biurach projektów.

Na podstawie wyrywkowych kontroli przeprowadzonych w biurach projektowych stwierdzone zostało, że płace za miesiąc lipiec rb., oparte o rozliczenia, dokonane według norm NPA/BP N-1-5 za czerwiec rb. przekroczyły w niektórych przypadkach planowany fundusz płac w stopniu znacznie wyższym, niż by to wynikało z przekroczenia planu wydajności.

Analiza ujawnionych faktów wykazała, że przyczynami omawianego stanu rzeczy jest błędne zaszeregowanie projektów, stosowanie nadmiernych, nieproporcjonalnych do rzeczywistego stopnia trudności współczynników zwiększających, niestosowanie współczynników zmniejszających, uwzględniających niską jakość projektów, ich niepełne opracowanie, niższy poziom wymagań w stosunku do projektów określonych kategorii, wykorzystywanie wcześniej opracowanych projektów, stosowanie typowych sekcji, detali i elementów, powtarzalności sekcji itp.

Tak na przykład:

1. W przedsiębiorstwie „Elektroprojekt"
projekt 34 zaszeregowano do kategorii trudności IV, zamiast do kategorii I. Ponadto zaistniała tendencja do nieprawidłowego stosowania, a nawet dublowania współczynników zwiększających.

2. W Gdańskim biurze projektów zaszeregowano:
projekt 5173 do kategorii III, zamiast do kategorii II, projekt 5101/III/p. 2 do kategorii IV, zamiast do kategorii II, w projekcie 5141 zastosowano w grupie B klasyfikacji współczynnik 0,84, zamiast 0,43.

3. W Szczecińskim biurze projektów:
w projekcie 8394 zastosowano współczynnik 1,2 z tabeli 9, zamiast 0,80 z tabeli dla budynków przemysłowych, projekt 8368 zaszeregowano do kategorii III, zamiast do kategorii II w projekcie 8268 zastosowano nieprzewidziany przez normatyw dodatek za inwentaryzację.

Powyższe błędy wynikają ze słabości służb normowania i niedostatecznego kontrolowania zaszeregowań przez dyrekcję biur, a także z niewłaściwego gospodarowania funduszem płac, spowodowanego brakiem zróżniczkowania średnich płac dla poszczególnych zjednoczeń, oddziałów, czy działów biur projektów, odpowiednio do wydajności pracy oraz poziomu jakości i wymagań.

W związku z powyższym zarządzam, co następuje:

§ 1. Centralne Zarządy, którym podlegają biura projektów, stosujące katalogi NPA/BP spowodują:

1) skontrolowanie zaszeregowania projektów i płac akordowych za lipiec rb., traktując współczynniki zwiększające katalogów NPA/BP jako górną granicę oceny prac projektowych i redukując je w przypadkach, gdy okoliczności utrudniające nie występują w pełnej mierze;

2) sprawdzenie czy zostały ustalone i zastosowane współczynniki zmniejszające w przypadkach wykorzystania typowych projektów, sekcji, detali oraz w przypadkach powtarzalności elementów projektowych.

§ 2. Centralne Zarządy uwzględnią w operatywnych planach funduszu płac zróżnicowanie płac średnich dla poszczególnych biur projektów oraz poszczególnych działów branżowych w zależności od wydajności pracy, jej jakości i wymagań stawianych projektów.

§ 3. W przypadkach niewłaściwego stosowania katalogu NPA/BP w przyszłości i naruszanie przez to dyscypliny płac, winni będą pociągani do odpowiedzialności.

KIEROWNIK MINISTERSTWA **Dr Cz. Bąbiński**

33.

OKÓLNIK nr 70

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 9 października 1951 r.

w sprawie urlopów wypoczynkowych za rok 1951.

Wobec stale powtarzających się wystąpień ze strony Centralnych Zarządów o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe, należne za rok 1950, co wynikło przeważnie z wadliwego lub opóźnionego opracowania planu urlopowego i niedostatecznego doceniania przez kierownictwo znaczenia urlopów wypoczynkowych, ustala się, co następuje:

1. Urlopy wypoczynkowe, należne pracownikom za rok 1951 winny być bezwzględnie wykorzystane do końca 1951 roku, a przynajmniej winny być w tym terminie rozpoczęte.
2. Zezwolenia na wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy w roku 1951 nie będą udzielane.
3. Akcja urlopowa w roku 1952 winna rozpocząć się już od miesiąca stycznia, tak by co najmniej połowa pracowników wykorzystała urlopy w pierwszym półroczu.
4. Wobec nasilenia robót w miesiącach letnich, należy w ten sposób układać plany urlopowe, by kierownicy jednostek organizacyjnych i inni pracownicy, których obecność w pracy w okresie nasilenia robót jest konieczna wykorzystywali urlopy w miesiącach, w których nasilenie robót maleje.
5. Nie może powtórzyć się w roku 1952 zjawisko, występujące w latach poprzednich polegające na rozpoczynaniu akcji urlopowej dopiero w miesiącach letnich oraz na systematycznym odkładaniu terminu urlopu, należnego poszczególnym wysokokwalifikowanym pracownikom, co w rezultacie powodowało konieczność wypłaty ekwiwalentu, a tym samym wzrost funduszu płac.
6. Osoby winne niewłaściwego przeprowadzania akcji urlopowej i powodujące przez to powstanie roszczeń o wypłatę odszkodowań będą pociągane do odpowiedzialności służbowej i materialnej.
7. Kierownicy jednostek organizacyjnych, podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego dopilnują ścisłego przestrzegania postanowień niniejszego okólnika.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

34.

OKÓLNIK nr 71

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 12 października 1951 r.

w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego dyrekcji budów i oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (O.W.I.) podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego

W oparciu o § 31 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego na rok 1951 przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski nr A-23, poz. 290) i zarządzenie Ministra Finansów z dnia 13 stycznia 1951 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego na rok 1951 dyrekcji budów i oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (Monitor Polski nr A-23, poz. 291) ustala się, co następuje:

§ 1. Organizację finansową oraz system finansowy dyrekcji budów oraz oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (O.W.I.), podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego, określają wytyczne stanowiące załącznik do niniejszego okólnika.

§ 2. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem podpisania.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika nr 71 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 października 1951 r.

WYTYCZNE

w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego dyrekcji budów oraz oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (O.W.I.).

§ 1. Niniejsze wytyczne określają organizację finansową i system finansowy podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego:

1. dyrekcji budów, posiadających wszelkie prawa i obowiązki inwestorów bezpośrednich w zakresie wykonywanych przez nie zadań inwestycyjnych, powołanych na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 kwietnia 1950 r. w sprawie trybu powoływania dyrekcji budów (Biuletyn PKPG nr 6, poz. 92),
2. oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (O.W.I.) działających na zasadzie pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego i rozliczających się z inwestorami bezpośrednimi (a zatem i z dyrekcjami budów), a powoływanych w przypadkach i trybie określonym w § 38 instrukcji nr 21a Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego dla sporządzenia planu inwestycyjnego na rok 1951.

I. DYREKCJE BUDÓW.

§ 2. A. **Postanowienia ogólne.**

Dyrekcje budów działają na zasadzie pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego i prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla państwowych przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego na 1951 r. (Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27.XI.1951 r. Monitor Polski nr A-129, poz. 1615) uzupełnionego wytycznymi Departamentu Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego.

§ 3. Dyrekcje budów wykonują inwestycje bądź w całości systemem zleconym, bądź w całości lub w części systemem gospodarczym.

§ 4. Dla wykonania inwestycji systemem gospodarczym w dyrekcjach budów powoływane są O.W.I., o ile przerób inwestycji wykonywanych systemem gospodarczym przewyższa w stosunku rocznym kwotę 1.000.000.— zł.

§ 5. Dyrekcje budów prowadzące systemem gospodarczym roboty inwestycyjne, których koszt w stosunku rocznym nie przekracza kwoty jednego miliona złotych, wykonują te roboty we własnym zakresie swoimi środkami materiałowymi i technicznymi, przy czym w tym przypadku zobowiązane są sporządzić własny plan finansowo-produkcyjny.

B. Rozliczenia z planem inwestycyjnym.

§ 6. Dyrekcje budów pokrywają wszelkie wydatki bezpośrednio ze środków planu inwestycyjnego, a mianowicie:

1. koszty swego utrzymania w ramach preliminarzy zatwierdzonych w sposób prawem przewidziany,
2. wydatki związane z przygotowaniem przyszłej produkcji lub usług (koszty organizacyjno-rozruchowe) — na podstawie preliminarzy zatwierdzonych w sposób prawem przewidziany,
3. faktury przejściowe i ostateczne za przygotowanie i opracowanie dokumentacji technicznej i prawnej,
4. faktury za przygotowanie terenu pod budowę (koszty przejęcia terenu, rozbiórki budynków, niwelacji, przesiedlenia itp.),
5. faktury przejściowe i ostateczne przedsiębiorstw wykonawczych z tytułu wykonanych robót budowlanych i montażowych,
6. faktury za maszyny, urządzenia techniczne, środki transportowe, sprzęt i inwentarz, stanowiące nakład inwestycyjny w rozumieniu obowiązujących przepisów,
7. koszty zarachowane jako nakład inwestycyjny na podstawie innych dokumentów, jak np. koszty transportu, postępowania arbitrażowego, ekspertyz technicznych, odsetki zwłoki, prowizje bankowe itp.,
8. rachunki przejściowe i ostateczne spółdzielni, szkół przysposobienia przemysłowego, indywidualnych rzemieślników lub innych osób fizycznych lub prawnych prawa prywatnego w przypadku wykonywania robót inwestycyjnych sposobem gospodarczym,
9. faktury przejściowe i ostateczne oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (O.W.I.) — jeśli oddziały takie zostały zorganizowane w ramach danej dyrekcji budowy.
10. należne przedsiębiorstwom budowlanym i montażowym zaliczki na materiały w rozmiarach i na zasadach określonych w zawartych umowach,
11. zaliczki na rzecz O.W.I. na pokrycie ich potrzeb w zakresie środków obrotowych,
12. wszelkie inne należności za dostawy i roboty wykonane zarówno systemem gospodarczym jak i zleconym na zasadach ustalonych dla inwestorów bezpośrednich,
13. koszty remontów kapitalnych.

§ 7. 1. Preliminarze wymienione w § 6 pkt. 1 obejmują koszty osobowe i rzeczowe dyrekcji.

2. Kwoty objęte preliminarzami wymienionymi w § 6 pkt. 1 i 2 winny być wyodrębnione w osobnych składnikach tytułów inwestycyjnych.

3. Personel dyrekcji budów jest opłacalny według układu zbiorowego pracy obowiązującego w budownictwie.

§ 8. Poza kwotami wymienionymi w § 6 dyrekcje budów uprawnione są do pobierania ze środków planu inwestycyjnego pogotowia kasowego.

§ 9. W przypadku prowadzenia robót systemem gospodarczym we własnym zakresie na warunkach określonych w § 5 — bank finansujący inwestycje pokrywa ze środków inwestycyjnych także wszelkie udokumentowane wydatki inwestycyjne, związane z tymi robotami.

§ 10. W przypadku, gdy dyrekcja budowy powołana została dla realizacji kilku budów objętych odrębnymi tytułami inwestycyjnymi, jest ona inwestorom bezpośrednim w odniesieniu do każdego tytułu — a koszty utrzymania takiej dyrekcji powinny być wyodrębnione w osobnym tytule inwestycyjnym.

§ 11. Dyrekcje budów przekazują na dochód budżetu centralnego wszelkie wpływy netto (tj. po potrąceniu poniesionych kosztów własnych) pochodzące z realizacji produktów uzyskiwanych przy wykonywaniu inwestycji (np. cegła lub złom uzyskiwany przy rozbiórce) lub ujawnionych na terenie budowy.

W analogiczny sposób są przekazywane wpływy netto ze sprzedaży produkcji próbnej (doświadczalnej).

§ 12. Dla finansowania wydatków na koszty utrzymania dyrekcji, koszty organizacyjno-rozruchowe, roboty wykonywane systemem gospodarczym, kapitalne remonty przeprowadzane we własnym zakresie — dyrekcje budów winny uruchomić rachunek operacyjny w banku finansującym inwestycje.

Przepis ten nie dotyczy kwot wypłacanych z tytułu zaliczek oraz faktur bezpośrednio O.W.I. lub dostawcom inwestycji, wykonywanych systemem zleconym.

C. Rozliczanie się z przedsiębiorstwami budowlanymi i montażowymi przy prowadzeniu robót systemem zleconym.

§ 13. Roboty wykonywane systemem zleconym powinny być powierzone państwowemu przedsiębiorstwu budowlanemu i montażowemu na podstawie umowy.

§ 14. Dyrekcje budów obowiązane są — następnego dnia po otrzymaniu sprawdzić i potwierdzić faktury przejściowe składane przez przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego za wykonane roboty. Należność za sprawdzone faktury przejściowe powinny przekazywać dyrekcje budów w ciągu 3 dni od dnia nadesłania listy inkasowej przez bank finansujący inwestycje.

§ 15. Rachunki ostateczne, które przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego obowiązane są złożyć w ciągu sześciu tygodni po zakończeniu robót, winny być sprawdzone i zapłacone przez dyrekcje budów w ciągu dalszych sześciu tygodni od daty otrzymania rachunku, w przeciwnym bowiem przypadku przedsiębiorstwu przysługuje prawo przesłania należności na inkaso niezależnie od sprawdzenia i potwierdzenia rachunku przez dyrekcję budów.

D. Rozliczanie przy prowadzeniu robót systemem gospodarczym.

§ 16. Roboty inwestycyjne prowadzone systemem gospodarczym mogą być wykonane:

1. własnymi siłami na podstawie zleceń wewnętrznych,
2. przez O.W.I. działające na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym — na podstawie zawartej umowy,
3. przez spółdzielnie, szkoły przysposobienia przemysłowego, indywidualnych rzemieślników lub inne osoby fizyczne lub prawne prawa prywatnego — na podstawie zawartych umów.

§ 17. W przypadku prowadzenia robót przez dyrekcję budów własnymi siłami na podstawie zleceń wewnętrznych, dyrekcje rozliczają poniesione wydatki okresowo według miesięcznych zamknięć rachunkowych.

§ 18. Przepisy § 14 i 15 niniejszych wytycznych mają odpowiednie zastosowanie do rozliczeń z tytułu robót prowadzonych przez dyrekcje budów systemem gospodarczym na podstawie umów zawartych z przedsiębiorstwami lub osobami, o których mowa w § 16 pkt. 2 i 3.

E. Podatek obrotowy

§ 19. Dyrekcje budów nie opłacają podatku obrotowego z uwagi na przepis § 1 niniejszych wytycznych, nakładający na nie obowiązek przekazywania wszelkich wpływów na dochód budżetu centralnego.

F. Normatywy

§ 20. Przepisy o pokrywaniu normatywów środków obrotowych ustalone w § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego na rok 1951 przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski nr A-23, poz. 290) mają zastosowanie do dyrekcji budów, które prowadzą roboty inwestycyjne we własnym zakresie i w związku z tym obowiązane są do posiadania własnego planu finansowo-produkcyjnego (§ 5 niniejszych wytycznych).

G. Amortyzacja i finansowanie remontów kapitalnych.

§ 21. Dyrekcje budów nie odpisują amortyzacji na koszty ani też nie rozliczają się z tego tytułu, amortyzują natomiast swoje środki trwałe na zasadach ustalonych dla jednostek budżetowych, tzn. jedynie przez konto funduszów własnych i umorzeń środków trwałych. Remonty kapitalne finansowane są ze środków inwestycyjnych. Koszty remontów kapitalnych rozliczają dyrekcje budów w podobny sposób, jak koszty swego utrzymania.

II. ODDZIAŁY WYKONAWSTWA INWESTYCYJNEGO O.W.I.

A. Postanowienia ogólne.

§ 22. O.W.I. działają na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego i prowadzą księgowość według jednolitego planu kont dla państwowych przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski nr A-129, poz. 1615).

§ 23. Koszty utrzymania O.W.I. obciążają koszt wykonywanych przez nie inwestycji.

§ 24. Bankami finansującymi działalność operacyjną O.W.I. są banki finansujące inwestycje przedsiębiorstw (dyrekcji budów).

B. System rozliczeń.

§ 25. Podstawą rozliczeń O.W.I. są kosztorysy obowiązujące przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 26. O.W.I. rozliczają się za wykonane roboty fakturami przejściowymi oraz ostatecznymi wystawianymi na przedsiębiorstwa (dyrekcję budowy) będące inwestorom bezpośrednim, zgodnie z zawartymi umowami.

§ 27. W przedstawianych do zapłaty fakturach O.W.I. wykazuje w oddzielnych pozycjach następujące potrącenia:

1. obciążający go procent obniżenia kosztów inwestycji (oszczędności),
2. 3% zysku objętego kosztorysem, obowiązującym przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego,
3. część planowanej miesięcznej amortyzacji swych środków trwałych przeznaczonej na finansowanie inwestycji.

§ 28. Rachunki przejściowe powinny być wystawiane dwa razy w miesiącu i składane inwestorowi (dyrekcji budów) oraz bankowi finansującemu na inkaso do dnia 18 każdego miesiąca za roboty wykonane w pierwszej połowie miesiąca i do dnia 4 każdego następnego miesiąca za roboty wykonane w drugiej połowie ubiegłego miesiąca. Rachunki ostateczne winny być wystawiane i składane j. w. w ciągu 6 tygodni od zakończenia robót.

§ 29 Faktury wystawiane przez O.W.I., występujący jako generalny wykonawca, winny obejmować również należności za roboty wykonane przez podwykonawców.

Faktury te należy przesyłać w trybie i terminach określonych w § 28.

§ 30. O.W.I. posiada w banku finansującym inwestycje inwestora bezpośredniego (dyrekcji budów), dla którego działa, rachunek operacyjny, którym samodzielnie dysponuje i na który przelewane są należności za wykonane roboty oraz zaliczki omówione w § 33 — 35.

C. Podatek obrotowy i podatek od operacji nietowarowych.

§ 31. W sprawach podatku obrotowego i podatku od operacji nietowarowych mają wobec O.W.I. odpowiednie zastosowanie przepisy § 25 zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 67 z dnia 30 kwietnia 1951 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego jednostek organizacyjnych podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego.

D. Rozliczenia zysków lub strat z budżetem centralnym.

§ 32. W przypadku wykazania zysków (strat), należy je rozliczać zgodnie z przepisami zawartymi w uchwale nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu wpłat zysku i pokrywania strat państwowych przedsiębiorstw i banków (Monitor Polski nr A-17, poz. 225).

E. Normatywy i ich pokrycia.

§ 33. Inwestor bezpośredni (dyrekcje budów), dla którego działa O.W.I. udziela O.W.I. ze swych środków inwestycyjnych zaliczki w wysokości potrzebnej O.W.I. na pokrycie normatywu środków obrotowych.

§ 34. Ustalenie normatywu środków obrotowych dokonywane jest na zasadach stosowanych w odniesieniu do przedsiębiorstw budowlano-montażowych z tą różnicą, że normatyw robót w toku uwzględnia czasokres wystawiania przez O.W.I. faktur przejściowych.

§ 35. Wysokość zaliczki ustalana jest na okresy kwartalne przez inwestora bezpośredniego (dyrekcje budów), dla którego działa O.W.I., w porozumieniu z bankiem finansującym daną inwestycję.

§ 36. W przypadkach, w których dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, udzielany jest kredyt sezonowy, należy odpowiednio zwiększyć okresową zaliczkę dla O.W.I.

F. Amortyzacja i finansowanie remontów kapitalnych.

§ 37. O.W.I. dokonują odpisów amortyzacyjnych według zasad obowiązujących przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego z tym jednak, że nie odprowadzają do banku tej części amortyzacji, która jest przeznaczona na inwestycje. Tę część amortyzacji potrącają O.W.I. w wystawianych fakturach zgodnie z przepisem § 27 pkt. 3 niniejszych wytycznych.

§ 38. O.W.I. akumuluje środki funduszu amortyzacyjnego przeznaczone na kapitalne remonty na koncie bankowym i może je wykorzystać w miarę potrzeb zgodnie z planem finansowania kapitalnych remontów.

G. Stosunki pomiędzy O.W.I. i podwykonawcami.

§ 39. Przepisy zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 90 z dnia 27 czerwca 1951 r. w sprawie ustalenia zasad współpracy pomiędzy generalnym wykonawcą i podwykonawcą w resorcie budownictwa przemysłowego obowiązują również w stosunkach pomiędzy O.W.I. i podwykonawcami.

V. DYREKTOR DEPARTAMENTU FINANSOWEGO

M. Marlewicz

35.

OKÓLNIK nr 72

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 16 października 1951 r.

w sprawie terminowego regulowania rachunków za dostawy materiałowe i usługi

Napływające do Ministerstwa od dłuższego czasu reklamacje w sprawie wzrastającego zadłużenia zjednoczeń (przedsiębiorstw) z tytułu należności za dostawy materiałowe i usługi świadczą o niedostatecznej sprawności finansowej tych jednostek.

Sytuacja ta skłania dostawców bądź do stosowania wobec zalegających z wpłatami akredytyw, co blokuje środki obrotowe odbiorców, bądź do wstrzymywania względnie opóźniania dostaw materiałowych i usług, co w konsekwencji może spowodować trudności w wykonaniu planów produkcyjnych.

W celu jak najszybszego zlikwidowania tego stanu rzeczy polecam, co następuje:

1. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) zadłużone wobec dostawców z tytułu należności za dostawy materiałowe i usługi obowiązane są, pod rygorem służbowej odpowiedzialności dyrektorów i głównych księgowych tych jednostek, uregulować w jak najkrótszym czasie wszelkie zaległe zobowiązania, a w przyszłości ściśle przestrzegać zasady terminowego pokrywania bieżących faktur.

2. Dyrektorzy Centralnych Zarządów obowiązani są osobiście dopilnować wykonania przez podległe im zjednoczenia (przedsiębiorstwa) postanowień niniejszego okólnika i złożyć Departamentowi Finansowemu do dnia 31 października br. szczegółowe sprawozdanie z przebiegu wyników akcji likwidacji zaległych zobowiązań z tytułu dostaw i usług.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

36.

OKÓLNIK nr 74

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 19 października 1951 r.

w sprawie dodatkowego pokrycia niektórych faktur i rozliczeń dotyczących planu inwestycyjnego 1950 r. ze środków planu inwestycyjnego 1951 r.

W związku z uchwałą nr 651 Prezydium Rządu z dnia 15 września 1951 r. w sprawie dodatkowego pokrycia ze środków inwestycyjnych niektórych faktur i rozliczeń dotyczących planu inwestycyjnego 1950 r., a nie złożonych w bankach finansujących inwestycje w terminach ustalonych dla rozliczeń z planem inwestycyjnym na rok 1950 (Monitor Polski nr A-85, poz. 1168) — ustalam, co następuje:

§ 1. Jednostki organizacyjne podległe Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego (przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego i inwestorzy), które z niezawinionych przyczyn nie złożyły w Banku Inwestycyjnym faktur i rozliczeń refundacyjnych, dotyczących planu inwestycyjnego na rok 1950 w terminach ustalonch dla rozliczeń należności z tym planem, winny złożyć należycie umotywowane wnioski o zezwolenie na pokrycie tych faktur i rozliczeń ze środków inwestycyjnych planu inwestycyjnego 1951 r. Dotyczy to również przypadków, gdy Bank Inwestycyjny nie przyjął względnie zwrócił fakturę bez wykonania inkasa.

§ 2. Wnioski oddzielnie dla każdej faktury (rozliczenia), sporządzone w trzech egzemplarzach wedle wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszego okólnika, jednostki organizacyjne złożą w centralnych zarządach do dnia 31 października 1951 r. Nadesłane wnioski centralne zarządy złożą w terminie do dnia 10 listopada 1951 r. wraz ze zbiorczymi zestawieniami sporządzonymi według wzoru, stanowiącego załącznik nr 2 do niniejszego okólnika: — 1. W Departamencie Inwestycji, jeżeli dotyczą one inwestycji własnych, 2. w Departamencie Finansowym, we wszystkich innych przypadkach.

§ 3. Wnioskodawcy obowiązani są równocześnie ze złożeniem wniosku do centralnego zarządu zarejestrować należności w Banku Inwestycyjnym przez złożenie kopii wniosku. Wykonawcy robót i usług obowiązani są dołączyć do kopii wniosku oryginał i jeden odpis faktury względnie dwa odpisy podpisane przez osoby upoważnione do podpisywania w imieniu przedsiębiorstwa.

§ 4. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

WZÓR Nr 1

Centralny Zarząd . . . . , ,
Zjednoczenie (przedsiębiorstwo) . . . .

WNIOSEK

o zezwolenie na pokrycie ze środków inwestycyjnych PI 1951 r. niektórych faktur i rozliczeń dotyczących PI 1950 r. (Uchwała nr 651 Prezydium Rządu z dnia 15 września 1951 r. Monitor Polski Nr A-85, poz. 1168).

1. Nazwa podawcy faktury
2. Oznaczenie faktury (data, nr faktury, listy inkasowej)
3. Nazwa i siedziba inwestora bezpośredniego
4. Nazwa inwestora centralnego
5. Nazwa inwestora naczelnego
6. Nazwa inwestora głównego
7. Czy inwestor jest uprawniony do korzystania ze środków bezzwrotnych czy też ze środków zwrotnych PI na r. 1951
8. Jeżeli inwestor jest uprawniony do korzystania ze środków bezzwrotnych PI 1951 r. należy podać dział budżetu, z którego jest finansowana analogiczna działalność inwestycyjna w r. 1951
9. Wysokość zgłaszane należności
10. Uzasadnienie niezłożenia faktury (rozliczenia) w Banku Inwestycyjnym w terminie ustalonym uchwałą Prezydium Rządu nr 60 z dnia 30 stycznia 1951 r.

Data . . . .

Gł. Księgowy D y r e k t o r

Objaśnienia do wzoru nr 1

1. Wnioski wypełniają zjednoczenia (przedsiębiorstwa) dla każdej faktury oddzielnie. Wnioski winny być opatrzone datą i podpisami dyrektora i głównego księgowego.

2. Wnioski w trzech egzemplarzach winny być przesłane co centralnego zarządu do dnia 31 października 1951 r
3. Przy wypełnianiu wniosku należy stosować się do następujących uwag:

ad pozycja 1 i 3

W przypadkach, w których od chwili wykonania robót, usług lub dostaw, będących przedmiotem rozliczeń lub faktur nastąpiła zmiana nazwy i siedziby inwestora bezpośredniego lub podawcy faktury, należy podać nazwę i siedzibę poprzednią i aktualną. W przypadkach przeprowadzenia reorgonizacji inwestora należy podać nazwę i siedzibę jednostki, będącej aktualnym użytkownikiem inwestycji, której dotyczy faktura.

ad pozycja 4, 5, 6

Nazwy inwestorów centralnych, naczelnych i głównych należy podać według układu planu inwestycyjnego na rok 1951. W przypadku, gdy inwestor nie jest obojęty planem inwestycyjnym na rok 1951, należy przyjąć określenie inwestorów nadrzędnych, jakie obowiązywałoby, gdyby plan ich obejmował.

ad pozycja 8

Jeżeli inwestor nie jest objęty planem inwestycyjnym na rok 1951 należy podać dział budżetu, którego byłaby finansowana analogiczna działalność, gdyby inwestor był objęty tym planem.

W razie trudności powstających przy wypełnianiu pozycji 4, 5, 6 i 8 należy porozumieć się z Oddziałem Banku Inwestycyjnego.

CENTRALNY ZARZĄD

Wzór nr 2

ZESTAWIENIE ZBIORCZE WNIOSKÓW

o zezwolenie na pokrycie ze środków inwestycyjnych PI 1951 r. niektórych faktur i rozliczeń dotyczących PI 1950 r.

L.p.	Inwestor Centralny	Inwestor Naczelny	Inwestor Główny	Inwestor bezpośredni	Podawca faktury	Oznaczenia faktury	Wysokość zgłaszanej należności	Dział budżetu
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Data . . . . Dyrektor CZ
Szef Finansowo-Księgowy CZ

OBJAŚNIENIA DO WZORU nr 2

1. Zestawienia według wzoru Nr 2 wypełniają centralne zarządy na podstawie wniosków zjednoczeń (przedsiębiorstw) sporządzonych według wzoru nr 1.

   Zestawienie winno być opatrzone datą i podpisane przez dyrektora centralnego zarządu i szefa finansowo-księgowego.
2. Zestawienie w dwóch egzemplarzach mają być złożone w Departamencie Finansowym względnie w Departamencie Inwestycji (wnioski dotyczące inwestycji własnych zjednoczeń, przedsiębiorstw) do dnia 10 listopada 1951 r.
3. Dane do zestawienia sporządzonego według wzoru Nr 2 wpisuje się ze wzoru nr 1 w następujący sposób:

Wzór nr 2 kolumna	ze wzoru nr 1 pozycja
2	4
3	5
4	6
5	3
6	1
7	2
8	9
9	8

4. W zestawieniu wpisuje się wnioski zgrupowane według inwestorów centralnych. Każdą grupę wniosków numeruje się oddzielnie (kolumna 1) i w kolumnie 8 podaje się łączną sumę należności danej grupy. W obrębie każdej grupy wnioski segreguje się według inwestorów naczelnych, a wnioski dotyczące inwestorów naczelnych według inwestorów głównych. Wreszcie wnioski dotyczące inwestorów głównych segreguje się według inwestorów bezpośrednich.

37.

OKÓLNIK nr 75

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 22 października 1951 r.

w sprawie spłaty zobowiązań jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego

W wyniku analizy sytuacji finansowej jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego zostało stwierdzone, że na skutek nieprzestrzegania zasad dyscypliny płatniczo-rozliczeniowej systematycznie wzrastały zobowiązania tych jednostek wobec dostawców materiałów budowlanych i usług. Stan taki powodował trudności finansowe w innych gałęziach gospodarki narodowej współpracujących z przemysłem budowlanym i prowadził do zmniejszenia szybkości obiegu środków obrotowych.

Jednostki organizacyjne wykonujące funkcje generalnych wykonawców, nadużywając prawa wyłączności inkasowania należności u inwestorów, nie regulowały terminowo należności podwykonawców i doprowadziły do powstania znacznych wewnątrz-resortowych zobowiązań. W wyniku tego zahamowany został w dużym stopniu obieg środków obrotowych przedsiębiorstw podwykonawczych i nastąpiło niezgodne z planem rozmieszczenie środków obrotowych w podległych Ministerstwu jednostkach.

W celu położenia kresu opisanemu stanowi rzeczy, Ministerstwo Finansów decyzją z dnia 16 października 1951 r. upoważniło oddziały Banku Inwestycyjnego do udzielania jednostkom organizacyjnym budownictwa przemysłowego dodatkowych kredytów przejściowych w wysokości wystarczającej na pokrycie ich zobowiązań.

W związku z powyższym polecam, co następuje:

§ 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego bezpośrednio finansowane przez banki niezwłocznie:

a) ustalą wielkość wszystkich swoich zaległych zobowiązań wobec dostawców materiałów i usług, podwykonawców oraz innych wierzycieli,

b) złożą w oddziałach banku w terminie najpóźniej do dnia 29 października 1951 r. plany spłaty dodatkowego kredytu przejściowego, według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego okólnika,

c) wystąpią do właściwych oddziałów banku z wnioskami o udzielenie dodatkowego kredytu przejściowego w kwocie równej wysokości zaległych zobowiązań, uwidocznionej w planie według stanu na dzień rzeczywistego uruchomienia kredytu, którym jest dzień 1 listopada 1951 r.,

d) na podstawie planu ustalą z właściwym oddziałem banku kwoty spłat dodatkowego kredytu przejściowego przypadające na poszczególne dekady.

§ 2. Jednostki organizacyjne winny przeanalizować swoje możliwości płatnicze, wyeliminować dokonywanie wszelkich wydatków, które nie są niezbędne i spowodować pełne inkaso należności tak, aby zapewnić całkowitą spłatę dodatkowego kredytu przejściowego przed dniem 20 grudnia 1951 r., jako prekluzyjnym terminem spłaty.

§ 3. Dodatkowy kredyt przejściowy nie spłacony w terminie prekluzyjnym, podanym w § 2 niniejszego okólnika, uznany zostanie przez banki za przeterminowany i jednostki organizacyjne, które okażą się posiadaczami takiego kredytu, poniosą konsekwencje finansowe, jakie pociąga za sobą nieprzestrzeganie terminów spłaty kredytów bankowych.

§ 4. Jedynie w przypadkach szczególnie uzasadnionych, gdy jednostka organizacyjna udowodni a bank potwierdzi istnienie okoliczności, które z przyczyn od jednostki niezależnych spowodowały niemożność spłacenia kredytu w terminie — jednostka organizacyjna może ubiegać się o prolongatę terminu spłaty na podstawie dodatkowego wniosku.

§ 5. Dyrektorzy i kierownicy działów finansowo-księgowych centralnych zarządów obowiązani są:

a) dopilnować, aby wszystkie zainteresowane jednostki podległe centralnemu zarządowi w ustalonych terminach i w sposób właściwy wykonały zawarte w niniejszym okólniku polecenia,

b) sporządzić dla Departamentu Finansowego w terminie do dnia 5 listopada 1951 r. zbiorcze zestawienie planów spłat dodatkowego kredytu przejściowego otrzymanego na pokrycie zobowiązań,

c) informować niezwłocznie Departament Finansowy o stwierdzonych trudnościach w skutecznym przeprowadzaniu akcji spłaty zobowiązań.

§ 6. Okólnik niniejszych wchodzi w życie z dniem podpisania.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika nr 75 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 października 1951 r.

Nazwa jednostki organizacyjnej Miejsce i data

PLAN SPŁATY

dodatkowego kredytu przejściowego otrzymanego na spłatę zobowiązań

Poz.	Tytuł	wpłaty bieżące	płatności bieżące	Obligo kredytowe: łączna kwota obligowa	Obligo kredytowe: w kredytach otrzym. na IV kw. wg. planu	Obligo kredytowe: w kredytach na spł. zobow.
1	2	3	4	5	6	7
	Kwota zaległych zobowiązań jednostki na dzień sporządzenia planu					
	Przewidywane w okresie do 1 listopada 1951 r wpływy i płatności jednostki					
	I. Przewidywane wpływy:					
	a) z inkasa faktur za wykonane roboty					
	b) z tyt. zaliczek o zamawiających					
	c) z tyt. rozliczeń wewnętrzno-branżowych					
	d) z tyt. upłynnienia remanentów					
	e) inne					
	razem:					
	II. Przewidywane płatności (bieżące)					
	a) na rzecz podwykonawców					
	b) z tyt. funduszu płac i świadczeń					
	c) raty amortyzacyjne					
	d) wpłaty do budżetu Państwa					
	e) podatek obrotowy					
	f) za faktury dostawców materiałów i usług					
	g) inne					
	razem:					
	III. Kwota przewidywanej w okresie do dnia 1 listopada 1951 r. spłaty zaległych zobowiązań (Poz. I — poz. II)					
	Kwota zobowiązań, na które w dniu 1 listopada 1951 r. bank udzieli dodatkowego kredytu przejściowego (poz. I — poz. III)					
	Zadłużenie jednostki wobec banku z tytułu otrzymanych kredytów z wyjątkiem kredytu, o którym mowa w poz. 3 (obligo na dzień sporządzenia planu spłaty)					
	Całkowita kwota zadłużenia jednostki wobec banku na dzień 1 listopada 1951 r. (termin uruchomienia kredytu (poz. 3 + poz. 4)					

Poz.	Tytuł	wpłaty bieżące	płatności bieżące	Obligo kredytowe łączna kwota obligowa	Obligo kredytowe w kredytach otrzym. na IV kw. wg. planu	Obligo kredytowe w kredytach na spł. zobow.
1	2	3	4	5	6	7
	Wpływy i płatności jednostki w I dekadzie po otrzymaniu kredytu wg. poz. 3, — od dnia . . . . . do dnia					
	I. Przewidywane wpływy:					
	a) z inkasa faktur za wykonane roboty					
	b) z tyt. zaliczek od zawiających					
	.) z tyt. rozliczeń wewnętrzno-branżowych					
	d) z tyt. upłynnienia remanentów					
	e) inne					
	razem:					
	II. Przewidywane płatności:					
	a) na rzecz podwykonawców					
	b) z tytułu funduszu płac i świadczeń					
	c) raty amortyzacyjne					
	d) wpłaty do budżetu Państwa					
	e) podatek obrotowy					
	f) za faktury dostawców materiałów i usług					
	g) inne					
	razem:					
	III. Nadwyżka wpływów nad płatnościami przeznaczona na spłatę bankowych (poz. 6, I. minus poz. 6, II)					
	IV. Z powyższej kwoty (poz 6, III) przypada na spłatę:					
	a) kredytów IV kwartału 1951 r. (wg. terminów i w wysokościach zgodnych z podpisaną promesą)					
	b) kredytu otrzymanego na spłatę zobowiązań (Poz. 6, III. minus poz. 6, IVa)					
	Planowana kwota zadłużeń jednostki wobec banku na dzień					
	Niżej przeprowadza się odpowiednie obliczenia dla następujących dekad podobnie jak dla dekady pierwszej w poz. 6 i poz. 7.					

Podpisy

Główny Księgowy — Dyrektor

38.

OKÓLNIK nr 76

DYREKTORA GENERALNEGO MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 25 października 1951 r.

w sprawie regulaminu prac Komitetów Opiekuńczych przy Technikach Budowlanych

Na podstawie zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 114 z dnia 8 sierpnia 1951 r. w sprawie współpracy Centralnych Zarządów oraz Zjednoczeń (przedsiębiorstw) z dyrekcjami szkół technicznych, prowadzonych przez Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego. — ustalam. co następuje:

1. Zatwierdzam regulamin pracy Komitetów Opiekuńczych. stanowiący załącznik do niniejszego okólnika.

2. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

DYREKTOR GENERALNY **Inż. F. Topolski**

Załącznik do okólnika nr 76 Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 25 października 1951 r.

REGULAMIN PRACY KOMITETÓW OPIEKUŃCZYCH

§ 1. Komitet Opiekuńczy działa przy Technikum, przy którym został powołany.

§ 2. 1. Zadaniem Komitetów Opiekuńczych jest udzielanie szkołom wszechstronnej pomocy w zakresie

a) nauczania oraz pracy wychowawczo-politycznej,

b) organizowania praktyk warsztatowych i wakacyjnych,

c) działalności kulturalno-oświatowej,

d) wyposażenia w sprzęt szkolny, pomoce naukowe oraz urządzenia laboratoriów, warsztatów i gabinetów doświadczalnych,

e) napraw i remontów.

2. W realizacji tych zadań Komitet Opiekuńczy

a) wizytuje przez swych członków wykłady i zajęcia praktyczne uczniów w Technikum, udziela pomocy w ocenie poziomu i metod nauczania,

b) uczestniczy przez swych przedstawicieli w posiedzeniach Rady Pedagogicznej, w komisjach egzaminów końcowych i egzaminów dyplomowych,

c) rozpatruje i opiniuje plany prac Technikum,

d) udziela pomocy w doborze instruktorów i wykładowców,

e) inicjuje spotkania uczniów z przodownikami pracy, racjonalizatorami, nowatorami,

f) inicjuje premiowanie uczniów, wyróżniających się w nauce i pracy społecznej oraz premiowania i wynagradzania wyróżniających się w pracy nauczycieli,

g) rozpatruje i opiniuje plany remontów, urządzenia warsztatów pracy oraz udziela wszelkiej pomocy w tej dziedzinie, a także pomaga w wyposażeniu sal laboratoryjnych, gabinetów doświadczalnych i pracowni w sprzęt i narzędzia oraz pomoce naukowe,

h) pomaga szkole w organizowaniu prakty warsztatowych. praktyk wakacyjnych w zakładach pracy, w organizo-

waniu stołówek, organizowaniu wycieczek szkolnych, kolonii letnich, urządzeniu burs, internatów itp.,

i) pomoga szkole w urządzeniu imprez szkolnych z okazji świąt państwowych, obchodów, rocznic itp.

3. Działalność swoją rozwijają Komitetu Opiekuńcze poprzez ścisłą współpracę z dyrekcją Technikum.

§ 3. W skład Komitetu Opiekuńczego wchodzą osoby, powołane na okres jednego roku przez Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego — na wniosek dyrektora Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego — a mianowicie:

1. przewodniczący — z reguły dyrektor lub naczelny inżynier zjednoczenia (przedsiębiorstwa),
2. zastępca przewodniczącego,
3. członkowie — w liczbie 5 — 9, w tym: przedstawiciel Podstawowej Organizacji Partyjnej Techniku oraz dyrektor Technikum.

Ponadto mogą być zapraszani z głosem doradczym: przedstawiciel rady zakładowej Technikum, przedstawiciel koła Związku Młodzieży Polskie, przedstawiciel samorządu szkolnego oraz przedstawiciele poszczególnych komórek organizacyjnych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

1. Na pierwszym posiedzeniu Komitet Opiekuńczy wybiera sekretarza i jego zastępcę.
2. Przewodniczący, zastępca przewodniczącego i sekretarz stanowią prezydium Komitetu Opiekuńczego.

§ 5. 1. Przewodniczący obowiązany jest przedstawić do zatwierdzenia na pierwszym posiedzeniu Komitetu projekt planu pracy, obejmujący okres kwartalny.

2. Komitet wyznaczy poszczególnym swym członkom odpowiednie wycinki zaplanowanej pracy — w rozbiciu na miesięczne okresy — do realizacji.

3. Plany pracy przewodniczący Komitetu Opiekuńczego przesyła w odpisie każdorazowo do wiadomości:

a) Dyrektorowi Generalnemu Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, oraz
b) Centralnemu Zarządowi Szkolenia Zawodowego.

4. Plan pracy w okresie realizacji może być uzupełniony w miarę narastających zadań, zgodnie z potrzebami Technikum.

§ 6. Komitet Opiekuńczy obowiązany jest sporządzić miesięczne sprawozdania z wykonania zaplanowanych prac. Odpisy ich należy przesyłać w terminie dwóch tygodni po upływie okresu sprawozdawczego do wiadomości:

a) Dyrektorowi Generalnemu Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, oraz
b) Centralnemu Zarządowi Szkolenia Zawodowego.

§ 7. 1. Komitet Opiekuńczy odbywa posiedzenia zwyczajne w miarę potrzeby — nie rzadziej jednak jak dwa razy w miesiącu.

2. Przewodniczący obowiązany jest do wyznaczenia posiedzenia nadzwyczajnego w ciągu 7 dni na żądanie:

1. Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego,
2. Dyrektora Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego,
3. Dyrektora Technikum,
4. na wniosek pół liczby członków.

§ 8. 1. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Do ważności uchwał konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i połowy członków.

2. Z każdego posiedzenia zwyczajnego i nadzwyczajnego sekretarz spisuje protokół. Przyjęte protokóły winny być przechowywane w „księdze protokółów"; odpisy ich należy przesyłać wraz ze sprawozdaniami, jak w § 6.

39.

OKÓLNIK Nr 77
DYREKTORA GENERALNEGO
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 27 października 1951 r.

w sprawie akcji przygotowawczej do przeprowadzenia inwentaryzacji rocznej składników majątkowych klasy trzeciej Jednolitego Planu Kont

W celu sprawnego przeprowadzenia spisu materiałów z natury w dniach 29, 30 listopada i 1 grudnia 1951 roku oraz uzyskania prawidłowych i zgodnych ze stanem rzeczywistym danych, polecam co następuje:

§ 1. Wszystkie jednostki organizacyjne, wchodzące w skład resortu budownictwa przemysłowego, przechowujące składniki majątkowe ewidencjonowane w klasie trzeciej Jednolitego Planu Kont, przystąpią z dniem 1 listopada 1951 roku do akcji mającej na celu przygotowanie tych składników do inwentaryzacji rocznej.

§ 2. Zadaniem akcji przygotowawczej jest:

1) dostosowanie sposobu składowania materiałów w magazynach zamkniętych, w składowiskach otwartych i półotwartych oraz na placach budów do warunków magazynowania zawartych w instrukcji o gospodarce magazynowej, stanowiącej załącznik do okólnika Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 62 z dnia 20 sierpnia 1951 r. dla umożliwienia sprawnego odmiaru (przeliczenia, przeważenia, zmierzenia);

2) posortowanie wszelkiego rodzaju materiałów odzyskanych na budowach, w zakładach produkcyjnych oraz ułożenia ich w wymierne pryzmy, sztaple, kozły itp., w szczególności posortowanie drzewa uzyskanego z rozbiórki na drzewo, nadające się do dalszej produkcji budowlano-montażowej (według rodzaju i wymiarów), odpady użytkowe i drzewo opałowe, oraz zaewidencjonowanie tych materiałów zgodnie z postanowieniami instrukcji o gospodarce magazynowej (§ 26);

3) posortowanie i uporządkowanie wszelkiego rodzaju opakowań i odpadów w sposób umożliwiający łatwe dokonanie odmiaru;

4) zgrupowanie w jednym miejscu przedmiotów nietrwałych wydanych do użytkowania, które w czasie inwentaryzacji nie będą użytkowane;

w przypadku braku szczegółowej ewidencji przedmiotów nietrwałych będących w użytkowaniu, sporządzenie wykazu miejsc użytkowania tych przedmiotów;

5) przeprowadzenie komisyjnej likwidacji tych przedmiotów nietrwałych, które zostały w całości użyte i nie nadają się do naprawy, zgodnie z postanowieniami instrukcji o gospodarce magazynowej (§ 35);

6) oznaczenie na kartotekach magazynowych, wywieszkach, tabliczkach tych materiałów, które zgodnie z postanowieniami zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 maja 1951 roku w sprawie ujawniania i upłynniania zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych, zawartymi w § 46 załączonej do tego zarządzenia instrukcji, zostały zgłoszone do central handlowych i zafakturowane, a znajdują się w magazynie;

7) wyprowadzenie na bieżąco zapisów ewidencji magazynowej, zgodnie z postanowieniami zawartymi w instrukcji o gospodarce magazynowej (§ 38);

8) porównanie zapisów ewidencyjnych, umieszczonych na tabliczkach i wywieszkach, prowadzonych bezpośrednio przy składowanych materiałach, z zapisami kartoteki magazynowej i kartoteki rachuby materiałowej, ze szczególnym uwzględnieniem zgodności nomenklatury materiałów, jednostek miary i symbolistyki oraz ujawnienie i sprostowanie niezgodności stosownie do postanowień instrukcji o gospodarce magazynowej (§ 38);

9) zaopatrzenie magazynów w dostateczne ilości przyrządów (miar i wag), pozwalających na szybkie i sprawne dokonanie odmiarów.

§ 3. Kierowcy jednostek produkcyjnych, usługowych lub osoby przez nich upoważnione, pobiorą z magazynów w terminie do dnia 28 listopada 1951 roku takie ilości materiałów, które zabezpieczają ciągłość produkcji w okresie inwentaryzacji.

§ 4. 1) W czasie przeprowadzania inwentaryzacji obrót magazynowy powinien być w zasadzie wstrzymany.

2) Służba zaopatrzenia rozplanuje odpowiednio dostawy i przerzuty materiałowe w celu ograniczenia ruchu materiałów do przypadków wyjątkowych i uzasadnionych działaniem siły wyższej.

§ 5. W terminie do dnia 10 listopada 1951 roku należy zwołać narady robocze z udziałem magazynierów, pracowników służby technicznej, służby zaopatrzenia, na których należy:

1) ustalić szczegółowo zadania, jakie w oparciu o istniejący stan faktyczny i postanowienia niniejszego okólnika są do wykonania;

2) ustalić sposoby ich wykonania i omówić sposoby usunięcia ewentualnych trudności;

3) wyznaczyć osoby odpowiedzialne za wykonanie ustalonych zadań na szczeblu budowy, zakładu produkcji pomocniczej, jednostki usługowej zarządu budowlanego, zjednoczenia lub jednostek równorzędnych.

§ 6. Wykonanie zadań wynikających z akcji przygotowawczej powinno odbywać się przy ścisłym współdziałaniu służby zaopatrzenia, służby technicznej i głównych komisji spisowych.

§ 7. Termin wykonania zadań ustalam na dzień 28 listopada 1951 roku.

§ 8. 1) Dyrektorzy zjednoczeń lub jednostek równorzędnych są odpowiedzialni za wykonanie zadań ustalonych w niniejszym okólniku.

2) Dyrektorzy centralnych zarządów lub jednostek równorzędnych dopilnują sprawnego i terminowego przeprowadzenia akcji przygotowawczej.

3) Ogólny nadzór nad wykonaniem postanowień niniejszego okólnika powierzam Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia.

§ 9. Sposób przeprowadzenia rocznej inwentaryzacji zostanie ustalony odrębnym zarządzeniem.

DYREKTOR GENERALNY

Inż. Fr. Topolski

40.

OKÓLNIK Nr 78
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 27 października 1951 r.

w sprawie przygotowania kwater robotniczych do warunków zimowych.

W celu odpowiedniego przygotowania kwater robotniczych do warunków zimowych polecam, co następuje:

§ 1. Wszelkie hotele, baraki lub kwatery, zwane w dalszym ciągu niniejszego okólnika hotelami, zamieszkałe przez robotników zatrudnionych w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego należy starannie zabezpieczyć przed przenikaniem zimna oraz wilgoci.

2. W szczególności należy:

a. okna hoteli zaopatrzyć w podwóne odpowiednio uszczelnione ramy, przy czym co najmniej jedno okno w izbie powinno posiadać wywietrzniki,

b. drzwi zarówno wewnętrzne w budynku jak i prowadzące na zewnątrz budynku dopasować i uszczelnić,

c. podłogi w pomieszczeniach odpowiednio uszczelnić oraz izolować przed przenikaniem zimna i wilgoci od spodu,

d. pokrycie dachów zabezpieczyć przed wpływami opadów atmosferycznych,

e. górną część (na poddaszach) pokryć materiałem izolacyjnym w przypadku gdy zachodzi tego potrzeba.

§ 2. 1) Pomieszczenia mieszkalne i socjalne (użytkowe) w hotelach robotniczych należy wyposażyć w niezbędną ilość pieców do ogrzewania.

2) Piece do ogrzewania należy tak rozmieścić, aby zapewnić w sypialniach temperaturę nie niższą od 16^0, oraz odpowiednią temperaturę w pomieszczeniach.

3) Piece przed zainstalowaniem należy dokładnie sprawdzić, czy znajdują się w stanie do użytku i czy nie zagrażają niebezpieczeństwem pożaru.

4. Należy również przeczyścić przewody kominowe i wentylacyjne w hotelach.

§ 3. Ponadto w każdym hotelu należy:

1) wydzielić specjalne pomieszczenia przeznaczone na suszenie odzieży będącej własnością robotników zamieszkałych w hotelu.

2) przygotować do warunków zimowych wszelkie urządzenia wodno-kanalizacyjne,

3) uzupełnić i doprowadzić do należytego stanu niezbędną ilość sprzętu do sprzątania śniegu (szufle, miotły, drążki do wykuwania lodu itp.),

4) uzupełnić i doprowadzić do należytego stanu niezbędną ilość sprzętu przeciwpożarowego.

§ 4. Postanowienia niniejszego okólnika powinny być wykonane w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 listopada 1951 roku.

§ 5. Osobistą odpowiedzialność za wykonanie postanowień niniejszego okólnika ponoszą dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) oraz kierownicy jednostek organizacyjnych, którym bezpośrednio podlegają hotele robotnicze — każdy w swoim zakresie.

Za KIEROWNIKA MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Gabinet Ministra, Warszawa, Krucza 24 26
Tel. 636-80. wewn. 307, pok. 123.

Druk. LSW Warszawa, Al. Jerozolimskie 103 Zam. nr 4849 z dn. 13.X.51 r. 2-B-43998